FRED VAN LENTE

ZECE COMICI MITTEI

„Intensă, surprinzătoare și extrem de amuzantă."
HiLowBrow

FRED VAN LENTE

ZECE COMICI MITITEI

Original: *Ten Dead Comedians*: *A Murder Mystery* (2017)

Traducerea:
MARIA ADAM
prin LINGUA CONNEXION

virtual-project.eu

— 2019 —

CAPITOLUL UNU

I

Un bip, un bâzâit, o vibrație, un şuierat şi iată ce apăru pe ecranul fiecăruia:
Salutare, Persoană Amuzantă.

La început, Steve Gordon nu văzu mesajul.

Dar avea o scuză bună.

Trăgea să moară.

Steve mai murise şi altă dată, desigur. Ştia cum. La Laugh Shack în Portland, Maine, la petrecerea aceea de burlăciţe. La seara amatorilor în Des Moines, când era abia la început. La audiția pentru *SNL,* după ce cariera lui practic se sfârşise deja.

Moartea pe scenă, în mijlocul unei rutine, era ceva prin care trecea fiecare comic. Era la fel de inevitabil ca vremea rea. Profesionişţii se deosebeau de amatori prin faptul că nu cedau sub presiunea publicului impasibil sau posac, sau a propriei rahatitudini (cu puțin noroc, temporară).

Dar în seara asta ceva părea diferit.

În seara asta, Steve simțea că i se termină viețile.

— Hei, mersi tuturor pentru primirea frumoasă. Sunteți gata să fim cel mai bun Departament Financiar posibil?

Ochelari bifocali, cravate urâte şi costume bărbăteşti, toate îl urmăreau din publicul de la Chicago Improv Underground. Teatrul fusese un club de striptease şi păstra încă vaga impresie că-i era ruşine de asta, cu tavanul jos şi

iluminatul slab, cu grinzile care blocau vederea unei treimi dintre cei aflați pe scaune. Ca orice alt artist, Steve trebui să memoreze locul bucății străvechi de chit albastru care acoperea gaura din podea, unde tăiaseră bara de striptease ca să nu se împiedice cineva sau să se lovească la deget.

Ambianța de dărâmătură făcea parte din peisaj – atrăgea cohorte întregi de contabili de la Oarecare Co. afară din mormântul de sticlă al sălii de conferințe, în jos pe scara de ciment de sub supermarketul Aldi pentru seminarul trimestrial de team-building.

Această coborâre ritualică în subteran făcea parte din procesul de inițiere. Scara era flancată de fotografii în alb şi negru ale celebrităților înainte de a deveni celebre, cu figuri proaspete şi sărace, şlefuindu-şi talentul pe scena Underground înainte să-şi facă o carieră la *Saturday Night Live, Mad TV* şi *The Daily Show.* Până să sosească cei din public în teatrul ca o cutie neagră şi să se aşeze pe scaunele stricate, înțelegeau că erau cuibăriți în lutul celebrității: clubul Improv Underground era solul bogat şi negru din care se năşteau visuri imposibile.

Sau, în cazul lui Steve, pământul curat în care revenise.

Pe scările cu poze Dinainte, publicul îl văzuse cu douăzeci de ani mai tânăr. Acum, când Steve era în fața lor, cu un ochi în pământ ca să evite protuberanța unde fusese bara de striptease, se uitau la cel de După.

— În regulă, oameni buni. Pentru primul nostru exercițiu de team-building, o să vă vânez ca să mă amuz, aşadar, dacă ați putea să vă aliniați în dreptul peretelui opus şi să vă puneți costumele de panda... Ce? Nu? Haideți, să fii vânat îți întăreşte caracterul! Omul *este* cel mai periculos vânat. Nu, vă dați seama că glumesc doar. În seara asta ne distrăm improvizând schițe, cum făceam la *Ce-a fost asta*? Teddy, poți să vii aici pe scenă? Teddy e managerul de la Improv Underground. E comic de profesie ca mine, ceea ce

înseamnă că e şi un degenerat amator. Aşa că o să facem o scenă de comedie chiar aici în faţa voastră. Să-mi spună cineva un loc. Orice loc. Nu contează unde. Nu există răspunsuri greşite. Singurul cuvânt pe care nu-l poţi folosi în improvizaţie este „nu”.

— Auschwitz! izbucni un revizor contabil de pe rândul din spate.

Steve clipi.

— Oooo... ok? Auschwitz. Sigur! Poate cineva să-mi spună şi o profesie?

— Clovn la rodeo! strigă din faţă vicepreşedintele executiv senior al vreunei companii.

Steve înghiţi în sec.

— Nu, spuse el.

— Ai zis că e singurul lucru pe care nu-l poţi spune! exclamă vicepreşedintele cu un *ahem* de-abia audibil.

— Nu, am spus că e singurul lucru pe care nu-l puteţi spune *voi,* răspunse Steve. Uitându-se la faţa lui Teddy când vorbea şi la faţa asistentului acelui vicepreşedinte care stătea lângă el, realiză brusc că *n-ar fi trebuit* să o spună, pentru că acestui tip nu-i spusese *nu* niciun om care mai era angajat încă din 1998.

În clipa aceea, Steve se gândi că poate chiar trăgea să moară. Scânteia care-i animase existenţa se stingea, dorinţa aceea de a face oamenii să râdă, să programeze următorul spectacol, să nu lovească în faţă pe cineva din public. La ce bun erau toate, mâncarea proastă şi zborurile anulate? Se putea întoarce la facultatea de drept aşa cum îşi dorea maică-sa dintotdeauna. La vârsta lui, ar fi fost un sit-com în devenire. Sau putea să întoarcă burgeri pe grătar.

Întorsul burgerilor suna din ce în ce mai bine cu fiecare secundă.

Telefonul vibră din nou. Steve ignoră privirea lui Teddy, o privire care spunea: „O, nu, să nu-ţi verifici afurisitul de

telefon când eşti în mijlocul spectacolului, actor de schiţe eşuat şi jalnic", şi se întoarse cu spatele la public.

— Doar o clipă, spuse Steve. Mă întorc imediat.

Scoase telefonul şi citi:

II

Nu ştii cine sunt, dar s-ar PUTEA să ştii pentru cine lucrez.

— Trebuie să răspunzi? o întrebă reportera de vârstă mijlocie de la *Christian Science Monitor* pe Zoe Schwartz când telefonul scoase încă un sunet trist *ta-ta* ca de trombon.

— Nu, răspunse Zoe, ignorând notificarea. Care era întrebarea?

Reportera verifică în carneţel şi spuse:

— O să încetezi vreodată să faci glume despre vaginul tău?

Fără să clipească măcar, Zoe răspunse:

— De ce-aş vrea să nu mai fac glume despre vaginul meu? E cea mai comică parte a corpului meu, la propriu. Se ridică şi întinse mâna să-şi ridice fusta. Vrei să vezi?

— Nu, hm, e-n regulă...

— Nu, serios, e o minunăţie. Ridică tivul mai sus, dar nu cât să ajungă la linia chiloţilor. Vrei să-ţi pregăteşti camera foto? Sunt blondă şi, dă-mi voie să spun, ce am sus se asortează cu ce am jos.

— Nu! Mulţumesc, Zoe! Cred că am tot ce ne trebuie!

Reportera sări în sus şi fugi din sala de bal pentru întâlnirea cu presa la Brooklyn Bridge Marriott. Zoe petrecuse aproape şase ore stând în scaunul de pânză al regizorului, în faţa propriei siluete din carton, în timp ce o paradă de reporteri, bloggeri şi echipe de filmare trecea prin faţa ei ca să-i pună la nesfârşit aceleaşi cinci întrebări despre viitoarea emisiune specială pe Netflix în timp ce o agentă de presă chicotea la telefonul ei într-un colţ. Zoe era

țâfnoasă şi plictisită. Judecând după ritmurile vesele de pop din anii ’80 care bubuiau dincolo de peretele din spatele ei, părea destul de clar că toți cei de la nunta din sala de bal de alături se distrau mult mai bine decât ea.

Următoarele ei victime erau membrii unei echipe de filmare de la Spectrum News NY1. Câinele terrier flocos, gri cu picățele, care se aşezase cuminte la picioarele ei pe tot parcursul întâlnirilor, lătră protector la sunetist când acesta îi prindea lavaliera de breteaua rochiei.

— Taci, Ticălosule, spuse ea către potaia minusculă. Îi zâmbi reporterului chinuitor de arătos de la NY1, cum l-o fi chemat, Fălci-Pătrate. Nu tu. El.

— Ştiu, am văzut proiecția în avanpremieră a emisiunii. Îl chema Bandit...

— ...dar pe urmă l-am cunoscut mai bine, da.

— Suntem gata? Bine. Zoe, putem începe? Şi mai bine. Aşadar, suntem alături de comediana Zoe Schwartz. Zoe, mă bucur să te văd. A doua ediție specială de pe Netflix se numeşte *Râde ca o fată.* Ai o teorie despre motivul pentru care unii nu cred că fetele sunt amuzante?

Zoe se strădui să zâmbească mai departe. Din câte numărase, era a şaptea oară când i se pusese întrebarea asta într-o singură zi. De multe ori, în timp ce se afla în Caruselul Interviurilor, era tentată să dea aceleaşi răspunsuri la aceleaşi întrebări ca să vadă dacă observa cineva, dar mândria profesională o împiedica să facă asta. Mulți oameni investiseră bani şi efort în ediția ei specială pentru Netflix şi era îngrozită că i-ar putea dezamăgi. Acest amestec de datorie şi teamă trecea peste epuizare şi foame şi deschidea calea către un răspuns original la întrebarea despre teoria-că-fetele-nu-sunt-amuzante:

— Prostia poate fi o ipoteză? Pentru că, de obicei, e cea corectă.

— Vrei să afli părerea mea? Înainte să apuce să răspundă, Fălci-Pătrate spuse: Ştii că multe dintre metaforele despre comedie au legătură cu violența? Dacă te descurci foarte bine în spectacol, ai *rupt.* Ai *măcelărit* publicul. Dacă te-ai descurcat foarte prost, ai *luat-o în frezǎ.* O mare parte din toate astea sunt învăluite în rahaturile astea masculine. Înțeleg de ce femeile s-ar simți excluse.

— Nu ştiu, din experiența mea, o fată frumoasă care spune bancuri porcoase îi excită pe cei mai mulți bărbați.

— Se pare că la tine funcționează.

— Crezi că sunt frumoasă? Vai!

Se părea că Fălci-Pătrate avea o serie de întrebări provocatoare bine stabilite şi acum refuza să devieze de la scenariu:

— Dar nu te-ai simțit niciodată exclusă de comicii masculini, în culise sau în oricare altă parte?

Zoe de-abia îşi înghiți oftatul. Oare Chris Rock, Louis C.K. sau, Doamne fereşte, T.J. Martinez erau nevoiți să răspundă la întrebări de genul „Cum e să fii comedian ca băiat?" De ce nu există interviuri la masa rotundă despre Bărbații-în-Stand-Up şi comentarii precum „Penisurile: care-i treaba cu ele, de fapt?"

Se gândi să amintească un anumit incident, petrecut nu demult într-o cabină de televiziune, dar ştia şi că, dacă făcea asta, avea să devină subiectul principal al acestui interviu şi al următoarelor trei sute de interviuri din viața ei.

Stomacul îi ghiorăi cu zgomot în liniştea din cameră. Ticălosul ridică privirea speriat, ca să vadă dacă mai era vreun câine prin jur. Zoe nu mai mâncase de dimineață devreme, când înşfăcase un croasant cu ciocolată din micul dejun continental în timp ce ieşea din holul hotelului.

Ritmurile sacadate ale clasicului hit *Take On Me* de la A-ha pulsau dinspre peretele alăturat, amintindu-i că mai era încă bucurie pe lume.

Telefonul scoase din nou sunetul *ta-ta,* indicând alt mesaj primit, iar potaia micuță sări în patru labe şi începu să latre. Zoe dădu ochii peste cap sub formă de scuză.

— O, mă tem că *cineva* trebuie să-şi facă nevoile de cățel.

Fălci-Pătrate îşi adună sprâncenele frumos pensate.

— O... adică, aproape am terminat. Poate o putem ruga pe agenta de presă...

— Nu durează decât o clipă, scuze. Nu pot să-l scap pe Ticălos din ochi. E un câine de sprijin. De câte ori simt nevoia să-l sun la beție pe fostul meu, mă muşcă.

Apucă lesa Ticălosului şi-l conduse afară pe hol. Intrară în sala alăturată, unde mulți oameni dolofani în smochinguri şi rochii de seară dansau în stilul Electric Slide. Cu capul sus, Zoe Schwartz traversă ringul de dans până la şirul de tăvi aburinde de la nunta Bernstein-Kaufman şi se servi cu pilaf de orez, broccolini şi cod negru.

Când tatăl miresei se uită mirat la ea, spuse o minciună:

— Sunt comediana, urmez după tort.

Zoe se distra atât de bine cu Ticălosul în brațe şi dansând pe piesa *You Spin Me Around* (*Like a Record*) cu fetele de opt ani care presărau flori, încât uită să mai verifice noile mesaje până la finalul cântecului.

III

Ha, ha, glumeam. Ştii exact pentru cine lucrez: Dustin Walker.

Dante Dupree se sprijini în coate în patul de hotel şi se uită cu ochii întredeschişi la telefon. Un toboşar tribal masiv se stabilise în craniul lui şi bătea ritmuri molipsitoare din junglă pe care oamenii le asociază de obicei cu jertfele pentru Kong. Între bătăile bubuitoare, îi trecu prin mintea rămasă încă întreagă numele „Dustin Walker” imediat după sensul cuvintelor „glumă”, „exact”, „lucrez” şi „ha”.

Dustin Walker. *Dustin Walker* îmi trimite un SMS? *Celebrul* Dustin Walker?

E încă în viață?

Îl *întâlnise* măcar pe Dustin Walker în persoană? Dante era sigur că şi-ar fi amintit aşa ceva. Dar, pe de altă parte, erau multe lucruri de care nu-şi amintea. Trebuie să fi fost o noapte de pomină la club. Clubul *acela,* adică, unde se ducea cu fetițele care zăboveau după ce-şi făcea rutina la clubul mic de comedie din Rochester, New York, numit, într-o explozie subită de creativitate, Clubul de Comedie.

Îşi amintea oarecum că trăsese o beție în urmă cu doar trei zile, aşa că se jura că avea să o ia mai uşor cu băuturile apetisante în viitorul apropiat.

Trebuia să le-o spună şi ochilor lui, care acum îl usturau şi se micşoraseră într-atât încât aproape că-i cădeau din orbite. Sau gurii, care avea un gust de parcă ar fi supt un pistol de lipit.

Încercă să înghită, observă că nu era în stare şi privi în jur în penumbra dinaintea zorilor. Purgatoriul obişnuit şi anonim al unei camere de hotel începu să prindă contur: uşa, zăvorul, vizorul, instrucțiunile de evacuare laminate, televizorul cu ecran plat, biroul, masa, veioza, fotoliul.

Era într-o stare destul de avansată de „buimăceală”, cum spunea bunica lui care-l crescuse. Îți petreci toată viața încercând să scapi de buimăceală şi clarificând-o. Aşa că erai un prost dacă te dădeai peste cap să faci ca lucrurile să fie şi mai năucitoare decât erau deja.

Altceva se mişcă în pat lângă el, făcând buimăceala să se transforme într-o limpezime instantanee.

Îşi ținu respirația şi trase cuvertura deoparte. Lângă el era întinsă o femeie – stai, nu*, femei,* una albă cu părul negru şi o negresă cu părul blond. Nu erau femeile cu care plecase la club.

La naiba! Ce rost aveau toate porcăriile astea ciudate dacă nici măcar nu ți le mai aminteai destul de bine încât să rămâi cu o poveste frumoasă din asta? Sau măcar să o poți include într-o rutină scurtă de cinci minute la *Conan* sau la *2nite*?

O conversație purtată pe un ton ridicat îi răsări din amintire:

„Ți-o tragi cu aceeaşi viteză cu care vorbeşti?”

„Fato, gura mea nu încetează să se mişte timp de o oră şi jumătate. La fel ca rutina mea”.

Dar chiar se întâmplase asta la club seara trecută sau era doar ceva ce inventase mintea lui? În cazul bărbaților ca el, nu puteai şti niciodată sigur ce era adevărat şi ce era doar buimăceală.

Dante aruncă din nou o privire prin camera care, după câteva minute de studiu atent, se dovedi a nu fi a lui.

Se ridică, dezbrăcat, şi merse la fereastră, gândindu-se să investigheze ceva ce observase înainte, dar încercase în mod inconştient să ignore: o reclamă cu Tim Hortons lumina o gogoşărie dincolo de autostradă. În vârful pavilionului din parcare flutura o frunză roşie de arțar pe un fundal alb.

— Sunt în Canada? întrebă el.

Fata albă se întoarse cu spatele la el şi murmură:

— Taci naibii din gură, bine?

IV

Dustin m-a rugat să iau legătura cu tine ca să lucrezi la un proiect cu el.

Regizoarea de platou, cu casca pe cap, trebui să-i facă din nou semn lui Oliver Rees pentru că se uita prin ea. Pielea de găină îi acoperea tot corpul aproape gol şi lipsit de păr.

Un asistent îi smulse telefonul din mână şi-l înlocui cu un ciocan supradimensionat înainte să o poată opri. Se uită din nou la ecran şi se asigură că nu-şi imaginase ceea ce citise.

Dincolo de culise, tipul care făcea încălzirea pentru public, Kenny Kinny, era pe scenă pregătindu-se de încheiere, cea despre cum rămânea blocat cu maşina în aeroport, combinând astfel două subiecte importante de comedie într-o glumă perfectă. Era foarte greu să găseşti un număr de deschidere care să nu fie indecent, *plm* încoace şi să te *f...* încolo şi *să mă c... în gura ta.*

Kenny avea să se *c...* pe el când auzea asta. Afurisitul de Dustin Walker pregătea o revenire? O emisiune specială pentru HBO? O serie difuzată pe internet? „Orice ar fi, vrea să-l ajut *eu*?"

După toți aceşti ani, după atâtea turnee cu casa închisă, emisiuni care primiseră premii Emmy, după un premiu Grammy, documentarul pe IMAX, umplând aceeaşi sală de la Bellagio luni în şir, cu bilete care se vindeau la mâna a doua cu sume formate din patru cifre, nimic din toate astea nu conta pentru colegii lui Oliver. Tot nu-l lăsau să joace în aceeaşi ligă cu ei. Făceau mişto de el la *roast*[1]-uri ce nici măcar nu erau despre el.

„Da, pricep, nu vă place comedia cu recuzită. Cât de original! Aţi văzut ce casă am pe Painted Feather Way? N-aţi vrea să numărați băile?

Nu, pe bune, vă rog să le numărați, am uitat câte sunt, *atât de multe sunt în casă".*

Bum! Kenny făcu încheierea şi cei două mii de oameni din fostul teatru al Cirque du Soleil izbucniră în râs.

Regizoarea de platou şi Ollie îşi făcură semn cu degetele mari în sus. Întinse mâna liberă şi un alt asistent îi puse alt ciocan de cauciuc în mână. Se asigură că avea umerii drepți

---

[1] Un *roast* (în sens literal, „friptură") este o formă de umor american în cadrul căreia o persoană anume, un invitat de onoare, este supus glumelor pe seama sa, cu intenţia de a distra publicul evenimentului şi de a onora invitatul în această manieră specifică. (n.red.)

şi coloana relaxată, că fluxul chi curgea cum trebuie prin picioare şi ieşea prin degete.

Ollie era unul dintre cei mai de succes artişti ai generaţiei sale, dar Dustin Walker îi putea aduce singurul lucru care-i lipsea:

Demnitatea.

Kenny strigă:

— Aplaudaţi, dragi căutători ai unui Da Hotărât! A venit momentul să ne jucăm cu *Omul-Bebe Portocaliu*!

Ollie intră cu un salt pe scenă, cu ochii căscaţi şi un zâmbet de nebun. Avea întocmai culoarea unui con de trafic. Avea chiar şi o dungă albă în formă de scutec în părţile de jos.

Perne uriaşe, multicolore, care trăgeau vânturi, se ridicară din podea aşteptându-l pe Omul-Bebe Portocaliu. Bătea cu ciocanele în ele pe melodia *My Heart Will Go On,* scoţând sunete de pârţuri.

Mulţimea se ridică în picioare la unison.

V

Ar dori să te invite să i te alături, împreună cu un grup select de colaboratori de aceeaşi talie, pentru un weekend creativ prelungit.

Când citi asta, Janet Kahn ţipă:

— Elena! Elena, fir-ar să fie! Elena, treci încoace!

— Domnişoară Kahn, vă rog... murmură chirurgul plastic, doctorul Shamdasani, şi nu pentru prima dată. În ultimele douăzeci de minute, încercase să o facă să lase telefonul jos ca să poată interveni anestezistul, dar comediana ofensatoare, cunoscută încă drept Puşca, rămânea un dinam furios şi plin de invective, deşi stătea întinsă pe o masă de operaţie la spitalul Cedars-Sinai.

— Uită-te la zâmbetul sinistru de criminal în serie, doctor S. Nu şovăie niciodată. Consumi şi tu ce vinzi altora? Îţi bagi

Botox în buze? Dai probă pentru ticălosul din următorul film cu Batman? *Elena!*

— Aici sunt, domnişoară Kahn, spuse asistenta ei personală. Stătuse dincolo de uşă în tot acel timp.

— Iisuse Hristoase! Nu mai face asta! Ai reuşit deja să treci graniţa, poţi să nu te mai furişezi. Poartă tocuri înalte din când în când ca să aud când vii. O să-i ţin pe cei de la serviciul de imigrări la distanţă ca să poţi fugi bocănind.

Elena se născuse într-o familie de imigranţi brazilieni aflaţi la a doua generaţie, în Framingham, Massachusetts, în urmă cu douăzeci şi doi de ani. Era a patra asistentă personală care lucra pentru Adevărata Regină a Răutăţii în acel an. Agenţia de plasare îi jurase Elenei că adevărata Adevărată Regină a Răutăţii nu semăna deloc cu numărul ei de comedie insultător.

La două ore după ce-şi începuse serviciul, Elena îşi dăduse seama că asta era adevărat. Adevărata Janet Kahn era cu mult mai rea.

— Cum a făcut rost această oarecare de numărul meu privat? I l-ai dat tu? Dacă ai fost tu, te strâng de gât cu trompele tale uterine.

— Cine...?

Doamna BaT.J.ocură îi împinse Elenei telefonul sub nas. Ea îl luă şi derula mesajele primite până atunci.

Elena se încruntă:

— Cine-i Dustin Walker?

— Fir-ar Hristoase, vorbeşti serios? Ce naiba vă învaţă la şcolile de stat în ziua de azi? Generaţia ta poate să-i ordoneze după mărimea penisului pe cei de la One Direction, dar nu ştii cine e Dustin Walker? E una dintre puţinele legende din industria asta pe care nu l-au dus cu sacul de gunoi dublu. Încă. De asta sunt în scaunul ăsta, nu-i aşa, doctor S? O să mă faci să trăiesc o veşnicie?

— Voi face tot ce pot, domnişoară Kahn.

— Uită-te la tine, zâmbeşti şi aprobi, zâmbeşti şi aprobi. Ar trebui să te ofere oamenilor pe Stadionul Dodger de ziua păpuşilor care dau din cap.

Elena dădu să plece.

— O să aflu cine sună şi să mă asigur că nu te mai contactează...

— Ce? Nu! Nu asta am spus. Tocmai ai coborât din autobuzul retarzilor? Ascultă! Află cine i-a dat numărul meu. Pe urmă o să aflu dacă oferta e pe bune. Ceea ce sper să fie. Pentru că ideea în sine nu e, ştii tu, îngrozitoare.

Elena ieşi din cameră tremurând de uimire din cauza celui mai frumos lucru pe care îl auzise vreodată spus de Janet Kahn despre cineva. Îl căută pe Dustin Walker pe IMDb de cum ajunse în sala de aşteptare.

— Şi-apoi, domeniul lui Dusty ar fi un loc nimerit ca să mă recuperez după ce mi-ai folosit faţa drept plită hibachi, nu-i aşa, doctore?

— Posibil, domnişoară Kahn, dacă îmi veţi da vreodată permisiunea de a face operaţia de ştergere a ridurilor...

— Oh, deci *te poţi* enerva, doctore. Aud în vocea ta. O adevărată emoţie omenească. Îmi place latura asta a ta. Da, bine, n-ai decât. Nu mă aştept să mă faci să arăt de nota zece, dar m-am săturat să vomit pe oglinda din baie în fiecare dimineaţă.

VI

pentru un weekend creativ prelungit în casa pe care o deţine pe o mică insulă în apropiere de Saint Martin. Da, adică în Caraibe. Nisip, soare şi glume. Cum să nu-ţi placă?

T.J. Martinez puse jos pistolul masiv Desert Eagle şi apucă telefonul ca să se încredinţeze că citise corect.

Saint Martin? Era una dintre ţările acelea cât o insulă, fără tratate de extrădare, nu-i aşa? Unde fraţii de culoare făcuseră o revoluţie şi îi izgoniseră pe albi, asigurându-se că n-aveau să se mai întoarcă niciodată decât dacă plăteau de

le dădea pe nas pentru hoteluri luxoase şi exclusiviste? Suna bine. Mai ales acum. Lucrurile deveneau mult prea complicate pe frontul intern pentru gustul lui. Îi auzea pe golani dând târcoale chiar acum printre tufele din faţa conacului său impresionant.

T.J., în halatul de mătase şi pantaloni scurţi de la Michael Kors, juca *Call of Duty,* cu sonorul dat la maxim în căşti. Pereţii vizuinii sale de bărbat erau acoperiţi de discuri de platină înrămate şi fotografii cu oaspeţii pe care îi avusese în ultimii douăzeci de ani de când era gazda emisiunii *2nite.* Erau cinci preşedinţi, douăzeci şi patru de laureaţi ai premiului Grammy, treizeci şi opt de actori de Oscar şi opt distinşi cu Premiul Nobel printre ei.

Aruncă setul de căşti când nişte umbre trecură prin dreptul obloanelor de la fereastra mare şi boltită. Cu siguranţă erau nişte târâtoare care-şi băgau nasul în treaba lui. Cineva zgâlţâia panourile blindate de afară.

Nu se ascunsese întotdeauna aşa ca un animal rănit. Dar după retragerea lui de la *2nite,* după două decenii de corvoadă zilnică la o emisiune de seară de varietăţi, după toate articolele despre importanţa lui, după ce Miley Cyrus sărise din tortul lui de adio acoperită doar de petice în timpul ultimei emisiuni, se trezise a doua zi dimineaţă simţindu-se ca afurisitul de Rip Winkle.

Ce *era* cu lumea asta nouă, în care toţi erau nonstop în stare de alertă maximă şi-şi pierdeau minţile pentru orice mărunţiş? Folosise *acel cuvânt* într-o postare o dată – o dată! – şi fusese de ajuns ca planeta Pământ să înceapă să-i ceară capul pe tavă. Toate premiile, toate editorialele despre cum-vom-trăi-fără el, toate fuseseră date uitării într-o clipă.

„Are nevoie T.J. Martinez de toate prostiile acelea? Nu, la naiba. N-am nimic de dovedit. Nu mai am de când aveam şaptesprezece ani, pe vremea când au încetat să-mi mai

tragă şuturi pentru ce spuneam şi au început să-mi dea bani pentru asta”.

T.J. deschise televizorul şi merse la uşa din faţă cu pistolul Desert Eagle în mână. Auzea voci certându-se în şoaptă de cealaltă parte. Deschise încet toate cele şase zăvoare ca să-i prindă pe nenorociţi cu pantalonii în vine. Nu avea camere de supraveghere în conacul lui impresionant, pentru că Anonymous şi WikiLeaks puteau să le acceseze şi nu voia să posteze nimeni pe Myspace sau altceva clipuri cu el masturbându-se. Nu e-n regulă. Nu avea nici sistem de alarmă. Asta nu făcea decât să implore *la policia* să apară neanunţată, pretinzând că sistemul le transmitea un semnal fals şi „vă supăraţi dacă aruncăm şi noi un ochi pe domeniu dacă tot suntem aici, o, ia te uită câtă heroină am reuşit să găsim”. Nu, mersi.

Înainte de *2nite*, T.J. apăruse împreună cu albul acela nebun, Dusty Walker, în *Ce-a fost asta?* Fuseseră prieteni la cataramă pe vremuri, prizând cocaină împreună şi nenorocind orice fustă care avea proasta inspiraţie să nimerească pe orbita nebuniei lor.

Nu mai vorbise cu Dusty de ani şi ani de zile, de când făcuseră filmul acela împreună, cel cu tipul care se însurase cu o pisică. Era o porcărie, dar îi făcuse rost lui Dusty de cuibuşorul acela frumos pe insule. Poate i-ar face plăcere să-l vadă.

Poate chiar ar fi mai bine să se dea la fund o perioadă. Pentru că era pe cale să omoare nişte neghiobi.

Puse mâna pe clanţă şi deschise uşa larg.

VII

Singura problemă delicată este că datele sunt deja fixate – 8-11 august –, aşadar sperăm să se potrivească şi cu programul tău.

Odată ce Ruby Ng citi asta, îşi înăbuşi un strigăt. Petrecuse deja douăzeci de minute furişându-se printre

tufele lui T.J. Martinez, încercând să găsească o fereastră prin care să se uite înăuntru şi care să nu fie acoperită cu obloane blindate.

De când gazda de la *2nite* postase *cuvântul acela,* ştergându-l cu optsprezece mii de preluări ale postării mai târziu şi stabilind apoi un record de viteză cu care îşi ştersese toate conturile online, Ruby ardea de dorință să-l agațe pe podcastul ei, *Ambuscada comică,* aflat pe poziția #44 pe itunes, #2 la interviuri/umor (păzeşte-ți fundu', Marc Maron). Dar se părea că Martinez se transformase aproape de tot în colonelul Kurtz[2]. Conacul lui era blindat cât să reziste unui atac zombi, unei bombe antibuncăr şi/sau Răpirii la cer.

Din fericire pentru ea, lăsase poarta din față deschisă.

În mod normal, Ruby ar fi oprit notificările pe telefon ca să nu interfereze cu microfonul ataşat şi conexiunea prin Bluetooth la micuța cameră video instalată pe casca de bicicletă Kaiser Wilhelm. Dar orice gând avea de a sări din tufişuri şi de a-i lua lui T.J. Martinez un interviu pe neaşteptate despre privilegiile lui îi zbură din cap când se uită la telefon şi mesajul o lovi direct între ochi.

„OMG[3], Dustin Walker, CELEBRUL Dustin Walker vrea să lucreze cu mine".

Ruby ieşi dintre tufele lui Martinez şi merse spre peluza din față, apelând rapid. „Unde mi-a văzut numărul de stand-up? Pe YouTube?" Trebuia să fi fost pe YouTube, fiindcă niciunul dintre paznicii şovinişti de la Hollywood nu avea tupeul să o aducă la o emisiune.

---

[2] Colonelul Walter E. Kurtz este un personaj ficţional, antagonist principal interpretat de Marlon Brando în filmul *Apocalypse Now* (1979), regizat de Francis Ford Coppola. (n.red.)

[3] Acronim al expresiei *Oh, my God!*, „O, Dumnezeule!" (n.red.)

Când logodnica ei, Yvette, răspunse, Ruby izbucni:

— Am veşti grozave, apoi îi citi mesajul lui Walker cuvânt cu cuvânt.

Yvette țipă:

— O, Doamne, iubito! E minunat! E uimitor! Sunt atât de fericită pentru tine! Numai că... ştii tu. Ultima parte.

— Ce? De ce?

— Tu... *ai* planuri mari în weekendul acela.

— Ba nu mai am!

Simțea cum magma fierbinte şi bolborosind a furiei nedezlănțuite a lui Yvette dădea năvală prin telefon.

— Ce... despre ce vorbeşti?

— Dar *tu* despre ce vorbeşti?

— *La naiba, Ruby, în weekendul acela e nunta noastră!*

Ruby clipi.

— O!

Clipi din nou.

— O, da.

Clipi a treia oară.

— Ei bine.

După o pauză stânjenită:

— Atunci, cred că trebuie să reprogramăm.

— Nu... nu, nu ne reprogramăm nunta! O să pierdem avansul dat la acvariu!

— O să mă revanşez față de tine, iubito.

— Să te revanşezi față de mine? Cum poți să te revanşezi față de mine? Cum poți să mă recompensezi? N-ai avut vreun profit de când am început să ne vedem!

Avocată specializată în taxe şi impozite, Yvette era, în mod clar, sponsorul din relația lor.

— Când o să mai găsească Yoghinul Gomes timp să plece din ashram? E cea mai bună fereastră de zece zile pentru o nuntă între doi Tauri! *Ai idee cât de greu e să închiriezi porumbei, fir-ar să fie?*

— Jur, o să găsesc o soluție. 'Vette! Jobul ăsta o să fie o schimbare radicală şi sigură!

Yvette izbucni în lacrimi.

— Cea mai importantă zi din viața noastră împreună e o schimbare radicală şi sigură! Ce zici de asta?

Venele de la gâtul lui Ruby începeau să se umfle.

— Nu cred că înțelegi ce oportunitate este asta, nu doar pentru cariera mea, ci ca să sporim prezența homosexualilor şi lesbienelor care nu fac compromisuri în comedia americană pentru publicul larg! Aveam impresia că tu crezi în revoluția reprezentării! *Cum rămâne cu revoluția, Yvette?*

În clipa aceea, T.J. Martinez dădu buzna pe uşa din față, îndreptând spre Ruby un pistol mare cât capul ei şi strigând:

— ÎȚI ARĂT EU ȚIE REVOLUȚIE!

— Trebuiesăînchidvorbimmaitârziuiubito! Ruby Ng ieşi în fugă pe poartă către bicicleta înclinată, legată cu lanțul de un stâlp de iluminat ceva mai jos pe stradă, atât de repede cât o țineau picioarele neepilate.

VIII

În orice caz, dă-mi un telefon sau trimite-mi un mesaj dacă te interesează – lui Dustin i-ar plăcea foarte muuult să lucreze cu tine.

Fascinant, îşi zise William Griffith când citi seria de mesaje. Nu-l întâlnise niciodată pe Dustin Walker, nici nu auzise mai mult de o piesă sau două de pe cel mai cunoscut album al lui (*Nu mă pot abține*), dar nu era ceva neobişnuit. William nu-i cunoştea pe cei mai mulți dintre ceilalți practicanți ai artei monologului bazat pe observație.

— Domnule Griffith, dacă îmi permiteți, mi-ar plăcea să vă arăt acest exponat. Domnul Vallier bănuia că s-ar putea să fie, cum se spune, pe gustul dumneavoastră.

— Da, bineînțeles, Dominique. Condu-mă!

Dominique îl duse pe William prin galeria cu tavan înalt care oferea privelişti spectaculoase, de sus până jos, ale Arcului de Triumf şi ale bulevardului Champs-Elysées. În mod obişnuit, galeria era închisă lunea, cel puțin pentru toți colecționarii care nu se numeau William Griffith. Trebuia să ia avionul de noapte înapoi spre aeroportul JFK ca să-l înregistreze pe Fallon marți, aşa că se făcuseră anumite aranjamente.

William se uită o vreme la opera de artă mixed-media, apoi întrebă:

— Al cui e vaginul acela?

Dominique răspunse:

— Al mamei artistului.

William dădu din cap:

— Ah, da. Desigur. Fac cel mai grozav sunet când se freacă unul de altul.

— Vaginele din sticlă colorată sunt suflate manual, ceea ce e oarecum ironic, *de către* mama artistului. De aceea domnul Vallier l-a numit *Plăcinta naşterii.* În loc de...

— *Placenta naşterii,* bineînțeles. Nostim. Un joc de cuvinte. Foarte îndrăzneț în lumea artei.

Dominique îi aruncă o privire flămândă, nerăbdătoare:

— Aşadar, credeți că ați fi interesat...

În aceeaşi clipă, telefonul lui William țârâi din nou, scoțând sunetul unei furculițe lovind un pahar de şampanie. Când citi mesajul, simți o umbră de dezamăgire. Era de la managera lui, Jessica, nu alt mesaj linguşitor de la oamenii lui Dustin Walker:

Hei Billy îmi pare rău că cei din Phoenix mă bat la cap cu promovările ai putea să suni la numărul acela şi să le dai o înregistrare sau două repede de tot mersi puppuppuppuppup

— Scuză-mă, dragă, trebuie să dau un telefon. Se poate?

— Vă rog, folosiți biroul meu. Acolo.

William intră într-o cameră mică laterală şi închise uşa. Formă numărul din mesajul trimis de Jessica şi când

robotul piui la capătul celălalt al firului, scoase un strigăt rebel:

— Hei, salut, sunt Billy Antreprenorul şi ascultaţi KTEA, Kay-Tee, adevăratul loc din Phoenix unde se poartă discuţii adevărate cu americani adevăraţi! Nu uitaţi să nu trageţi până nu le vedeţi albul chiloţilor! Aranjeaz-oooooo!

Aşteptă o clipă.

Apoi spuse:

— Ştiţi cum numesc infractorii zonele unde nu există arme? *Poligon de tragere!* Voi ştiţi asta, KTEA ştie asta, o ştie şi Billy Antreprenorul! Nu vedeţi că port arma la vedere la radio, dar voi ştiţi foarte bine că asta fac! Aranjeaz-oooooo!

Pauză.

— De câţi liberali ai nevoie ca să înşurubezi un bec? Cine ştie, niciunul n-a muncit o zi în viaţa lui! Sunt Billy Antreprenorul şi spun Americii Adevărate să găsească frecvenţa KTEA, radioul local din Phoenix care îi găzduieşte pe Hannity şi Limbaugh[4]! Aranjeaz-oooooo!

Dominique era albă ca varul la faţă când ieşi din birou. Probabil auzise tot ce spusese.

Şi probabil îi cunoştea mai bine valoarea contului din bancă decât numărul de comedie.

Era valabil pentru majoritatea colegilor lui. Decise că avea să accepte oferta făcută de oamenii lui Dustin Walker. Vâslea de prea multă vreme de unul singur pe propriul iaz.

William îi întinse uluitei Dominique cardul negru Amex şi spuse:

— Domnul Vallier mă cunoaşte prea bine. Piesa asta ar arăta excelent lângă piscină în casa de oaspeţi. O iau.

---

[4] Sean Hannity şi Rush Limbaugh, jurnalişti americani, gazde ale unor emisiuni radio de mare succes. (n.red.)

IX

Sper să ne vedem acolo!
Toate cele bune,
Meredith Ladipo
Asistenta lui Dustin Walker şi Persoană Amuzantă în Devenire

— *Eşti concediat, Steve!*

Cuvintele lui Teddy fură acoperite de uşa de metal a scenei care se închise cu o izbitură pe aleea din spatele clubului Improv Underground, unde imigranții ilegali cu şorțuri albe aruncau saci uriaşi de gunoi cu legume şi fructe stricate de la Aldi în tomberoanele albastre de plastic. Steve Gordon ieşise de îndată ce citise ultima parte a mesajului, lăsându-i pe studenții la contabilitate cu gurile căscate de uimire.

De îndată ce numele lui Dusty apăru pe ecran, fu nevoit să se prindă de cortina din dreapta scenei ca să nu cadă. Nu mai primise veşti de la Dusty de ani de zile. Ani. Bănuia că Dusty încă nu-l suferea pentru că... mă rog, ştiți voi. Dar acum, după toate întâlnirile de lucru cu producători cu mutre acre, după toate episoadele-pilot nepreluate, după ce se afundase în monotonia sumbră a orelor de improvizație şi găzduirea emisiunilor publicitare... Dusty voia să-l vadă din nou? Era vocea destinului, nu-i aşa?

Era salvarea.

Steve abia ajunsese la jumătatea aleii când selectă informațiile de contact ale lui Meredith Ladipo din mesaj şi-i formă numărul. Prefixul 310. Los Angeles.

La a cincea sonerie, începu să-l cuprindă panica, însă pe urmă o femeie răspunse:

— Hei, salut, Persoană Amuzantă. O voce tânără cu accent englezesc, plină de încrederea în sine a celor care arată bine.

— Da, bună, sunt Steve Gordon...

— Ştiu.

— Şi tu eşti Meredith?

— Sper că da, îi port lenjeria intimă.

— Ha. Din *Un adevărat geniu,* frumos. Deci, bună, Meredith...

— Bună.

— Am o singură întrebare, şi anume...

— Nu.

— Nu ce?

— Nu, nu-i o glumă. E o ofertă autentică.

— O, slavă Domnului! izbucni Steve şi Meredith începu să râdă:

— E în regulă, aproape toți ceilalți au avut aceeaşi reacție.

Ceilalți?

— Păi, da, sună distractiv. Trimite-mi detaliile, o să le studiez şi mai vedem pe urmă.

— Mai eşti la ICM?

— Cred... că da? Steve chicoti. A trecut ceva vreme de când am discutat cu cineva de acolo, s-ar putea ca agentul meu să fi murit din lipsă de interes. Doar că, hm – mă întrebam...

— Da?

— Dusty e pe acolo? Poți să mi-l dai la telefon? A trecut multă vreme de când n-am mai vorbit cu el.

— Dusty? Oh. Ce minunat că-i spui aşa! Nu, eu sunt în LA, mă ocup de ultimele detalii. Dustin e deja pe insulă. Semnalul e dezastruos acolo; comunicăm mai mult prin Skype. O să-l anunț că vrei să luați legătura, poate rezolvă problema semnalului înainte să ajungi pe insulă.

Steve inspiră adânc, apoi expiră:

— Eu... este... uau. Nu ştiu ce să spun.

— Spune da, zise Meredith Ladipo.

X

Asta şi făcu.

În cele din urmă, toţi spuseră da.

Când Dumnezeu atotputernic coboară pe o rază de lumină şi-ţi cere ajutorul, ce naiba să spui?

Şi exact pe asta se baza gazda lor.

Dustin Walker
Filmografie
Actor (55 de titluri) ▼
Scenarist (15 titluri) ▼
Producător (19 titluri) ▼
Regizor (1 titlu) ▼
Cunoscut pentru
Nu mă pot abţine (1988)
În propriul rol
Filmat în varianta de concert a albumului de comedie care a primit multiple discuri de platină şi un premiu Grammy.
Ce-a fost asta? (serial TV, 1990-1994)
Diverse personaje
Comedienii Dustin Walker, T.J. Martinez, Steve „Gordo" Gordon şi invitaţi-surpriză improvizează schiţe comice bazate pe sugestii din partea publicului şi inspirate de evenimente curente.
Ajutor! M-am însurat cu pisica (1995)
Jerry Russell
Un fustangiu superficial învaţă adevăratul sens al iubirii când testamentul mătuşii sale excentrice stipulează că, pentru a moşteni averea, trebuie să se însoare cu pisica ei calico, irascibila domnişoară Coadă Pufoasă.
Ajutor! M-am însurat cu pisica 2 (1998)
Jerry Russell
Jerry şi domnişoara Coadă Pufoasă se confruntă cu un senator bigot (Cristopher Walken) care încearcă să obţină aprobarea pentru un amendament constituţional prin care se interzice căsătoria între specii diferite şi o vecină vânătoare de averi (Fran Drescher) în această continuare a filmului de mare succes.
Ajutor! M-am însurat cu pisica: Să scoatem ghearele (2000)
Jerry Russell
Domnişoara Coadă Pufoasă plănuieşte să distrugă relaţia tot mai apropiată dintre Jerry şi noua şi frumoasa veterinară (Jennifer Aniston).
Ajutor! M-am însurat cu pisica: Divorţ în stil felin (2003)
Jerry Russell
Un motan flecar (voce: Martin Lawrence) încearcă să saboteze căsnicia lui Jerry cu domnişoara Coadă Pufoasă ca să încaseze milioanele ei.
Regele Lear (2004)
Nebunul
Încercarea lui Kenneth Branagh de a muta tragedia clasică a lui Shakespeare despre un conducător nechibzuit (Derek Jacobi) şi cele trei fiice ale sale în lumea gangsterilor din Chicago în anii '20 a fost o tentativă ambiţioasă, dar eşuată sub aspect critic şi comercial.
Aventurile lui Cosmic Carson (2005)
Cosmic Carson
Un camionagiu spaţial potlogar şi acolitul său sensibil (voce: Gilbert Gottfried) trebuie să protejeze o prinţesă nimfomană (Chyna) de cămătarii intergalactici. Unul dintre cele mai scumpe eşecuri de box-office din toate timpurile.
Dandy Waller, destinul te aşteaptă (2008)
Dandy Waller

Debutul regizoral semiautobiografic al lui Dustin Walker despre un comedian de stand-up sinucigaş, care-şi analizează viaţa înainte de a sări de pe podul Golden Gate, a fost descris de *New York Times* drept „mai puţin un film de lungmetraj şi mai mult un strigăt de ajutor din partea unui comic care a fost pentru scurtă vreme una dintre cele mai profitabile vedete de la Hollywood".

Ajutor! M-am însurat cu pisica: noua generaţie (2009)

Jerry Russell

Fiul lui Jerry (Zac Efron) trebuie să se însoare cu una dintre pisicuţele domnişoarei Coadă Pufoasă şi ale lui Sir Toms-A-Lot pentru o recompensă financiară într-o încercare eşuată de a reînvia franciza de mare succes.

– IMDB.com

CAPITOLUL DOI

I

Steve observă că Meredith Ladipo, asistenta personală a lui Dustin Walker, era la fel de frumoasă în persoană pe cât părea la telefon, dacă nu şi mai frumoasă. Era mai degrabă minionă, cam de 1,67 m, cu piele neagră, un zâmbet strălucitor şi părul natural legat într-un coc ca un halou. Stătea dreaptă ca un stâlp când apăru prima dată în câmpul său vizual. Steve cobora pe scara rulantă către banda de preluare a bagajelor de la Aeroportul Internaţional Saint Martin's Princess Juliana.

Asistenta ridică un iPad pe ecranul căruia era scris cu litere mari GRUPUL WEAVER. Era numele de cod prestabilit pentru a-i face pe paparazzi să le piardă urma. Cu toate acestea, localnicii şi turiştii oportunişti aflaseră de sosirea lor datorită canalului colector pe care curgeau informaţiile despre celebrităţi din care se alimentau site-urile de scandal din toată lumea, precum *TMZ.* Amatorii de autografe roiau în jurul bandei de bagaje şi-l împresurară pe T.J. Martinez de cum apăru, cu şapcă Marlins şi ochelari de soare care nu reuşeau să-i mascheze identitatea. Cu faţa impasibilă, fără să se plângă, semnă fiecare carnet, bilet sau sân care se arătă dinaintea markerului său.

Fanii înconjurară fiecare membru al grupului Weaver care cobora scara rulantă, în ordinea descrescătoare a celor mai recente apariții televizate. Janet Kahn era aproape de nerecunoscut cu ochelarii negri şi baticul care-i acoperea părul, cu fața recent refăcută, ținută la un loc de o mască de plastic, de o orteză pentru gât şi de bandaje încrucişate pe față. Dar pentru doritorii de autografe, identitatea ei era la fel de evidentă ca a lui Martinez.

Mulțimile adunate pentru Zoe Schwartz, Oliver Rees şi Dante Dupree scăzură în mărime şi intensitate în aceeaşi ordine.

Dar cea mai mică din acestea tot era mai mare decât mulțimea adunată pentru Steve, formată din zero persoane. Nu că s-ar fi aşteptat să-i ceară cineva autograful. Avea douăzeci şi ceva de ani când apărea într-o emisiune săptămânală de televiziune şi acum purta o barbă frumos tunsă, în stilul unui profesor de literatură engleză, şi ochelari asortați cu ramă subțire. Identitatea lui secretă era perfect ascunsă, involuntar, pentru toți, în afară de o singură persoană.

— Domnule Gordon? Bine ai venit la Saint Martin. Sunt Meredith Ladipo, am vorbit la telefon. Cum a fost zborul?

Îi întinse mâna şi el o strânse.

— Fără evenimente deosebite, aşa cum îmi place.

— Minunat. Aşadar, dacă ai bagaj de cală...

— Unul, da.

— Ei bine, nu ne grăbim foarte tare, pentru că zborurile a doi dintre colegii dumitale au întârziere şi, cum nu avem decât o barcă închiriată ca să ajungem pe insulă, trebuie să-i aşteptăm să sosească. Dacă îmi poți arăta bagajul când apare pe fâşia circulantă, hamalul o să se asigure că ajunge la limuzină şi apoi la barcă...

Steve se încruntă.

— Îmi cer scuze, fâşia circulantă? Te referi... la banda pentru bagaje?

— Da, asta am spus.

— Oh, hm... ok?

Ruby Ng se îndepărtă clătinându-se de fâşia circulantă, cărând bagajele şi purtând o bluză sport Oberlin şi ochelari că ai lui Elton John.

Când ieşi pe uşile de la ridicarea bagajelor şi Dante Dupree o văzu din interiorul limuzinei mari parcate la trotuar, scoase un geamăt de disperare.

— Ce naiba? Adică, ce om întreg la cap ar invita-o pe ea? Ce-a fost în capul lui Walker?

Zoe Schwartz, care stătea lângă el, se uită peste umărul lui ca să o vadă prin fereastră pe noua venită. Cei doi se cunoscuseră la Comedy Expo în Montreal în urmă cu trei ani, apoi, cu doar şase luni înainte, făcuseră *roast*-ul lui Alec Baldwin la Comedy Central Roast şi trăiseră să mai şi povestească despre asta. Deşi nu mai vorbiseră de atunci, aveau camaraderia lejeră a prietenilor din tranşee, reluând fără efort de unde rămăseseră ultima oară. După ce semnară autografele, se retraseră în siguranța relativă a limuzinei, cu luminile violete din podea, bârfindu-şi colegii pe măsură ce apăreau.

Dante spuse:

— Ştii, de-abia aşteptam weekendul ăsta. Să mă relaxez cu nişte comici grozavi, să mă dezlănțui, să născocesc tot felul de prostii nostime. Şi acum o văd pe ea şi mi se înmoaie scula.

Zoe spuse:

— Şi pe tine te-a băgat în *Ambuscada comică,* aşa-i?

— M-a făcut rasist.

— Îi face pe toți rasişti. În asta constă stilul ei.

— A spus că fața mea trebuie să apară pe o cutie de orez.

— A zis că eu sunt cel mai rău lucru care li s-a întâmplat femeilor de la centura de castitate încoace.

— A auzit şi bunica prostiile alea. N-a mâncat cum trebuie câteva săptămâni.

— Bunica ta ascultă podcastul lui Ruby Ng? E lesbiană? Sau o barmaniță meseriaşă de douăzeci şi opt de ani din Brooklyn?

— Bunica este o consumatoare avidă a tuturor lucrurilor legate de Dante Dupree.

— Of, cât de adorabil!

Dante o urmări pe Ruby Ng direcționând reporterii şi ridică mâinile în aer.

— Acum nu pot să spun niciun rahat tot weekendul fără să mă întreb dacă nu o să audă toată lumea despre asta pe prostia ei de podcast. Pentru că ştii că tot ce ne iese din gură *o să ajungă* acolo. Fir-ar, jumătate din chestiile astea o să le inventeze ea.

— Îmi plac oamenii ca Ruby. Lumea trebuie să fie plină de balauri pe care să-i omoare ea. E singurul mod în care poate să mențină iluzia că e un om bun.

— Hei, oameni buni, zise Ruby când deschise uşa limuzinei şi urcă în maşină.

— Hei! zâmbi Zoe.

— Ce faci, fată? zise Dante.

II

Insula apăru la început ca o movilă mică la orizont.

O pată vagă, aproape imposibil de distins de ocean. Pe măsură ce barca închiriată se apropia, insula creştea, extinzându-se în înălțime şi grosime până când ajunse să domine împrejurimile, cu stânci înalte ce se întrezăreau îmbrăcate în verde.

Oliver Rees stătea în spațiul îngust de la prova, chicotind de câte ori barca sălta pe valuri. Vântul amenința să-i sufle pălăria de pescar; o îndesă pe capul chel, de un alb orbitor, ca o bilă de bowling.

Se întoarse în spate şi strigă „Sper să fie şi shuffle-board!”[5] către oricine îl asculta, adică nimeni.

Ruby Ng era la fel de populară. Stătea pe banca de la extremă pupa cu picioarele adunate la piept şi fuma în tăcere o țigară electronică, privind la Marea Caraibelor prin ochelarii opaci.

Zoe Schwartz se aplecă pe balustradă şi privi insula care se apropia. La picioarele ei se afla o geantă de pânză pe care o avusese în avion şi nu o scăpase deloc din ochi.

Se uită în partea cealaltă a bărcii şi-l văzu pe T.J. Martinez vorbind cu menajera englezoaică a lui Dustin Walker sau ce naiba o fi fost, cu brațul pe spătarul băncii de la babord, aplecându-se spre ea, la fel de desfrânat pe cât şi-l amintea Zoe.

Steve Gordon se apropie şi spuse zâmbind:

— Hei, T.J., mi s-a părut că tu eşti! Nu ne-am văzut de mult! Arăți grozav! Dusty adună toată gaşca din nou, nu-i aşa?

1 Joc în cadrul căruia participanții folosesc un fel de tacuri pentru a pune în mişcare pucuri, făcându-le să alunece pe un spațiu de joc îngust, cu scopul ca acestea să se oprească într-un spațiu marcat special, pentru a aduna puncte. (n.red.)

T.J. întoarse lentilele negre spre Steve.

— Scuze, amice, te cunosc de undeva?

---

[5] Joc în cadrul căruia participanţii folosesc un fel de tacuri pentru a pune în mişcare pucuri, făcându-le să alunece pe un spaţiu de joc îngust, cu scopul ca acestea să se oprească într-un spaţiu marcat special, pentru a aduna puncte. (n.red.)

— Da... T.J... Sunt eu, Steve?

— Cine?

— Steve Gordon. Mai ştii, Gordo? Am jucat în *Ce-a fost asta?*

— Chiar aşa?

— Da. Împreună. Cu Dusty?

— Hm. Dacă zici tu.

— Timp de patru sezoane?

T.J. se uită la el o vreme care păru foarte îndelungată şi ridică din umeri.

— Nu-mi sună cunoscut. Îmi pare rău, frate.

Se întoarse din nou către Meredith Ladipo cu o mişcare hotărâtă. Ea zâmbea într-un fel chinuit, stângaci şi nedumerit. Se uita la Steve cu o privire lipsită de înțelegere, un mod foarte britanic de a spune *Nu ştiu ce se întâmplă, dar aş aprecia foarte mult dacă pur şi simplu s-ar termina.*

Steve nu avu de ales decât să părăsească zona cu o înclinare inutilă a capului, încercând să iasă cu fața curată. Merse la banca de la tribord şi se aşeză să privească spre orizont şi să aştepte ca roşeața din obraji să dispară.

Zoe Schwartz urmări tot incidentul de lângă balustrada laterală cu o căutătură încruntată, dar nu spuse nimic.

III

— Fascinant, pur şi simplu fascinant, spuse William Griffith când ieşi pe uşa de pe punte. Nu mult după lansare, ca din senin, se autoinvitase în spațiul pentru echipaj şi purtase o conversație lungă şi lăudăroasă în franceză cu căpitanul, un localnic de pe insulă cu o față ca o jachetă de pilot din piele zbârcită.

Către Janet Kahn, singura pasageră care se refugiase sub umbra de pe banca din față, William spuse:

— Ştiaţi că Saint Martin e împărţită pe din două între Franţa şi Olanda? Căpitanul nostru a avut o copilărie aparte, prins între două lumi, două culturi. E păcat că un loc atât de frumos adăposteşte asemenea urâţenie. Droguri, bande. Sărăcie.

Janet avu nevoie de o secundă să-şi dea seama că vorbea cu ea. Se uită la el cu ochii mijiţi.

— Iartă-mă, dragule, dar... cine eşti tu? Credeam că poate eşti avocatul lui Dusty, dar ai nasul prea mic.

— Nu-i nimic, puţini oameni mă recunosc când nu joc un personaj. Şi prefer să fie aşa.

Trecu la un accent tărăgănat atât de distinctiv, încât impresarul lui îl transformase în marcă înregistrată:

— Ştiţi site-ul acela matrimonial, Numai Pentru Fermieri? Au trebuit să schimbe grupul-ţintă când şi-au dat seama că vitele nu pot folosi internetul. Apoi, pentru scurt timp, i s-a spus Verii Pupăcioşi, dar numele era deja luat de un serviciu de escorte foarte aparte din Alabama.

— Bine, ok, eşti sfântul protector al oamenilor de rând şi al dependenţilor de metadonă... Buddy Antreprenorul?

Rămânând în personaj, William spuse:

— Billy. Mă bucur să vă cunosc, coană. Sunteţi o adevărată legendă.

— Da, sunt. Dacă mă mai faci coană, îţi trag una în boaşe de ţi le scot pe nas.

— Eram doar politicos. Doamnă? Domnişoară?

— Ia încearcă Janet, s-ar putea să-ţi placă. Dar nu înţeleg gluma. Există un website care se numeşte Numai Pentru Fermieri?

William zâmbi şi se întoarse la vocea lui obişnuită.

— Trebuie să mai vezi şi altceva în afară de coastele Americii, Janet.

— Am jucat în toate statele Uniunii, dragă, chiar şi în cele canadiene. Ştiu că i se spune „zona peste care se zboară”,

dar aş vota să schimbe denumirea în „antrenament de bombardament”.

El nu se putea abține să nu se holbeze la bandajele de pe fața ei.

— Arată îngrozitor de dureros, Janet, dacă nu te superi că-ți spun.

— Ar trebui să-l vezi pe celălalt tip.

— Serios?

— Da, le plătesc facultatea copiilor lui.

— Ai fost implicat într-un accident de maşină sau...?

— Eu cred foarte mult în autoperfecționare, scumpule. Şi în fraudarea programului Medicare. Şi când pot să le fac pe amândouă odată, cu atât mai bine.

IV

Niciun mal şi nicio plajă nu înconjurau insula. În schimb, stâncile înalte şi maronii, împodobite cu ghirlande de lujeri de viță în floare, se înălțau tot mai sus pe măsură ce feribotul închiriat se apropia, până când pasagerii nu mai văzură nimic altceva.

Un chei cenuşiu înainta dintr-o parte a insulei spre barcă. La capătul opus al docului, o scară se ridica pe versantul stâncii. Culoarea şi vechimea lemnului variau de la un nivel la altul, fiindcă treptele şi palierele fuseseră înlocuite în urma răbufnirilor permanente ale uraganelor şi elementelor.

Echipajul bărcii, format din trei oameni, lucra repede, dar fără să se grăbească, aşa cum fac oamenii care îndeplinesc zilnic sarcini repetitive, sărind pe doc şi, după ce barca fu întoarsă, legând-o cu funii grele. Apoi scoaseră bagajele pasagerilor de pe puntea de jos şi le aşezară unele peste altele pe chei. Fu nevoie de toți trei membri ai echipajului, plus căpitanul, să scoată cu gemete şi înjurături cufărul lui

Janet Kahn din cală. Era destul de mare cât să încapă aproape toate celelalte bagaje ale pasagerilor înăuntru.

— Doamne sfinte, femeie, ai mai lăsat haine şi acasă? întrebă William Griffith.

— Ce, ar trebui să călătoresc doar cu o boccea pe umăr, ca un vagabond? Janet încercă să strâmbe din nas dezgustată, apoi se strâmbă de durere.

Căpitanul coborî de pe barcă şi-i întinse lui Meredith Ladipo o foaie de hârtie pe un clipboard, pe care ea o semnă.

— Veniţi înapoi cu provizii mâine la ora obişnuită, da?

Căpitanul dădu aprobator din cap şi făcu semn echipajului să urce la bord şi să plece. William Griffith le făcu semne cu mâna de rămas-bun. Căpitanul se uită la el, zâmbi şi duse mâna la cozorocul chipiului într-un salut aproape imperceptibil.

William nu-şi dădu seama dacă era luat în râs.

Meredith Ladipo vorbea la telefon ţinându-l oblic, parcă era o staţie de emisie-recepţie.

— Da, Dave, am ajuns, aşa că vino şi tu. Când nu primi niciun răspuns în afară de tăcere, spuse: Dave? Mă recepţionezi? Suntem toţi aici. Hai, fuguţa.

Fără să mai aştepte răspunsul care nu mai venea, Meredith merse spre capătul opus al docului. Scobit în stânca de lângă scări era un mic alcov în care se aflau mai multe veste de salvare agăţate de un perete de ipsos şi uşile unui lift.

Abia când ajunse la câţiva paşi de alcov observă semnul pe care scria SCOS DIN FUNCŢIUNE scris de mână cu un marker pe o bucată ruptă dintr-o cutie de carton, lipită de faţa liftului cu o bucată de bandă adezivă. Apăsă butonul de câteva ori totuşi, dar nu se întâmplă nimic.

Meredith Ladipo ridică fruntea, exemplu al curajului britanic în faţa sorţii, şi merse înapoi spre oaspeţii ei, care stăteau grămadă pe doc şi o urmăreau suspicioşi.

— În regulă, spuse ea. Se pare că am dat prin gropi. Nu reuşesc să adun personalul şi liftul e cusurgiu.

— Poftim? întrebă Ruby Ng. Ai spus cumva cusurgiu? Se uită la ceilalţi. A spus cusurgiu?

Janet arătă la scările înalte care îţi dădeau ameţeală chiar şi de jos.

— Cum naiba ar trebui să urc eu cufărul ăsta sus? Se uită către vârf. Cum naiba ar trebui să urc *eu* chestia aia sus?

Meredith Ladipo ridică palmele într-un gest de apărare.

— V-aş sfătui să lăsaţi bagajele aici. O să trimitem pe cineva să le ia mai târziu. Nu vă faceţi griji, o să fie în siguranţă ca gândacii în covoare. Cât despre scări, ştiu că par puţin intimidante, dar, serios, dacă nu vă grăbiţi, nu sunt chiar atât de rele. Eu le urc şi le cobor în fiecare zi când fac alergarea de dimineaţă.

Grupul primi vestea cu uşurinţă şi un minim de bombăneli. Zoe puse pe umăr geanta de pânză pe care o ţinuse lângă ea încă de la aeroport. Când William Griffith întrebă: „Pot să te ajut cu asta?" o strânse mai tare şi spuse:

— Nu, e în regulă, pot s-o duc.

Ceilalţi luară câte un bagaj de mână sau o poşetă cu ei şi începură să urce scările în coloane.

La jumătatea drumului pe faţa stâncii, răsuflând din greu şi cu fruntea lac de sudoare, William Griffith se întoarse să se uite după prietenul lui, căpitanul. Văzu că barca se apropia deja de punctul unde marea se unea cu cerul şi avea să dispară în scurt timp după linia orizontului.

V

Cei mai mulți abia mai respirau până să ajungă în capătul scărilor. T.J. Martinez fu nevoit să se sprijine cu mâna de balustradă ca să-şi tragă sufletul.

— Dacă mă pui să mai fac asta o dată, să-l ia naiba pe Dusty, mă duc acasă.

— Cum? Uber are şi flotă acum? întrebă Dante Dupree.

Odată ce William Griffith, care urca la coada coloanei, ajunse împleticit pe palier, Meredith spuse:

— Suntem toți aici? Toți încă în viață? Splendid. Pe aici.

Casa mare era la capătul unei alei cu cocotieri înalți.

Fusese construită în acel secol, dar în stilul insular târziu al coloniilor franceze, cu obloane turcoaz împotriva uraganelor deschise pe fundalul pereților văruiți în ocru-deschis. Clădirea avea două acoperişuri de plăci de teracotă, unul deasupra galeriei de la parter şi altul pe pavilionul de la etajul doi. Era amplasată pe un deluşor de la marginea stâncii, cu uşile galeriei deschise la capete opuse ca să prindă alizeele. Pe măsură ce oaspeții se apropiau, flancați de copacii înalți, reuşiră să vadă dincolo de holul central până în spatele conacului, unde sclipea o piscină. O fântână mare se înălța în fața intrării, în forma unei frunze uriaşe de nufăr din beton. Cercuri concentrice din mozaic albastru, de culoarea ouălor de măcăleandru, erau dispuse radial din centrul clipocind.

Uitându-se într-o parte, Ollie strigă:

— Ăla e un castel gonflabil? Nu se poate!

Un castel gonflabil, mare şi roz, era amplasat între casa mare şi o cabană mai modestă pentru oaspeți, aşezată pe o pantă mai abruptă. În vârful unei turle era unul dintre oamenii gonflabili lunguleți care avertizează şoferii cu privire la spălătoriile de maşini şi parcări. Purta un costum roşu de curse şi ochelari şi părul rărit era pieptănat peste chelie.

— Acela e... ar trebui să fie Dusty? întrebă Steve.

— Nu-i aşa că-i fercheş? zise Meredith.

— Eşti asistenta sau furnizorul lui de droguri? spuse Janet.

Meredith Ladipo conduse grupul în galeria din faţă parţial închisă, jumătate living, jumătate zonă de primire. Avea ferestre mari cu jaluzele şi gresie în tonuri pământii care se asortau cu mobila de mahon.

— M-aş putea obişnui cu asta, zise Zoe. Chiar m-aş putea obişnui cu asta.

— Dustin? Domnule Walker? Suntem aici! strigă Meredith Ladipo când intrară. Vocea ei se izbea de pereţii de ipsos de un alb orbitor. Dave? Dave, mă auzi?

Niciun răspuns.

— Mă simt foarte nedorit, remarcă William Griffith.

Meredith Ladipo făcu tot posibilul să ascundă un zâmbet neliniştit şi dădu greş.

— Cred că ar trebui să merg să văd unde e toată lumea. Cât mă ocup de asta, vă rog să vă simţiţi liberi să vă spălaţi şi să vă instalaţi în camere. Poftim, mi-am luat libertatea de a lista un plan al domeniului pentru voi toţi. Le întinse hărţile, personalizate cu locaţia dormitorului fiecăruia. E... ora trei acum? Să ne întâlnim la cinci în camera scriitorilor – e marcată clar pe hărţile voastre. Dustin poate să explice exact ce este cu acest proiect în stilul său inimitabil, la un cocktail.

— Unde *este* Dusty? întrebă T.J.

— Merg să aflu, spuse ea, şi ieşi din galerie printr-o arcadă care ducea mai departe în interiorul casei.

— Grozav, oftă T.J., abia am ajuns aici şi spectacolul e deja complet distrus. Ar putea la fel de bine să fie o producţie de reţea de televiziune.

— Tipic pentru Dusty, spuse Steve.

— De unde ştii? ripostă T.J.

Steve deschise gura să spună ceva, dar Janet Kahn îşi scoase deodată ochelarii şi strigă:

— O, Doamne, ia uitați-vă la asta!

Merse spre peretele de est al galeriei, acoperit cu fotografii alb-negru de mărimea unei scrisori, în rame negre. Imaginile erau aranjate pe trei șiruri ordonate de câte trei. Fiecare din ei era înfățișat acolo în acțiune, pe scena unui club sau a unui teatru, cu microfonul în mână.

Se adunară toți să arunce o privire.

— Arată exact ca peretele din spate de la Comedy Store, zise Dante.

Arătă spre o fotografie a lui Meredith Ladipo pe scenă, ținându-se de un stativ de microfon pe un fundal negru:

— Hei, ia priviți, Regina Africană a Angliei face și ea stand-up.

William Griffith zâmbi văzând imaginea cu el pe scenă la Grand Ole Opry în costumul complet al lui Billy Antreprenorul: cu un pahar cu picior înalt de Bud Light în mână, cu șapca Farm King așezată invers pe cap, cu mânecile cămășii cadrilate rupte ca să-i vadă toți tatuajele mari cu flăcări care i se întindeau pe bicepși.

— A fost o seară frumoasă, murmură el.

— Ia priviți la asta, șopti Janet.

Întinse mâna și atinse fotografia ei. O arăta așa cum fusese cu câteva decenii și câteva liftinguri faciale în urmă, cu o coafură „stup de albine” și o rochie de lamé în dungi, pe podeaua unui salon de prost gust din Vegas. Zâmbetul ei de joker lansa insulte mucalite la adresa unui public îmbrăcat în smochinguri și rochii de seară. Toți bărbații și femeile din fotografie aveau fețele încremenite într-un hohot de râs.

— Pușca, în mijlocul ropotelor de aplauze, zise Steve.

— Ai fost acolo să dărâmi barierele înaintea oricăruia dintre noi, spuse Ruby.

— Nu doar cea mai mare, ci cea mai mare din toate timpurile, remarcă Dante.

— Da, la naiba, zise Zoe şi o atinse pe Janet pe spate. Deşi ai omoplaţi de bărbat.

— Mulţumesc, dragă. Şi tu poţi să crăpi.

Ochii lui Janet sclipeau. Îşi smulse un şervеţel pe jumătate folosit din mânecă.

— Uneori ai vrea ca viaţa să fie aşa, ştii? Să poţi să opreşti timpul în unele momente pentru totdeauna.

— Nu toată lumea, zise Dante. Iisuse, Ollie, ia uită-te la tine aici.

— Ce? Sunt acolo sus? Ia să văd. Ollie era mult mai scund decât ceilalţi şi rămăsese în spate când toţi se îmbulziseră la peretele cu fotografii. Îşi făcu loc cu coatele în faţă şi se făcu stacojiu în obraji când văzu.

— Uau, ia uite la tunsoarea aia de evreu, Ollie, zise Janet, chicotind. Ne sună de la Liga Anti-Defăimare, spun să termini odată, ne faci pe noi, ceilalţi, să arătăm rău.

T.J. spuse:

— Of, haide, lăsaţi-l în pace. E-n regulă, Ollie. Nu ştiam că ai încercat să faci comedie adevărată.

— Poftim? spuse Ollie, clipind. Ce vrei să spui?

— Ştii tu, zise T.J., spre deosebire de porcăriile alea ieftine şi oribile cu recuzită pe care le faci pentru turişti.

— Da, de genul celor care se potrivesc la petrecerile aniversare ale copiilor de cinci ani, nu pe scenă, spuse Zoe.

— Sau în azilurile de bătrâni, o trânti Ruby.

— O, zise Ollie. Alea.

VI

Ollie nu plânse când ieşi din galerie.

Nu plânse în timp ce urca scările în spirală din mijlocul casei.

Nu plânse când traversă galeria de la etaj spre camera lui.

De fapt, nu plânse deloc.

Dar, de îndată ce închise uşa, apucă perna şi strigă în ea toate înjurăturile pe care nu le putea spune niciodată cu voce tare, mult mai rele decât *să o f... pe mă-ta* şi *să-l f... pe tac-tu.*

Îşi aminti totul acolo la parter. Uitase cât de mult puteau să doară acele cuvinte şi de câtă cruzime nonşalantă erau în stare ceilalţi comici, în culise, înainte şi după ce urca pe scenă, indiferent cât de bine mergea numărul lui – sau, mai des, cât de rău.

Fotografia de pe perete era de la una dintre primele sale tentative de a face stand-up, la seara amatorilor la Carolines, în Times Square, unde eşuase într-un mod mai groaznic decât crezuseră până atunci oamenii de ştiinţă că era posibil. Lentilele lui groase, corectoare, dinţii proeminenţi şi cârlionţii negri care-i acopereau capul ca la păpuşa Chia Pet stârniseră instinctele de vânătoare ale publicului de cum păşise pe scenă. Petrecuse trei nopţi lungi şi friguroase de ianuarie îngheţând bocnă şi împărţind fluturaşi turiştilor care făceau poze cu un Elmo uriaş care purta o borsetă pe mijloc şi ciripea „Vă place comedia?" iar şi iar, doar ca să se califice pentru privilegiul de a fi aproape atacat de o cameră plină de idioţi din Nassau County.

Întreaga experienţă îi readuse în minte amintiri stresante din curtea şcolii înaintea primului clopoţel, acel purgatoriu oribil de copii care roiesc pe terenul de baschet aşteptând să intre, despre cum fusese ţinta oricărui copil care nu se născuse cu părul creţ, picioare îndesate, vedere slabă şi origini evreieşti. Nu era la fel de rapid precum ceilalţi de jos, cei care erau capabili să respingă insultele cu riposte şi mai bune.

Ollie nu învăţase niciodată să pareze, să se ferească sau să contraatace. Atunci, ca şi acum, când era batjocorit, creierul lui se umplea de un zgomot alb de panică. Era ca

un super-erou care avea aceeaşi origine, dar primea puteri diferite.

Albumul lui Dustin Walker, *Nu mă pot abține*, acel *Thriller* al comediei, îl inspirase inițial. Rulase caseta la nesfârşit până când banda se rupsese, dar, din fericire, deja putea să redea toate glumele pe de rost în oglinda din dormitor, folosind peria de păr în loc de microfon. Putea să imite toate personajele, toate vocile, la comandă – doar că îi era greu să şi-l găsească pe al lui.

După fiascoul de la Carolines decise să renunțe definitiv la stand-up-ul tradițional. Introdusese pentru prima dată personajul Omul-Bebe Portocaliu în numărul său în noaptea înfățişată de poza din galerie, inspirat de o piesă de pe *Un mă pot abține* care se numea „Născut ieri”. Folosindu-se de cunoştințele lui de magie şi clowning, dezvoltă un personaj atât de deschis, de inocent şi de vulnerabil, încât nimeni din public nu avea să îndrăznească să-l sâcâie.

Şi de acolo avea să construiască un imperiu.

Când ridică privirea din perna în care-şi înăbuşise urletele, văzu un pătrat portocaliu-deschis pe noptieră, îl recunoscu imediat, îndoindu-se totodată de ceea ce era. Când se apropie, însă, constată că avea dreptate.

Un dosar cu îndreptarul francizei regionale Omul-Bebe Portocaliu se afla lângă pat. Magazinele încă nu primiseră comunicatul de presă, dar era deja pe punctul de a deschide Teatrele Omul-Bebe Portocaliu pe tot globul, de la New York la Macao, de la Londra la Rio, fiecare cu propriul OBP local care să joace numerele lui Ollie. Dosarul conținea regulile şi normele francizei, precum şi o declarație oficială, pe care i-o dictase asistentului său în pauzele dintre repetiții. Scopul lor era să inspire tuturor „senzația de spectacol nevinovat”, promovând totodată valorile de „pace şi joacă”. Era darul lui pentru lume.

Iar Dustin Walker avea dosarul la el acasă! Uimitor. Voia să investească? Voia să deschidă un teatru OBP în Saint Martin? (Ar fi putut crea un conflict cu contractul de exclusivitate regională pe care îl semnase cu stațiunea Sandals din Saint Thomas, dar fie ce-o fi. Când se implica un star de magnitudinea lui Walker, totul devenea negociabil.)

Colțurile gurii i se întoarseră în sus. Ticăloşii ăia încrezuți se uitau de sus la comedia cu recuzită, da? Ei bine, stai numai să vadă asta. Avea să le arate el.

Avea să le arate tuturor.

VII

Ruby Ng oftă când îşi văzu camera. Covorul alb pe podele maronii din lemn de esență tare. Pernuțele albe pe scaunele de răchită bej. Cearşafuri albe pe cadrul de mahon întunecat al patului, plase de țânțari albe, frumos adunate, care împrejmuiau stâlpii patului. Decor colonialist frumos, se gândi ea.

Totuşi, era greu să nu admire priveliştea: când deschise obloanele pentru uragan, o întâmpină o imagine spectaculoasă a Mării Caraibelor, albastră şi nesfârşită, dincolo de stâncile străjuite de cocotieri. Făcu câteva fotografii de tipul „porno în vacanță” ca să-i trimită lui Yvette mesajul „hei, am ajuns vie”. Dar un semn roşu de exclamare în aplicația ei de mesagerie îi reaminti de avertismentul lui Meredith Ladipo, cea insuportabil de drăguță, cu privire la semnalul de telefon sau lipsa acestuia. Deschise meniul de setări ca să se conecteze la rețeaua de Wi-Fi a insulei.

Meredith inclusese parola pe hărțile lor. Era o amestecătură fără sens de litere şi numere. Prima dată când

Ruby tastă seria în telefon, acesta bâzâi enervat. Şi a doua oară, şi a treia oară.

— Ce rahat, zise Ruby.

Renunțând, puse telefonul deoparte, apoi observă un telefon cu clapetă, mic şi demodat, cenuşiu ca metalul pistoalelor, la capătul mesei. Probabil fusese lăsat acolo de fostul ocupant al camerei.

Gândindu-se să i-l dea lui Ladipo mai târziu ca să scape de el, îl luă în mână şi-l puse în buzunar, ieşind apoi să cerceteze restul clădirii.

VIII

O cutie pătrată şi neagră de cartuşe de puşcă Winchester se afla pe masa din capătul camerei lui Janet Kahn. Un disc de argilă pentru tragere la țintă era desenat în față („încărcătură X-tra Uşoară pentru Țintă").

Comediana cunoscută drept Puşca luă cutia şi deschise capacul: toate cartuşele, cu două excepții, păreau să fie la locul lor.

Puse cutia înapoi pe masă cu un zâmbet forțat.

IX

Pe măsuța lui, Dante găsi o sticlă cafenie de whisky Lagavulin de doisprezece ani. Ştiai că era băutura originală pentru că pe etichetă scria „Scotch Whisky". E-urile în plus erau pentru mizerabilii de rând, din câte se părea, însă englezilor le plăcea să pună e-uri în plus peste tot. Britanicii inventau chestiile astea pe parcurs, Dante era sigur de asta. Nu înțelegea jumătate din porcăriile care ieşeau din gura lui Meredith Ladipo, oricât de fermecătoare era. Pur şi simplu, trebuiau să aibă un cuvânt diferit pentru orice.

Dante luă sticla ca să o admire şi se încruntă. Nu era din sticlă, ci din plastic. Se părea că nu era atât de fiţoasă pentru el.

Se gândi să o deschidă şi să ia o duşcă scurtă, deşi îşi promisese că avea să o ia mai uşor weekendul ăsta. Se întrecea şi mai tare cu băutura când nu era în turneu.

Se gândi încă puţin la asta. Poate trebuia să dea dovadă de puţin autocontrol.

O vorbă veche a bunicii îi răsuna într-un ungher al minţii:

„Ai grijă la cei care-ţi dau daruri. Întotdeauna încearcă să te cumpere cu plata în rate”.

Puse sticla jos nedesfăcută.

X

Steve Gordon îl văzu de cum intră în cameră: ceva pătrat, din carton, pe măsuţa de bambus. Îl luă în mână.

Simţi că i se taie răsuflarea.

Era *Nu mă pot abţine*, primul album de stand-up al lui Dusty, cel care îl catapultase la nivelul de Legendă Instantanee. Cel mai des era descris drept *„Thriller*-ul comediei” – în fiecare casă exista o copie şi la un moment dat fusese la fel de răspândit ca Big Mouth Billy Bass[6] şi cubul Rubik la un loc. Pe copertă, Dustin Walker, de douăzeci şi ceva de ani atunci, se uita cruciş la cameră, purtând o cămaşă de forţă în timp ce i se făcea fotografia de cazier.

Sau aşa era de obicei. Cineva lipise o fotografie cu faţa lui Steve peste cea a lui Walker pe coperta albumului.

„Cred că încă-mi mai poartă puţină pică”, se gândi Steve.

---

[6] Big Mouth Billy Bass este un accesoriu muzical înfăţişând un biban american, popular în prima parte a anilor 2000. (n.red.)

Un Da Hotărât

Pentru toţi OBP aspiranţi:

Cel mai important lucru pe care trebuie să vi-l amintiţi despre Omul-Bebe Portocaliu®, şi principalul motiv pentru care este iubit de publicul de toate vârstele din toată lumea, este că S-A NĂSCUT IERI, LA PROPRIU.

• Nu are trecutul şi problemele noastre.
• Nu are teama, ura şi prejudecăţile noastre.
• Nu ştie nimic despre lumea noastră sau despre orice societate omenească.
• E prea mic să fi învăţat să vorbească. Vorbeşte o formă rudimentară, dar bogată din punct de vedere semantic, de prelimbaj numit BABY RAPE® pe care trebuie să-l înveţe toţi OBP regionali sau aflaţi în turneu. Vor fi necesare examene scrise şi orale.
• E un extraterestru, doar că s-a născut aici pe Pământ şi e cât se poate de uman (ca Superman).
• Călătoria lui este una de EXPLORARE ŞI DESCOPERIRE în care invită publicul să-l însoţească.

Toate schiţele trebuie să aibă ca subiect întâlnirea şi interacţiunea Omului-Bebe Portocaliu® cu aspecte unice ale lumii, toate fiindu-i, la început, complet străine şi derutante:

• Un telefon inteligent uriaş
• Tuburi din care ţâşneşte vopsea în culori aprinse
• Instrumente muzicale din ţevi PVC
• Pepeni verzi
• Echipamente pentru exerciţii fizice

Şi aşa mai departe! Spre deosebire de noi, Omul-Bebe Portocaliu® nu abordează necunoscutul cu teamă sau ezitare. În schimb, îmbrăţişează cu entuziasm ceea ce domnului Rees îi place să numească DA-UL HOTĂRÂT.

Partea HOTĂRÂTĂ a acestui Da Hotărât este ceea ce activează umorul din schiţele noastre. Acceptarea entuziastă şi deseori exuberantă de către Omul-Bebe Portocaliu® a recuzitei pe care o găseşte pe scenă îl pune în situaţii amuzante şi scandaloase. Acţionează înainte să gândească şi, la fel ca mulţi dintre noi, descoperă că deseori situaţia îl depăşeşte.

Când se întâmplă asta, declanşează ceea ce ne place să numim Pivot™ şi restul schiţei se concentrează pe felul în care încearcă să scape dintr-o situaţie stânjenitoare. (De exemplu: schiţa în care OBP urcă pe banda de alergat fără să-şi dea seama că un tub de vopsea curge din scutecul lui. Frate, face o mizerie îngrozitoare, nu-i aşa?)

Şi aici intervine partea DA din Da-ul Hotărât. Orice schiţă, oriunde ar începe sau orice s-ar întâmpla pe parcursul ei, trebuie – şi nu putem accentua suficient acest aspect – să se încheie într-un mod încurajator, un mod pozitiv care ne face să înţelegem că, dacă ne făceam griji pentru felul în care aveau să se termine lucrurile, acele griji se dovedesc complet nefondate la finalul schiţei.

Uneori Omul-Bebe Portocaliu® provoacă daune (vedeţi „Ciocanul de lemn", mai jos) şi uneori mediul îi dăunează lui, dar o face întotdeauna într-un spirit de joacă şi învăţare. Nu o face niciodată maliţios sau intenţionat.

Alteori, Omul-Bebe Portocaliu® se găseşte în situaţii ciudate sau inconfortabile, dar niciodată în feluri care să fie jignitoare pentru alte naţionalităţi sau grupuri etnice.

Omul-Bebe Portocaliu® este o fiinţă pre-sexuală, care nu cunoaşte şi nu are experienţă cu sexul. Schiţele OBP nu trebuie să facă niciodată referinţă la întâlniri amoroase, iubire, căsătorie, sarcină, viol, fisting etc.

Domnul Rees a spus deseori că principalul motiv pentru care a renunţat la Colegiul de Clovni Ringling Bros. and Barnum & Bailey ca să creeze Omul-Bebe Portocaliu® a fost să motiveze publicul să plece de la teatru cu un zâmbet pe faţă şi o părticică din OBP în fiecare dintre ei.

Prin bucuria şi râsul stârnit de comedie vrem ca publicul să înveţe cum să accepte Da-ul Hotărât în propria viaţă.

Modul de bază în care publicul poate să facă acest lucru este să cumpere marfă cu marca OPB de la Magazinul Omul-Bebe Portocaliu® Bassinet & Blanket din holul teatrului. Potrivit propriilor noastre proiecţii, marfa şi vânzările de alcool de la pauze vor constitui 50-70% din

profitul net mediu al francizei, aşadar vă sfătuim să îndrumaţi publicul către bar şi chioşcul cu marfa de la început şi des.

Ciocanul de lemn

Singurul element de recuzită care rămâne cu Omul-Bebe Portocaliu® pe tot parcursul spectacolului şi este folosit în mai multe (dar nu neapărat în toate) schiţele este ciocanul supradimensionat. Acesta poate fi folosit în loc de multe lucruri – baston sau cârjă, pseudo-chitară sau puşcă de vânătoare –, dar în logica mitologiei din lumea OBP-ului, înţelegem că ciocanul este singura jucărie din leagănul uriaş pe care Omul-Bebe Portocaliu® l-a luat cu el în drumul lui spre Da-ul Hotărât. Pentru OBP, ciocanul este cel mai bun prieten, plasa de siguranţă şi conştiinţa lui la un loc – într-adevăr, uneori interacţionează cu el aşa cum ar face-o cu orice altă persoană.

Dar, bineînţeles, cel mai important scop al ciocanului este să zdrobească fructe şi baloane cu apă în momente critice ale spectacolului. Plătitorii de bilete din primele cinci rânduri la orice teatru OBP sunt în Zona de Stropire™ şi au plătit un preţ cu 15% mai mare pentru a fi stropiţi cu ceva.

Iar satisfacerea publicului nu este doar datoria noastră – ci plăcerea noastră!

(NOTĂ IMPORTANTĂ: NICIUN ANGAJAT SAU SUBCONTRACTOR OBP NU ARE VOIE ÎN NICIUN MOMENT SĂ SE REFERE LA CIOCANUL OBP CA LA UN „BAROS". DIN PRICINA ÎNŢELEGERII ÎN URMA UNUI PROCES RECENT, ORICE REFERIRE ACCIDENTALĂ SAU INTENŢIONATĂ LA CIOCANUL OBP CA BAROS VA DUCE LA CONCEDIEREA IMEDIATĂ A VINOVATULUI.)

Scutecul

Este foarte recomandat OBP-ilor regionali şi locali să nu încerce să ţină obiecte precum portofele, chei, telefoane mobile, inhalatoare, bricege sau elemente mici de recuzită în scutece în timpul numărului, deoarece riscul de a se răni este nepermis de mare.

Baveţica

Baveţica este un element vizual esenţial al mărcii unice a Omului-Bebe Portocaliu® aşa cum a fost înregistrată de către Biroul de Mărci înregistrate şi Brevete al Statelor Unite şi din acest motiv nu trebuie scoasă niciodată şi trebuie să rămână cel puţin parţial vizibilă pe tot parcursul spectacolelor cu OBP.

Femei-Bebe Portocalii

Datorită faptului că oameni de ambele sexe îmbrăţişează rutina OBP, am avut, după cum e de înţeles, multe cereri din partea artistelor de a prelua rolul Omului-Bebe Portocaliu®. Din păcate, natura minimalistă a costumului (scutec şi baveţică) exclude folosirea lui de către membrele acelui sex biologic pentru a respecta regulile decenţei şi obscenităţii.

Un set de instrucţiuni despre felul în care poţi să eludezi legile privind şansele egale la angajare din zona voastră este disponibil la biroul central la cerere.

– *Manualul Managerului de Franciză Regională a Teatrului Omul-Bebe Portocaliu* (extras)

CAPITOLUL TREI

I

După ce-şi despachetă cu grijă bagajul de mână şi-şi puse cămăşile pe umeraşe, William Griffith băgă mâna într-un

buzunar lateral şi scoase o geantă frigorifică de pânză, mică şi dreptunghiulară, care conținea brânză gouda afumată, salam maturat în vin roşu şi biscuiți octogonali cu rozmarin într-o pungă ermetică semirefrigerată de un element de răcire. Nu mâncase nimic de la Delta Club din aeroportul Miami şi era lihnit de foame.

Mergând la parter ca să găsească un cuțit ca să taie brânza şi cârnații, încercă prima uşă la care ajunse şi se trezi într-o bibliotecă cu rafturi din tavan până-n podea. William se uită la titlurile de pe cotoare şi citi cuvinte precum CARTE, TOM ŞI VOLUM. Când înclină cărțile spre el, nu găsi decât nişte cutii de polistiren în interiorul copertelor.

Încercă o uşă şi aproape se lovi la nas când păşi peste prag, dând peste un zid de cărămidă cu conturul negru, ca un desen, al unei siluete în fugă decupate în zid.

Hazliu, se gândi el.

Îşi aminti de documentul incredibil de detaliat al lui Meredith Ladipo (o femeie tânără minunată, pe placul inimii lui) şi-l scoase din buzunarul sacoului. Găsi celelalte uşi adevărate din cameră şi păşi în ceea ce pe hartă era marcat drept un salon.

Era o cameră mare, cu divane joase şi un bar cu tejgheaua curbată ca un val, decorată cu tapet de velur cu dungi albe şi roşii şi tablouri cu clovni. Erau clovni vagabonzi, clovni cu sombrero, clovni cu bonetă de bucătari, clovni care cântau la violoncel, femei-clovn, clovni în căzi de baie, clovni cu ochelari, clovni cu baloane, clovni *în* baloane de genul celor cu aer cald. Un portret îl înfățişa pe artist, comicul Red Skelton, stând în fața unei oglinzi, în stilul lui Norman Rockwell, pictând cu grijă pe o pânză propria reflexie de zi cu zi drept clovnul cu eşarfa.

Skelton fusese un comic uriaş de vodevil şi radio care găzduise o emisiune de varietăți ce-i purta numele şi se

transmitea pe CBS în anii ’50 şi ’60. După încheierea emisiunii, renunţase cu totul la spectacol ca să se concentreze pe pictură, în special cu clovni, probabil inspirat de cel mai cunoscut personaj al său, Freddie Lingeblide, un vagabond cu barbă de-o zi pictată pe faţă. Griffith putea să aprecieze oarecum tablourile, la nivel intelectual, ca artă profană, chiar dacă imaginile îi făceau ochii să sângereze. Nu se îndoia că picturile valorau peste un milion de dolari şi că Walker deţinea cea mai mare colecţie de tablouri de Skelton din lume. Poate nu era ceva cu care să te lauzi, dar nu putea totuşi să ignore complet această realizare.

Urmând harta, descoperi în final bucătăria, dotată cu un frigider de mărimea unei camere de mici dimensiuni şi un blat de marmură pe care se aflau electrocasnice mai mici, precum mixere şi altele asemănătoare. Găsi un stativ de lemn pentru cuţite lângă maşina de paste, dar era gol. La fel era şi maşina cromată de spălat vase.

Deschise toate sertarele şi nu găsi nimic cu care să poată tăia salamul şi brânza gouda afumată, doar furculiţe de aluminiu.

Toate cuţitele fuseseră scoase din bucătărie.

William oftă zgomotos:

— Se aşteaptă oare să murim de foame?

II

— Nu avem Wi-Fi, îi spuse William lui Meredith când ea intră în camera scriitorilor. Era primul sosit acolo, aşezat la masa de conferinţă.

— Poftim? întrebă ea neatentă.

Camera era practic un solariu, cu ferestre cât peretele, oferind privelişti mari şi impunătoare ale Mării Caraibelor de

albastrul ouălor de măcăleandru. Uşile cu canaturi de sticlă din capătul mesei erau deschise în bătaia brizei, care suflase în colţurile îndepărtate ale camerei şapte sau opt frunze de palmier căzute şi ghemotoace castanii de muşchi spaniol uscat. Briza împrăştiase pixurile şi carneţelele galbene de notiţe pe masa lungă.

— Nu avem Wi-Fi. Sau, cel puţin, parola pe care ne-ai dat-o nu funcţionează. Nu sunt nici cuţite în toată casa, deşi trebuie să presupun că cele două lucruri nu au legătură.

— *Chizzum!* spuse Meredith în şoaptă. Camera era în starea asta de debandadă când ai intrat aici?

William aruncă o privire în jur.

— Da, dar am presupus că trebuia – făcu ghilimele cu degetele – să fie debandadă.

— Nu, cu siguranţă nu trebuie să fie debandadă, zise Meredith, împingând cu picioarele cât mai multe mizerii pe balcon, dincolo de uşile de sticlă. Dustin urăşte să fie debandadă, iar Dave ştie asta. Cum a putut să lase locul ăsta aşa în paragină?

— Şi cine e acest Dave?

— Îngrijitorul de pe domeniu. E singura persoană care trăieşte aici tot anul.

— Şi el ştie cumva parola de Wi-Fi?

— Ce anume?

— Reţeaua Wi-Fi nu merge, zise Ruby când intră în cameră. Meredith termină de scos ultimele resturi de pe podea şi închise uşile de sticlă.

— Foloseşte parola pe care v-am dat-o, spuse ea.

— M-am înşelat, zise Ruby, aşezându-se pe un scaun şi punându-şi picioarele pe masa lungă. Se pare că reţeaua merge bine; parola ta e cea care nu merge.

— Nu, asta e, spuse Meredith şi scrise din memorie o aiureală formată din cincisprezece caractere pe cel mai apropiat carneţel.

— Aceea e parola de Wi-Fi? Zoe smulse carneţelul din mâna lui Meredith când intră în cameră şi se aşează, scoţând un telefon Android mai mare decât capul ei.

— Nu merge, zise William, încet şi clar.

— Eşti sigur? întrebă Meredith, Adică, ai încercat mai mult de o dată?

— Eu...

Ollie intră în cameră cu dosarul portocaliu-deschis sub braţ şi o trase deoparte.

— Domnişoară...

— Ladipo. Dar poţi să-mi spui...

— Mă întrebam dacă m-ai putea ajuta cu ceva?

— Sigur, domnule Rees, cu ce te pot ajuta?

— Mă întrebam dacă-mi poţi da acces la reţeaua de Wi-Fi. Trebuie să-mi verific e-mailurile, pentru că aveam nişte tranzacţii în desfăşurare înainte să plec din SUA, legate de compania care administrează celebra staţiune Sandals, pe care trebuie să le verific...

— Bineînţeles, domnule Rees. Dacă doreşti, foloseşte parola pe care ţi-am dat-o.

— Ne-ai dat o parolă?

— Afurisita de parolă nu merge! strigă Zoe, ridicând mâinile în aer.

— Ştiu, am încercat porcăria aia de vreo şapte ori deja, zise Dante când intră în cameră şi se trânti pe un scaun.

— Ce ai încercat? întrebă Janet, intrând după el.

— Parola de Wi-Fi, spuse Ruby. Trăim ca animalele aici.

Meredith scoase un mic oftat de disperare.

— Parola chiar nu merge? Poate a schimbat-o Dave... deşi nu ştiu dacă el are acces.

— Dave Letterman? strigă Ollie, bătând repede din palme. O să fie şi el aici?

— Nu, alt Dave.

— E îngrijitorul, zise William.

— Da, spuse Meredith.

— Păi, şi unde e? întrebă Janet.

— Nu sunt sigură, răspunse Meredith. Nu-l găsesc nicăieri.

— Dusty! Care-i treaba, frăţioare? Cum merge... T.J. intră în cameră cu braţele deschise.

Dar, privind în jur fără să-l vadă pe prietenul lui nicăieri, se întoarse să iasă din cameră.

— La naiba cu asta, credeam că am ajuns târziu. Întotdeauna sunt ultimul venit la întâlnirile scriitorilor.

— Nu, nu, nu, te rog, domnule Martinez, chiar trebuie să începem. Meredith Ladipo reuşi să-l conducă pe T.J. bombănind în jurul mesei, către un scaun. El îl luă din instinct pe cel din capătul opus, sub un ecran plat mare fixat în perete.

— Îmi pare rău că am întârziat, oameni buni, zise Steve când intră în cameră şi ocupă ultimul loc în celălalt capăt, sub o oglindă cu ramă aurită, mare cât televizorul de pe peretele opus.

— Hei, pot să vă întreb ceva? întrebă Steve. Are cineva parola de la Wi-Fi?

— Nu, veni răspunsul la unison.

Steve clipi.

— Păi, în regulă, atunci, zise el.

III

Meredith Ladipo apucă o telecomandă şi merse în capătul camerei, în dreptul ecranului plat.

— Nu sunt sigură ce-l reţine pe domnul Walker, dar nu mă îndoiesc că o să ni se alăture în scurt timp. A lăsat instrucţiuni să vă arăt totuşi filmarea. Ar trebui să vă ofere toate informaţiile de care aveţi nevoie pentru acest proiect.

Îndreptă telecomanda spre ecran, apăsă un buton şi, în scurt timp, se uitau cu toţii la o masă şi un scaun gol.

După câteva secunde, Dustin Walker apăru în cadru şi se aşeză. Purta un costum roşu de curse cu dungi albe fosforescente, acelaşi costum purtat de dublura lui gonflabilă de deasupra casei gonflabile de afară. Purta părul cu acelaşi V specific pe frunte, deşi era mai rărit şi mai cărunt decât îl văzuseră ei ultima dată la televizor. Avea ochii tot mari, cu lentilele ochelarilor încă la fel de groase ca sticlele de Cola, cu aceeaşi atitudine neliniştită şi adusă de spate a contabilului din clasa mijlocie care s-a pierdut în cartierul rău-famat al oraşului.

— Ce naiba e aia pe capul lui? întrebă Janet.

Lipită de fruntea lui Walker, era o cameră de filmat mică şi pătrată, cu ochiul fără pleoape întors direct spre ei.

— E un GoPro, zise Ruby.

— *Sst!* spuse Ollie, ducând un deget la buze.

— Pupă-mă undeva, Băiatule cu Recuzita, zise ea.

Pe ecran, Walker privi în jurul camerei, stârnind chicoteli doar cu expresia lui mirată. Walker era unul dintre acei oameni norocoşi şi foarte rari care pur şi simplu *arătau* nostim; făcea parte din geniul lui. Anticiparea glumei era la fel de nostimă, dacă nu şi mai nostimă decât gluma în sine odată ce era spusă. Toţi simţeau cum colţurile gurii li se ridicau în sus fără să depună vreun efort conştient. Momentul de tăcere, la asta excela Dustin Walker: ştergea tabla de scris înainte să scrie orice voia pe suprafaţa virgină. Avea să imite pe cineva, probabil? Era cel mai bun la imitaţii. Ca imitator, neieşind din personaj, neieşind niciodată din personaj, era legendar, un fel de anti-*Carol Burnett Show.* Ceea ce tăcea ca totul să fie şi mai uimitor era faptul că putea să-i imite în mod convingător pe Cher, Nelson Mandela sau pe Darth Vader fără să-şi scoată măcar ochelarii specifici cu lentile ca nişte lupe. Numărul lui te

făcea să uiți că ochelarii erau acolo – sau, mai bine zis, te făcea să te gândeşti că oamenii pe care-i imita purtau acei ochelari tot timpul.

— Chiar e cel mai bun, zise Zoe.

— *Sssstttttt!* Ollie duse degetul la buze.

— Jur pe Dumnezeu, dacă mai şâşâi pe careva încă o dată, o să vin la tine şi o să te bat cu propriul baros de o să-ți înroşesc fundul.

— E un ciocan de lemn! zise Ollie, ridicând nasul în sus.

— Dacă am putea doar să stăm şi... să ascultăm acest mesaj înregistrat, sunt sigură că ar fi... hm, important şi util pentru munca noastră, murmură Meredith din locul ei de lângă uşă.

Deodată, Walker se mişcă uşor în scaun, cu un zâmbet larg pe față, părând să observe camera pentru prima dată.

— Ei, salut, zise Walker.

Aşteptă.

— Am spus, *salut*, repetă el, aplecându-se în față.

— Salut, spuse publicul la unison, chicotind.

Walker înclină capul şi, pe un ton liniştitor şi părintesc de gazdă a emisiunilor pentru copii la PBS, spuse:

— Este ceva deosebit că mulți oameni în general bogați şi în general celebri au bătut atâta drum doar pentru că le-am cerut-o eu. Sunteți nişte semeni minunați! Şi faptul că, aşa cum mulți dintre voi mi-au spus personal şi în public, am avut o influență imensă asupra voastră este foarte flatant. De asemenea, e complet îngrozitor.

Râsete slabe, stânjenite, cu excepția lui T.J. care se încrunta, tăcut şi nedumerit.

— Pun pariu că voi toți, comicilor, ați început în meseria asta la fel ca mine – la şcoală, nu? Ați făcut o clasă de copii să râdă cu un vânt fals tras cu subsuoara sau făcând un desen amuzant al profesoarei, ori imitând vocea directorului

– mai țineți minte poanta clasică cu vânturile trase cu subsuoara? Adorabil. Ia priviți, am modificat-o puțin.

Walker ridică brațul stâng, dezvăluind o gaură făcută la subsuoara costumului roşu de curse care-i dezvăluia axila păroasă. Puse mâna dreaptă în scobitură şi apăsă repede cu bicepsul, scoțând sunete zgomotoase de vânturi care-i făcură pe toți din cameră, inclusiv pe T.J., să izbucnească în râs.

Apoi, Walker folosi doar vocea şi brațele ca să se transforme într-un preot sudist care predică în corturi, ridicând mâinile şi strigând către cer:

— Da! Da, Doamne! Atunci l-ați simțit! Râsul! Mai țineți minte prima dată când l-ați auzit şi ați ştiut că voi l-ați stârnit? Pentru mine a fost în clasa a doua, Doamne, cu mult înainte să cunosc demonii ispitei ca femeile, băutura şi banii. Ce senzație! Cel mai puternic lucru din lume! Aveam atenția unui *public.* Am simțit pentru prima dată puterea şi gloria Bisericii Comediei! Spiritul m-a mişcat, Iisuse, şi am renăscut în evanghelia Căutării Sfântului Râs. Nicio altă plăcere lumească nu a mai contat pentru mine.

Pe urmă, deveni un fermier taciturn din zona central-vestică, ținându-se de bretelele imaginare ale salopetei:

— Da, dom'le, am alergat după râsete şi m-am descurcat destul de bine. Da, dom'le, aşa am făcut. Am tras câteva albume. Oamenii le-au cumpărat. Am făcut o emisiune tv. Am făcut nişte filme şi de unele-s chiar mândru. Am făcut mulți bani pentru o grămadă de oameni şi-am făcut pe mulți fericiți. Se întoarse şi se prefăcu că scuipă în pământ.

— Ştie cineva când se serveşte cina? întrebă William Griffith şi toți ceilalți îl şâşâiră.

Din gura lui Walker ieşi tonul monoton teutonic al lui Werner Herzog:

— Dar m-am pierdut undeva pe drum. În copilărie, aveam fantezii copilăreşti că eram Lenny Bruce, Richard Pryor sau

George Carlin, că-mi strigam adevărul sus şi tare. Dar laşitatea sumbră a divertismentului a măcinat părţile îndrăzneţe din mine. Să spun oamenilor ce nu vor să audă şi să-i fac să râdă totodată nu au susţinut stilul de viaţă luxos cu care eram obişnuit după primele succese. Aşa că am rămas la subiecte sigure şi banale. Condusul. Mâncarea din aeroport. Relaţiile. Apoi, la cinema, am rămas la glumele despre penisuri şi poante cu pârţuri. E mult mai uşor să obţii râsul facil, insulta lejeră, comparaţia evidentă. Să le dai ce vor în loc de ce le trebuie. Până să-ţi dai seama, te-ai şi întors în clasa din copilărie. Dar minunea stârnirii râsului s-a dus. În schimb, te temi de hăul care se cască dinaintea ta. Te temi că azi va fi ziua în care râsul se va opri şi nu o să-ţi mai aminteşti cum să-l obţii iar.

— Nu, serios, domnişoară Ladipo, când e cina? William se uită la Meredith, dar ea privea transfigurată la sclipirea în stilul lui Jack Nicholson de pe ecran:

— Chestia asta cu comedia pe care o avem – e o pană frumoasă, delicată. Iar noi ne coborâm întruna pantalonii în vine şi facem treaba mare direct pe pieptul ei, înţelegeţi ce zic? Da, am zis „noi”. Voi toţi, cei adunaţi aici – sunteţi la fel de răi ca mine. Cei care nu sunteţi şi mai răi de atât.

Nimeni nu scotea un sunet. Walker se ridică de pe scaun şi camera îl urmă. Arătă cu degetul la fiecare dintre cei din spatele ecranului, vorbind pe tonul tunător al unui judecător dintr-un reality-show televizat.

— Vă acuz pe fiecare în parte de crime împotriva comediei. Am dreptul să pronunţ această sentinţă pentru că v-am inspirat, după cum singuri aţi recunoscut, în felul meu propriu, pe fiecare dintre voi. Vă consider pe toţi copiii mei. Cu excepţia ta, Janet.

— Mersi, dragă, zise Janet şi trimise o bezea către ecran.

— Chestia asta e un număr? întrebă Zoe, fără să se adreseze cuiva anume. Toată chestia asta... trebuie să fie un număr, nu-i aşa?

Walker luă ceva de pe masa din faţa lui şi începu să-l întindă cu ambele mâini.

Dante Dupree se uită cu ochii mijiţi la camera de pe ecran, apoi se întoarse să vadă oglinda de pe peretele opus.

— A făcut filmarea aici, spuse el. A filmat în încăperea asta.

Dustin ieşi din personaj atunci şi începu să vorbească cu ceea ce presupuneau că era vocea lui obişnuită.

— Când eşti atât de bogat şi uitat ca mine şi petreci mult timp stând degeaba, aşteptând să sune un telefon care nu sună niciodată, ai mult timp de gândire la dispoziţie. Şi de... aranjat lucrurile.

Dustin clipi şi văzură un fel de scânteiere în ochii lui, sub ochelarii groşi.

— Am decis că, fiindcă eu v-am creat, eu o să vă necreez. Bat gongul cosmic. Mânuiesc gheara de vodevil a destinului şi vă scot de pe scenă. O să fie o nouă zi pentru Ţinutul Comediei, datorită mie. Îmi expun încheierea. A rutinelor voastre, dar şi a rutinelor mele. Bat câmpii? Simt că am început să bat câmpii.

Îşi puse la gât şireangul pe care îl ţinea în mână.

Şi strânse cu putere.

Pentru o secundă sau două, nu spuse nimic.

Trase adânc aer în piept. Apoi expiră:

— Mă puteţi condamna că vreau să mai stau un pic pe scenă?

— Trebuie să fie un număr, şopti Zoe.

— Îmi pare rău că v-am adus aici cu un pretext fals, spuse Walker, dar nu pot regreta că niciunul dintre voi nu va pleca în viaţă de pe insula asta. Inclusiv eu.

Unghiul camerei de filmat se schimbă brusc, mutând imaginea lui în oglindă, aşa că nu se mai uitau la el, ci prin ochii lui, în partea dreaptă a camerei scriitorilor.

Walker şi publicul său, prin perspectiva camerei video, ieşiră în fugă pe uşile de sticlă, dându-le la o parte.

Meredith Ladipo începu să țipe.

Camera de pe ecran sări peste balustrada balconului şi, pentru o clipă fără sfârşit, spectatorii simțiră că se rostogolesc împreună cu Walker spre pietrele şi valurile albe de jos, iar de data asta țipau cu toții.

Dar căzătura se opri cu o smucitură neclară şi camera de filmat se întoarse pe o parte, legănându-se cu o încetineală oribilă.

— O, Doamne, zise William Griffith. O, Doamne, o, Doamne, o, Doamne.

— Priviți! strigă Meredith Ladipo. Afară!

Steve Gordon şi Dante Dupree se ridicaseră deja şi se apropiară de uşile de sticlă. La început, nu văzură ce anume arăta ea.

Printre lacrimi, Meredith spuse:

— Uşile erau deschise când am intrat şi vântul a împrăştiat carnețelele şi pixurile peste tot. N-am văzut înainte, dar... priviți! Priviți!

— Fir-ar să fie, zise Steve, are dreptate.

Când arătă cu mâna, Dante se uită prin uşile de sticlă la baza stâlpului de la balustradă. Acolo era legată o bucată de funie neagră, aceeaşi funie din filmare. Dante şi Steve păşiră în față, schimbând o privire între ei, apoi apucând de câte o uşă şi deschizând-o.

Cei doi ieşiră pe balcon şi se uitară peste balustradă.

Vânturile mării suflau părul rărit şi alb de pe vârful capului legat de capătul opus al funiei.

La unison, Dante şi Steve se aplecară şi înfipseră degetele în bucla din jurul balustradei, dar nu reuşiră să o desfacă.

Aşa că Dante se lăsă pe burtă şi apucă funia atârnată cu o mână, apoi cu cealaltă, şi încercă să tragă corpul în sus. În cele din urmă, funia se desfăcu atât cât să încerce Steve să ajute pe cât putea, apucând de altă porţiune încolăcită.

Reuşiră să ridice corpul destul de sus cât să vadă scalpul gol ars de soare şi uscat al lui Dustin Walker, cu camera GoPro încă prinsă de frunte. Miasma greoaie a putreziciunii se simţea aproape acum, făcându-i pe cei doi să-şi ferească instinctiv ochii şi nările.

Smuciturile fuseseră probabil prea mult pentru starea în care se afla gâtul şi capul se desprinse brusc de şireang. Capul şi corpul lui Dustin Walker căzură separat în valurile înspumate de jos fără să scoată un sunet.

— La naiba! strigă Dante şi dădu drumul funiei. Steve făcu acelaşi lucru.

Când se uitară peste balustradă, nu se vedea nici urmă de corp, doar valurile care se izbeau de stânci.

Se întoarseră în camera scriitorilor, unde toţi stăteau înmărmuriţi. Meredith se smiorcăia şi încerca disperată să-şi şteargă lacrimile cu un şerveţel mototolit.

Zoe spuse:

— Este...

Dante îi tăie vorba:

— Nu-i un număr.

IV

T.J. Martinez ridică mâinile în aer.

— Sigur că e un număr! zise el. Şi încă ce număr! A fost cel mai grozavă număr din istoria numerelor! Dacă v-aţi vedea ce feţe aveţi... Vă garantez că Dusty are camere în toată casa şi râde de se prăpădeşte de fiecare dintre voi chiar acum.

Zoe spuse:

— Dacă a fost un număr, atunci Walker îmi datorează o pereche nouă de chiloți. Iisuse!

— O, te rog, de parcă tu porți lenjerie intimă.

Zoe îi arătă degetul mijlociu.

— O să-ți petreci tot restul vieții fără să apuci să afli.

— Cum poți fi sigur că e un număr? întrebă Ollie. Era şi mai palid decât atunci când venise, ceea ce părea imposibil din punct de vedere biologic.

— Pentru că, zevzecule, făcea tâmpenii din astea tot timpul pe platou. Era obsedat de feste, de glume şi de a merge cu gluma mai departe, la nesfârşit, fără să iasă din personaj. Adică, nu ieşea *niciodată* din personaj. Odată, i-a luat locul omului de serviciu timp de o săptămână ca să se răzbune pe un regizor. De exemplu, a plantat pornografie infantilă în biroului tipului, cele mai groaznice lucruri. Dusty se distrează când îşi bate joc de oameni.

Meredith Ladipo stătea pe un scaun sprijinit de perete, cu umerii zguduindu-se în hohote disperate. T.J. merse la ea şi o mângâie pe spate.

— Gata, gata, puştoaico, ar trebui să credem că nu eşti şi tu implicată în asta, nu?

Meredith scutură capul cu putere.

— Nu sunt! Nu sunt implicată! Nici măcar nu ştiu ce-i asta! Şi chiar dacă aş fi ştiut, cu siguranță n-aş fi vrut să fiu nici implicată, nici amestecată în treaba asta!

— Ok, ok, e în regulă. Aşadar, şi pe tine te-a păcălit. Dar voi, ceilalți, calmați-vă, pentru că nu am nici cea mai mică urmă de îndoială: asta *e* o glumă.

— T.J. are dreptate... mă rog, cu chestia asta, zise Steve. Se trântise pe un scaun după ce revenise de pe balcon şi răsufla greu. Lui Dusty îi plăceau jocurile astea elaborate, într-o săptămână, scenariştii l-au enervat foarte tare, aşa că s-a dus la Kinko's să printeze vreo câteva mii de copii ale

scenariului care nu-i plăcea şi a plătit nişte asistenţi pe sub mână să vină la birou în weekend, să mototolească fiecare pagină şi să le arunce în camera scenariştilor. Luni nu au putut nici să deschidă uşa pentru că sala era plină de scenarii făcute ghem. Adică, a umplut locul până în tavan. Producătorii au ameninţat că-l concediază şi chiar au concediat asistenţii, dar lui i s-a părut cea mai amuzantă chestie pe care a văzut-o vreodată.

T.J. se încruntă.

— Tu de unde ştii, frate? Nu te-am văzut pe acolo.

Steve dădu ochii peste cap.

— Hai, T.J., nu e amuzant. N-a fost nici mai devreme, nu e nici acum.

— Ce e?

— Ştii exact cine sunt!

T.J. se bătu cu degetul în bărbie.

— Dar cum explici senzaţia asta că nu te cunosc?

— Nu ştiu. Pentru că eşti un ticălos colosal?

T.J. clătină din cap.

— Uite că ai ghicit.

Dante se plimba prin cameră.

— Nu-mi pasă ce spui. Nu-mi pasă ce spune nici el. Chestia aia mirosea a hoit. Chiar arăta ca un hoit. Nu a fost nicio afurisită de glumă.

T.J. oftă văzând naivitatea lui Dante şi se uită la Ruby.

— Nu avea cum să încarce treaba asta după ce a murit, nu-i aşa?

Ruby îl privi uimită.

— Ce, crezi că dacă am sub treizeci de ani, sunt departamentul tău de IT?

— Nu. Dar eşti asiatică.

— O, e mult mai puţin jignitor!

— Ce-i cu oamenii ca ţine de sunteţi atât de sensibili mereu?

— Oamenii ca mine? Asiaticii?

— Nu, oamenii sub treizeci de ani.

Ea se uită fix la el.

— O să încetez să mai vorbesc cu tine acum, pentru că mă întristezi. Se întoarse spre Meredith Ladipo şi se întinse după telecomandă. Te deranjează?

Meredith, cu ochii încă sticloşi din pricina şocului, clătină din cap. Ruby luă telecomanda de pe masă şi o îndreptă spre ecran, care încă mai arăta priveliştea din punctul de vedere al spânzuratului, cu valurile ce se loveau de pietre la baza stâncilor.

Închise înregistrarea şi accesă desktopul computerului care controla ecranul, pe care se vedea o singură iconiță.

— Ştiam că poți s-o faci, spuse T.J.

— Dar e rasist să presupui că aş putea, zise Ruby.

Ea arătă spre iconiță.

— Ok, aşadar... Scoase un oftat. Se pare că întregul hard-drive a fost şters, cu excepția fişierului GoPro. Dacă l-ar fi salvat în computer ca un document nou înainte să înceapă, camera ar fi continuat să filmeze în fişierul acela până s-ar fi descărcat. Atunci ar fi rămas singurul fişier de aici pe care să-l redea Meredith. Aşadar, e foarte posibil să nu fi fost nevoie de o persoană anume care să încarce fişierul – a fost aici de la început.

T.J. hohoti de râs.

— Vedeți? O festă clasică în maniera lui Dusty!

William Griffith spuse:

— Tocmai ai spus că ar fi fost o dovadă că ne joacă o festă dacă fişierul *nu* putea fi încărcat de un mort.

— Adevărat, răspunse T.J., arătând spre el cu degetul, dar nu uita că eu habar n-am despre ce vorbesc.

— Stați! Stați! Stați!

Ollie se ridică dând din brațe. Când toți se uitau la el, izbucni:

— Deci *nu* facem emisiunea specială de comedie a lui Dusty? El nu vine? Atunci, pentru ce am fost aduşi aici? Toți avem o viață! O viață importantă! Mai importantă decât a oamenilor de rând!

Toți se uitau în altă parte fără să răspundă.

Pe ecran, Ruby deschise fereastra de statistici a fişierului GoPro.

— Aici scrie că a fost înregistrat acum o săptămână.

— O săptămână? spuse William Griffith. O întrebă pe Meredith: O *săptămână*? Când ai vorbit ultima dată cu domul Walker? Direct cu el?

— A fost... a fost acum mai mult de o săptămână, răspunse Meredith. V-am spus, mi-am petrecut timpul mai ales în L.A.

— Ai venit fără să fi vorbit cu careva de aici în ultima săptămână? Ce-i cu tine, femeie?

— Am vorbit cu Dave în fiecare zi.

— Cine dracu-i Dave? întrebă Dante.

— Dave, îngrijitorul. Locuieşte aici tot anul. Dar acum nu e aici.

— Eşti sigură? întrebă Janet.

— Am scotocit tot locul ăsta, spuse Meredith printre dinți. Noi, cei nouă, suntem singurii oameni de pe insulă.

— Eşti *sigură*? întrebă Zoe.

— *Dave nu-i aici, frate!* urlă Meredith cu pumnii strânşi.

După izbucnirea ei, urmă o clipă de linişte.

— Abia *asta* e o glumă, zise T.J.

V

Dante Dupree ştia când ajungea la limita de suportabilitate a lucidității, care era la fel de palpabilă ca stratul caramelizat deasupra cremei de zahăr ars.

— Trebuie să beau ceva, spuse el.

Janet zise:

— E cel mai inteligent lucru pe care i-a spus cineva toată ziua.

Traversară holul către Salonul Memorial al Clovnilor Red Skelton, care, deşi sinistru, avea avantajul de a fi plin ochi cu băutură.

William Griffith umplu un pahar mare de Jameson şi începu să vorbească cu braţele.

— E o tâmpenie, nu-i aşa? O tâmpenie totală! Unii dintre noi şi-au rearanjat datele în turneu pentru asta. Programele de filmări. Nu poţi pur şi simplu să schimbi lucrurile de parcă ai parca maşini.

Se întoarse spre Meredith, care era trântită pe un scaun de bar cu spătar de piele, ca şi cum cineva i-ar fi scos toate oasele din corp, şi îi împinse degetul în faţă.

— Dacă am pierdut vreo centimă, şi vreau să zic o singură centimă, din cauza acestei scamatorii prosteşti, cu siguranţă o să-l dau în judecată pe şeful tău, compania lui de producţie şi probabil şi pe tine.

Meredith se ridică în picioare.

— Pe mine? De ce pe mine?

— Când dai în judecată, dai pe toată lumea. Asta e prima regulă a proceselor.

Dante spuse:

— Iisuse, las-o în pace, Billy. Habar n-are de nimic.

— După părerea cui? A ei? Griffith bău paharul, apoi apucă sticla să-şi mai toarne unul. Şi tu o crezi? După toate astea? Nu am încredere în niciun om responsabil de operaţiunea asta ridicolă.

Se întoarse din nou spre Meredith.

— Vreau o barcă înapoi spre continent. Sau spre insula principală, cum i-o fi zicând. Vreau s-o chemi imediat.

— Nu pot, spuse Meredith obosită. Nu am cum să sun dacă nu pot intra în rețea şi, după cum mi-ați tot reamintit toți cu delicatețe, parola pe care o am un merge. Căpitanul Harry vine de obicei cu proviziile în fiecare zi la zece. Asta e tot ce pot să vă ofer, îmi pare rău.

— Nu există telefon fix? întrebă Zoe.

— Din câte ştiu eu, nu.

— Mulțumesc foarte mult, secolul douăzeci şi unu, spuse Janet fără să se adreseze cuiva anume.

— A spus că toți am comis crime împotriva comediei. Ollie dădea neîncrezător din cap. Noi. Criminali! Ce fel de criminali? Tot ce mi-am dorit vreodată a fost să fac oamenii să râdă.

Ruby spuse:

— Da? Şi când o să începi să faci chestia asta?

Ollie scoase limba la ea.

T.J. Martinez spuse:

— Trebuie să vă calmați cu toții. Dusty o să iasă de după un palmier pitic sau ceva de genul ăsta de îndată ce se satură să ne privească.

— Crezi... că ne urmăreşte? păli Ollie.

— Nu pricepi? Asta e. Asta e emisiunea specială la care ne-a invitat să lucrăm. Asta e marea lui revenire.

— Încă un motiv ca să-l dau în judecată! strigă William.

— Nimeni nu dă pe nimeni în judecată, Billy Antreprenorul, zise T.J. *Ea* ne-a făcut să semnăm declarațiile acelea de confidențialitate şi toate au clauzele acelea de imunitate penală.

— Doamne, ai dreptate! William trânti paharul pe masă. Oare aş putea să înot înapoi?

— O, te rog să încerci, spuse Ruby inexpresiv. Te implor.

— Ar trebui să rămânem pe loc, zise T.J. Sunt sigur că face asta ca să-mi reintre în grații.

Zoe râse zgomotos, în hohote, făcându-l pe T.J. să se uite la ea.

— De ce anume ar vrea să facă asta, T.J? Poate ai uitat: nu mai ai nicio emisiune TV. Ai fost trimis pe mare pe echivalentul industriei de divertisment al unui sloi de gheață plutitor.

T.J. chicoti.

— N-ai decât să crezi chestia asta cât vrei, iubito. Cuvântul meu are încă multă greutate în compania aia.

Steve întrebă:

— Serios? De asta ratingul tău a scăzut mai tare decât al reclamei ăleia la Abs Blaster?

— Şi de ce ți-au scos fundul afară pe uşă mai repede decât pe-al unui martor al lui Iehova băşinos? întrebă Dante.

T.J. râse scurt.

— O cameră plină de comici se transformă într-un acvariu cu rechini când se simte mirosul de sânge în apă. Trist. Trist şi previzibil. Credeți-mă, aş prefera să am o săptămână din cariera mea decât toate carierele voastre la un loc.

— N-ai decât să-ți păstrezi cariera, Tomás Javier, zise William, apăsând pe fiecare silabă a numelui lui Martinez şi înclinându-se pe scaunul său de la bar. Cât timp nu-i dăduse nimeni atenție, îşi turnase al treilea şi al patrulea pahar înalt. Ştiți că omul ăsta n-a avut niciodată un public adevărat în studio? Niciodată, nici măcar un om timp de peste un deceniu. Toate reacțiile pe care le auzeați erau de pe o înregistrare cu râsete. O bandă cu râsete! Vă puteți imagina? Vă puteți imagina cât de nesigur trebuie să fii ca să ai nevoie de râs la conservă, reglat fin, pentru fiecare glumă penibilă din monolog, fiecare laudă exagerată adusă celebrităților, fiecare...

— Nu o să-ți cer ție sau altcuiva scuze pentru că sunt perfecționist. T.J. îşi încordă maxilarele.

— Te rog, era cel mai prost păstrat secret din comedie, zise Ruby. Dat fiind că la emisiunea ta nu se uita nimeni care să priceapă comedia adevărată nici dacă le-ar fi ieşit prin dos şi i-ar fi muşcat de penis, mă îndoiesc că a contat prea mult.

— Poate că domnul Walker este un gunoi care nu merită iertat că ne-a adus aici sub un pretext fals, îngăimă William, dar a nimerit-o într-o privinţă: eşti o ruşine pentru profesia noastră, Tomás Javier.

— Te rog, mincinos sărăntoc! zise Dante.

William clipi din ochii apoşi în direcţia lui Dante.

— Scuză-mă, te refereai la mine?

— N-ai dreptul să spui tâmpenii despre nimic, spuse Dante. Pe scenă, vorbeşti doar de NASCAR[7], şorici şi homofobie, dar când se opreşte camera, eşti ca-n afurisitul de *Downton Abbey*[8].

William clipi din nou, părând cu adevărat nedumerit.

— Şi?

— Şi dacă Dustin a zis că toţi suntem falşi, tu eşti, fără îndoială, cel mai mare fals dintre cei din cameră, zise Zoe.

— Este cât se poate de nedrept, spuse William. În primul rând, în ciuda epitetului „sărăntoc”, domnule Dupree, şi a afectării tale de huligan de pe stradă, ai o dicţie la fel de

---

[7] Acronim de la National Association for Stock Car Auto Racing, asociaţie care gestionează multiple evenimente sportive de curse auto, fondată în 1948. (n.red.)

[8] Serial de televiziune britanic cu acţiunea plasată în anii de la începutul secolului XX, care a debutat în anul 2010 la postul ITV. (n.red.)

bună ca a domnului Livian, al cărui curs l-am urmat la Julliard[9].

— Ah, deci acum nu-s suficient de negru, asta era, Billy? Hai, trebuie să te străduieşti mai mult de atât. Am auzit mizeria asta de când aveam cinci ani.

— Billy Antreprenorul este o farsă nici mai mare, nici mai mică decât oricare dintre numerele voastre. Am adoptat personajul în glumă la o reuniune a grupului teatral Creionul Mov de la Yale; o înregistrare cu rutina mea a circulat pe urmă printre participanți pe Facebook. A devenit virală, spre neplăcuta mea surprindere, exact printre – spuse, desenând ghilimele cu degetele – oamenii pe care-i imitam. Nu-i nimic rău în asta. Absolut nimic rău. Deseori, limitele dintre satiră şi subiectul ei devin neclare...

— Of, o să mă faci să vărs, zise Dante. Îți bați joc de oamenii ăia şi-i pui să te plătească pentru asta!

— Nu! Nu, asta nu-i adevărat! Am învățat să-i accept aşa cum ei m-au acceptat pe mine. Cu cât petrec mai mult timp cu ei, cu atât am învățat să-mi însuşesc – nu, să iubesc – stilul lor.

Steve dădu ochii peste cap.

— Iisuse Hristoase, Griffith, sunt nişte țărănoi din parcurile cu rulote, nu vreun trib pierdut din Amazon.

— Adevărat, dar au aceleaşi obiceiuri în privința spălatului, zise William.

— Ei bine, ia priviți ce am eu aici, spuse Janet, zâmbind şi scoțând o cutie mare de bere Bud Light din minifrigiderul din spatele barului. Pe ea era imprimată imaginea lui Griffith travestit complet în Billy Antreprenorul, făcându-le

---

[9] The Juilliard School este un prestigios conservator dedicat artelor spectacolului găzduit de Lincoln Centre for the Performing Arts în zona Upper West Side din Manhattan, New York City.

semn cu degetele mari pretinşilor beţivani şi îndemnul „ARANJEAZ-O”.

— Sunt sigură că nu te-ar deranja să dai deoparte whisky-ul acela fiţos şi să consumi o băutură din popor, nu-i aşa?

William îi făcu un semn să i-o aducă.

— Te rog, aş fi onorat. Dă-o-ncoace. Janet deschise capacul cu un fâsâit şi-un sâsâit, apoi îi întinse cutia.

— Pentru minunata clasă muncitoare a americanilor albi, zise el şi ridică sus paharul înalt. Fie ca pastilele Percocet să fie din belşug şi relativ neîndoite.

William bău paharul aproape dintr-o înghiţitură, oprindu-se la jumătate cu o strâmbătură. După ce termină, scoase un icnet satisfăcut şi aruncă cutia în şemineul din apropiere, din care aceasta ricoşă instantaneu.

— Ei bine? zise Zoe.

— Are gust de pişoarcă, spuse William, adică are gust ca atunci când cineva urinează după ce a băut bere adevărată – o bere blondă indiană sau o bere belgiană adevărată –, dar înţeleg de ce o anumită categorie de băutori gâl-gâl grrrr gaaaaa.

Sângele îi clipocea printre buze în timp ce vorbea. Îl scuipă înspre Zoe, cea mai aproape de el, iar ea începu să ţipe.

William se apropie împleticindu-se, întinzându-se spre ea ca şi cum era o geamandură, dar Zoe îl împinse din instinct în spate, către Dante Dupree. Acesta reuşi să-l întoarcă pe Griffith cu spatele exact când o ploaie roşie îi ieşi din gură ca o explozie, curgându-i pe cămaşă în jos şi udându-i sacoul. Dante ţipă şi-l împinse repede pe William într-o parte.

Fostul şi veşnicul Billy Antreprenorul se împiedică de marginea covorului şi căzu cu faţa la pământ.

Nu se mai ridică de acolo.

VI

Nimeni nu se mişcă şi nu respiră timp de zece secunde.

Steve se aplecă şi pipăi gâtul lui William căutând pulsul.

Steve se ridică din nou.

— Doar doarme, zise el.

— Serios? întrebă Ollie.

— *Nu, în mod clar e mort, tâmpitule!*

Ollie se bosumflă.

— Nu-i nevoie să ne jignim.

T.J. arătă către Janet.

— Tu i-ai dat berea!

Ea ridică braţele în sus.

— Şi m-ai văzut când am deschis-o în faţa lui! Toţi m-aţi văzut! Nu-i puteam face nimic! Arătă la paharul înalt care se afla pe barul de marmură. De unde ştii că nu era whisky-ul otrăvit?

Dante, care ţinea şi el un pahar în mână, îl scăpă pe jos cu o înjurătură.

Ca din senin, Zoe se uită la Meredith şi începu să urle.

Meredith începu şi ea să ţipe şi încercă să fugă, dar Zoe îi blocă drumul şi amândouă se prăbuşiră pe podea.

— *Cătea ce eşti, cătea afurisită, dacă ai ceva de-a face cu asta o să-ţi scot ochii ăia nenorociţi!* Zoe o prinse de cap pe cealaltă femeie şi-i urlă în faţă în timp ce Meredith încerca să-i dea mâinile deoparte.

Dante reuşi s-o tragă pe Zoe de pe Meredith.

— Ei, ei, ajunge acum, fată. Asta nu ajută la nimic!

Meredith, trântită pe jos, se trase într-o parte să se sprijine de cel mai apropiat perete, trăgând aer adânc în piept:

— Jur, *jur* pe mama mea, sunt în aceeaşi dandana ca voi toţi. Am slujba asta doar de vreo două luni! Dustin a spus...

Dustin a spus că o să mă ajute să fac stand-up! Atunci izbucni în lacrimi.

— Da, sunt sigură că te-a ajutat şi să cazi la pat, spuse Zoe, din nou în picioare şi aranjându-şi părul la loc. Ceva nu-i în regulă cu tipa asta! Cum adică, dandana? Cine spune aşa ceva? Am făcut un semestru în Londra şi sunt sigură că nici măcar nu există aşa ceva.

— Da? se smiorcăi Meredith. Îți petreci mult timp în locuințele sociale cu surorile tale din frăție?

— Asta ce-ar trebui să însemne? Spui că o persoană albă nu poate să înțeleagă experiența negrilor?

— Păi... da!

— Ok, probabil că asta e adevărat! Zoe îşi împinse breteaua de la sutien înapoi sub bluză.

— Hei! Oameni buni! Janet arătă spre cadavrul lui William. Avem un mort aici! Ne concentrăm şi noi? Ce vrem să facem cu el?

T.J. tocmai se aplecase să-i ia şi el pulsul lui William. Se ridică apoi cât era de înalt şi tăcu.

— Eu... n-am niciun pic de experiență cu aşa ceva, zise Steve.

— Nu-ți face griji, noi ceilalți suntem antreprenori de pompe funebre de meserie, spuse Ruby sec.

Dante zise:

— Poate ar trebui, nu ştiu, să-l înfăşurăm în covor? Oricum l-a distrus. Şi o să-l ducem în camera scriitorilor. Haideți, cine îmi dă o mână de ajutor?

— Te ajut eu, zise Steve.

— Şi eu, spuse T.J.

Împreună, cei trei înfăşurară covorul în jurul cadavrului şi-l scoaseră din cameră.

VII

— Putem fi siguri că a fost *într-adevăr* o crimă? spuse Ollie când bărbaţii ieşiră.

Lui Zoe aproape că-i ieşiră ochii din cap.

— Spre deosebire de ce, frate? Poate a fost un kumquat[10]?

— Nu, adică – ascultaţi-mă până la capăt – dacă nu a otrăvit nimeni nimic şi domnul Griffith era cu adevărat bolnav, adică dacă ar fi murit oricum? Şi dacă s-a înţeles cu domnul Walker să-l ajute cu festa asta răutăcioasă pe care ne-o joacă, cu emisiunea lui specială de revenire, filmată cu camera ascunsă, aşa că şi-a pus singur otrava în băutură? Vreau să spun, ca să nu treacă printr-un declin lung şi prin toată durerea şi suferinţa prin care ar fi trecut familia lui. Aşa că s-a sinucis.

Ruby spuse:

— Nu e mai nebunesc decât faptul că înfumuratul ăsta ne-a adus aici să ne omoare pentru că are impresia că rutinele noastre sunt proaste.

— Nu, zise Janet, e doar 98,2 la sută la fel de nebunesc.

Zoe se întoarse spre Meredith.

— Dar o barcă? Există o barcă?

Meredith se întoarse într-o parte:

— Nu vorbesc cu tine.

— Ai crede că dacă exista o barcă, Meredith ar fi pomenit asta deja, zise Ruby.

— Trebuie să anunţăm poliţia, spuse Ollie.

— Cu ce, semnale cu fum? întrebă Janet. Semafoare? Oglinzi?

— Trebuie să facem *ceva,* zise Ollie. Măcar eu *încerc* să mă gândesc la o soluţie!

Cu toţii încremeniră când cineva strigă din hol. Înainte să apuce să se uite unii la alţii, auziră:

---

[10] Kumquat, *Citrus japonica,* este o plantă angiospermă, care are fructe în general portocalii. (n.red.)

— Toată lumea! Veniți aici! Acum!

VIII

Era vocea lui Steve Gordon. Merseră repede în galeria din față, unde el stătea cu mâinile în şolduri în fața peretelui de portrete.

— Ei bine, ăsta e exact genul de lucru pe care pur şi simplu nu-l putem face, spuse Steve.

— Ce anume? întrebă Meredith.

— Oricine a făcut-o, să recunoască în clipa asta şi putem să-l iertăm. Câtă vreme nu se întâmplă din nou.

— Despre cine vorbeşti, măi Nimeni? întrebă T.J.

— Priviți, zise Steve, arătând către peretele cu fotografii. Lipseşte o poză. Poza lui William a dispărut.

Se uitară cu toții: era adevărat.

— Unul dintre voi a luat-o, spuse Steve. Recunoaşteți chiar acum!

— De unde ştim că n-ai luat-o tu? întrebă Ollie.

— Eu *ştiu* că n-am luat-o. Eu, T.J. şi Dante eram în camera scriitorilor, îl întindeam pe William pe jos şi am observat că a dispărut când am ieşit aici să fumez. Asta înseamnă că a fost unul dintre voi.

— Sau mai e cineva pe insulă, spuse T.J.

— *Nu* mai este, insistă Meredith.

— Chiar vrei să credem asta, zise Zoe.

— Pentru că e adevărat, la naiba.

Steve spuse:

— Deci... nu recunoaşte nimeni, nu?

— Nu pot să mărturisesc ceva ce n-am făcut, spuse Ollie. Ar fi lipsit de etică.

— Nici eu n-am luat-o, zise Ruby.

Janet interveni:

— Toți am fost în aceeaşi cameră împreună, ne uitam unii la alții. E imposibil ca unul dintre *noi* să o fi luat. Trebuie să fi fost unul dintre voi trei.

— Dar Steve a ajuns aici înainte de mine sau de T.J., spuse Dante.

— În plus, de ce-aş vrea eu poza lui stupidă? întrebă T.J. De ce ar vrea-o oricine?

— Atunci trebuie să cercetăm insula, zise Steve, şi să fim absolut siguri că suntem singuri aici. Dacă suntem...

— Dacă suntem, ce?

— Unul dintre noi probabil îl ajută pe Dusty să încerce să ne omoare pe toți, zise el.

IX

Toți se întoarseră în salonul clovnilor.

— Ar trebui să ne împărțim pe grupuri şi să căutăm peste tot cât de repede putem, propuse Steve. Nimeni n-ar trebui să plece singur, dar ar trebui să facem cât mai multe grupuri posibile, aşadar dacă *există* cineva care se ascunde pe insulă, nu poate scăpa de un grup de căutători fără să dea peste altul.

Ruby ridică mâna.

— Întrebare de procedură: de ce primim ordine de la singurul tip de aici de care n-am auzit niciodată?

T.J. arătă spre ea, dar se uită la Steve.

— Vezi? Nu e vorba numai de mine.

Ruby continuă.

— Adică, într-adevăr, eşti alb şi bărbat şi niciun bărbat gay n-ar purta vreodată barba aia, dar, totuşi, asta nu te

face automat supraveghetorul nostru cisgender[11] caucazian, bine?

Steve oftă.

— Era doar o sugestie.

— O sugestie a cuiva foarte privilegiat, zise Ruby.

— Dacă altcineva crede că are un plan mai bun, pentru numele lui Dumnezeu, nu-l ţineţi pentru voi.

— Planul e bun, zise Dante fără să-şi ascundă iritarea.

Ruby râse dispreţuitor ca pentru sine.

— Bineînţeles că tu crezi asta.

Vocea lui Dante crescu câteva octave.

— Cătea ce eşti, spune-mi că sunt Unchiul Tom[12] direct în faţă şi jur pe Dumnezeu că o să afli că principala diferenţă dintre realitate şi internet este piciorul pe care ţi-l îndes în fund.

Ruby se trase doi metri în spate.

— Eu refuz să fiu în aceeaşi echipă cu tipul ăsta agresiv.

— Iar eu nu vreau să fac parte din echipa Războinicei pentru Dreptate Socială[13], spuse Dante. La naiba, asta e sigur.

---

[11] Termenul *cisgender* desemnează persoanele a căror identitate de gen ca bărbat sau femeie corespunde sexului atribuit la naştere; este opusul termenului *transgender,* care desemnează persoanele care nu se identifică cu sexul atribuit la naştere. (n.red.)

[12] Personajul titular al romanului lui Harriet Beecher Stowe din 1852, *Coliba unghiului Tom;* termenul este folosit, de asemenea, ca un epitet depreciativ pentru o persoană supusă, slugarnică, în special când aceasta este conştientă de statul său social scăzut, din cauza apartenenţei la o anumită rasă. (n.red.)

[13] *Social justice warrior,* abreviat SJW, este un termen depreciativ care desemnează persoanele care au un comportament moralist pe internet, atrăgându-le în mod insistent şi repetat atenţia altora cu privire la un

— Poate putem trage la sorți echipele? întrebă Ollie.

— Sub nicio formă, zise Ruby. Dacă te bazezi pe noroc, le răpeşti indivizilor libertatea de a alege.

— Eu merg cu Dupree, zise T.J. din proprie inițiativă.

Dante îl privi surprins.

T.J. adăugă:

— Dacă e în regulă.

Dante ridică din umeri.

— Sigur, e-n regulă, frate. E-n regulă.

— Eu merg cu Steve, spuse Zoe, iar Steve era la fel de mirat.

— Ok, spuse el. Sună bine.

Janet îi făcu semn lui Ruby să vină la ea.

— Ce-ar fi să mergi cu mine, scumpo? Eu nu înțeleg niciuna dintre expresiile tale la modă, aşa că pe mine nu mă poți enerva.

— De fapt, Janet, aş fi onorată, spuse Ruby sec.

— Nu sună ca şi cum ai fi onorată.

— Aşa e vocea mea. Consider-o un defect de vorbire. Mai rămâneau Meredith şi Oliver. Se uitară unul la altul.

— Eu, hm, nu vreau să fac pereche cu ea, zise Ollie. Mă sperie.

Înainte ca Meredith să spună ceva, Ruby zise:

— Nu-ți bate capul. Meredith, poți să vii cu noi. Meredith merse spre ea, iar Ruby o luă de mâini, o privi în ochii şi spuse:

— E clar că eşti cea mai mare victimă din toată povestea asta. Îmi dau seama. Aşa că eu cred orice ai spune.

Meredith clipi.

— Îmi pare rău... ce?

---

anumit limbaj, opinie sau comportament, în numele unei cauze sociale. (n.red.)

Ollie se uită în jur şi chiţăi ca o casnică din desene animate surprinsă de un şoarece.

— Dar acum sunt singur!

Nu-i venea să creadă. Aveau de ales între el şi o posibilă complice la crimă, dar *tot* el era ales ultimul. De asta voise să tragă la sorţi de la început.

— Poţi să vii cu mine şi cu Zoe, spuse Steve. Trei grupuri de căutare ar trebui să fie destule. Nu e o insulă atât de mare.

— Dar trebuie să promiţi să nu spui nimic, zise Zoe. Ollie îşi uni buzele cu degetele şi aruncă o cheie imaginară.

X

Gândindu-se că n-ar fi înţelept să exploreze insula neînarmat, Dante Dupree intră în bucătărie să găsească nişte arme.

Descoperi un stativ gol pentru cuţite pe tejgheaua de marmură. Găsi vreo două cutii mari de bere cu marca Billy Antreprenorul în frigider, dar nicio sticlă. Sertarul cu tacâmuri era plin de ustensile ieftine din aluminiu. Nimic cu lamă.

Când se întoarse în salon şi le împărtăşi descoperirea, Steve spuse:

— Da, toate sticlele din spatele barului sunt de plastic. Ca să nu mai spun că de-abia dacă-s pline. Iar Griffith a dat gata sticla de Jameson. Nu o să putem încinge vreo mare petrecere.

Dante ridică braţele în aer.

— Ei hai, nu sunt nici măcar nişte crose de golf? Ce fel de bătrân alb şi bogat nu are măcar un set de crose?

— Unul care are de gând să ne omoare de dincolo de mormânt şi nu vrea să lase în urmă nimic ce-am putea

folosi ca să ne apărăm? întrebă Ruby. Nu are nici măcar vătrai în şemineu. A aranjat totul în favoarea lui înainte de *start.* În privința asta, e cel mai bătrân şi mai alb bătrân alb care a trăit vreodată.

— Ce-i chestia aia nostimă din mâinile tale? întrebă Ollie.

Ruby ridică ceva ce arăta ca un fel de trofeu strâmb de bronz.

— Nostim e cuvântul potrivit. M-am gândit că aş putea lovi cu asta, dar e prea grea şi dificil de mânuit.

— E un... creier care zâmbeşte? întrebă Zoe.

— Da. Ruby citi plăcuța de pe fundul trofeului: Cu recunoştință din partea Clinicii Dorothy Walker pentru Minte Sănătoasă. Cinci ani de vindecare, 2011-2016.

— Da, s-a dovedit a fi un mare filantrop, zise Janet.

Ruby puse trofeul pe tejgheaua barului.

— Probabil am tot atâtea şanse să-mi sucesc vreun muşchi cu chestia asta câte am să rănesc pe cineva. Ar fi ca şi cum aş încerca să omor pe careva cu o bilă de bowling. O las aici.

— Grozav, spuse Dante. Dacă găsim pe cineva, va trebui să-i atacăm cu adevărat stima de sine.

— Înțepături foarte răutăcioase, zise T.J. Despre mama lui.

— Limbaj colorat care ar fi cenzurat la televiziunile prin cablu, spuse Zoe.

— Observații profunde despre natura umană, zise Ruby inexpresiv.

— Eu am memorat nişte poezii umoristice foarte *foarte* obraznice, spuse Steve.

— *Au murit cu glumele la ei,* spuse Janet.

Meredith Ladipo nu spunea nimic. Se uita doar în pământ ca şi cum era cât pe ce să i se facă rău.

(Urale, aplauze)

Ce mai faceți, ce mai faceți, *ce mai faceți*?

Doamne, ia uite la publicul meu. Ce-am făcut să merit un public atât de frumos? Vă iubesc. Vă iubesc. Vorbesc serios. Muah!

Frate, păreți foarte fericiți în seara asta! De-abia așteptați să începem! Cred că știu de ce sunteți atât de entuziasmați. Da, cred că știu.

Luni a trecut, s-a terminat, ați omorât-o, e moartă. Știți că, statistic vorbind, acum e momentul din toată săptămâna în care mai e cel mai mult până lunea viitoare?

(*Râsete*, *urale, aplauze*)

Nu inventez nimic. Da. E știință.

Azi și în weekend s-au întâmplat niște lucruri despre care s-ar putea să nu fi aflat. Sunt fani ai tenisului aici? Ridicați mâna ca să vă văd banderolele simpatice de la mână? Da, aici sunteți, vă văd. Ați văzut U.S. Open sâmbătă? Da. Da! S-a scris istorie. Venus Williams a învins-o pe sora ei, Serena, și a câștigat U.S. Open. Da. S-a scris istorie în două privințe. În primul rând, a fost prima finală de Mare Șlem în care s-au confruntat două surori. O-oh! Adică, din toate timpurile.

(*Aplauze, urale*)

Da. În al doilea rând, o să fie cea mai rea Zi a Recunoștinței în familia Williams.

— Serena, poți să-mi pasezi piureul de cartofi, te rog?

— Dacă pot să pasez ce? Dacă pot să pasez? Îți arăt eu pasă, Venus! Îți servesc un cartof dulce până în capătul mesei cu un ciocănel de pui! Ia uită-te! Să vezi dacă n-o fac! Cer revanșa! Chiar acum!

(*Râsete*)

Vreau să fiu oriunde în afară de casa Williams de Ziua Curcanului, înțelegeți ce zic?

Ce altceva, ce altceva?

Șomajul a crescut la 4,9%: 4,9%, asta nu e bine, oameni buni, nu, e opusul binelui. Administrația Bush jură că nu suntem în recesiune, nu, nu. Cu siguranță, nu. Nu. Faptul că Laura a scos Dormitorul Lincoln la vânzare pe eBay, nu, e doar o coincidență:

„Puțin folosit. Se știe că fostul proprietar îl împărțea cu o stagiară și un trabuc, curățați-l chimic imediat după cumpărare".

(*Râsete*)

Lucrurile au devenit atât de grele, încât am citit că în Bisbee, Dakota de Nord... ați văzut chestia asta? Sunt atât de puține locuri de muncă în Bisbee încât *primarul* se mută din oraș. Au pierdut toți doctorii, toți avocații, toți instalatorii, preotul a fost rechemat la dioceză și – fiți atenți – au închis secția de poliție. Da.

O altă știre este că O.J. spune că se mută acolo ca să-i găsească pe adevărații criminali. Da.

(*Râsete nebunești, aplauze*)

Deputatul Gary Condit spune că nu s-a decis dacă mai candidează o dată la alegeri aici în California, dar se gândește serios să se mute în Bisbee. Cam ăsta e genul lui de electorat: lipsă.

(*Râsete, mormăieli*)

Ce e? Uitați-vă la ceas. Am așteptat un minut întreg de la începutul monologului înainte să spun o glumă despre Gary Condit. Haideți. E vorba de maturizare, oameni buni. E stăpânire de sine.

Săptămâna asta, pe care scenariștilor mei le place să o numească „Obsesia lui T.J. pentru Condit", am avut niște evenimente interesante. Ați văzut-o pe fiica lui, Candee, la *Larry King*[14]? Candee a spus că tot scandalul ăsta cu Chandra Levy a fost foarte dificil pentru tatăl ei. Da.

A spus: „Nu știu dacă o să-i mai apară strălucirea aceea în ochi".

La care toate stagiarele din Washington D.C. au spus: „Slavă Domnului!"

(*Râsete*)

---

[14] *Larry King Live,* emisiune televizată de mare succes, găzduită de jurnalistul Larry King. (n.red)

Da, am văzut şi site-ul Buy-Costumes.com, da, Buy-Costumes.com, au spus că cea mai populară cerere de costum până acum în acest an a fost pentru Deputatul Condit.

(*Râsete*)

Serios, e adevărat! Le-au băgat rapid în producţie. Aşa că, dacă vrea vreodată să fugă din ţară, ştiţi, acum are data ideală. 31 octombrie. Halloween. Nimeni n-o să poată să deosebească un tip blond care zâmbeşte aiurea de altul blond în ziua aceea. Adică, oricum arată puţin de parcă poartă o mască a lui însuşi, nu-i aşa?

(*Râsete*)

Buy-Costumes a mai spus şi că au multe cereri de costume cu Chandra Levy, dar...

(*Mormăieli*)

Ştiu, nu-i aşa, oamenii ăştia... N-au pic de clasă. Niciun pic de clasă de Halloween. Dar bravo celor de la Buy-Costumes.com, au rămas pe poziţii. Au spus nu, nu o să producem costumele acelea cu Chandra Levy. În niciun caz. Neah!

Creatorii costumelor cu călugăriţe sexy şi bunicuţe perverse trebuie să se gândească la demnitatea noastră! Da, domnule!

(*Râsete nebuneşti, aplauze*)

Ştiţi cine nu-şi face griji în privinţa şomajului? Vechiul meu prieten, comicul Dustin Walker.

(*Urale, aplauze*)

Da, e grozav. Şi am citit în media, aici în La-La Land[15], că tocmai a semnat un contract cu Miramax să scrie şi să regizeze un film despre viaţa lui. Da, e autobiografic. Un film adevărat, serios, despre cât de greu e să fii un comedian celebru şi bogat care, presupun, face toate filmele acelea cu *Ajutor! M-am însurat cu pisica,* pentru că în mare parte cu asta s-a ocupat în ultima vreme.

Dar am un sfat gratuit pentru Dusty – Dusty, ne urmăreşti? Lui Dusty i-a fost foarte greu să se desprindă de filmele acelea cu pisica, să ştiţi. Celelalte filme ale sale n-au avut prea mult succes.

Aşa că o să sugerez un titlu pentru filmul autobiografic al lui Dusty:

Sub papucul pisicuţei.

(*Aplauze asurzitoare, râsete zgomotoase*)

Vă place? Vă place?

Ei bine, în seara asta avem un spectacol de nota zece, sută la sută aprobat de Departamentul de Agricultură al SUA. Larry David e aici! Da, Larry David vine să ne vorbească despre noile sezoane din *Curb Your Enthusiasm. Îhî*! Nostim tipul.

Invitaţii noştri muzicali sunt o trupă grozavă şi promiţătoare din Detroit, un duet între doi soţi, White Stripes, sunt minunaţi. White Stripes, oameni buni!

Şi, dacă avem noroc, o să se întâmple ceva în curând ca să pot să renunţ la toate glumele cu Gary Condit! Ajutaţi-mă! Ajutaţi-mă! Am o problemă!

(*Râsete, aplauze, imaginea dispare treptat*)

– 2nite cu T.J. Martinez

Înregistrat în Burbank, CA

Luni, 10 septembrie 2001

CAPITOLUL PATRU

[15] Nume dat oraşului Los Angeles. (n.tr.)

I

Ruby Ng şi Janet Kahn se oferiră să exploreze casa mare, iar Meredith Ladipo o luă înainte ca să le ajute să evite uşile ce se deschideau spre pereți sau scări care urcau, dădeau după un colț şi se opreau brusc, precum şi alte elemente arhitecturale care se voiau a fi hilare, adăugate de Dustin Walker când construise casa.

Începură cu parterul. Fiecare dintre cele trei femei deschidea pe rând debarale laterale şi cămări, în timp ce celelalte două stăteau cu fața la uşă. Aproape că nu scoteau un sunet, aşa că oriunde mergeau, auzeau cârâitul unui sturz din bananierul de afară. Acesta țipa întruna, ca un behăit ritmic care fie chema un tovarăş lângă el, fie avertiza duşmanii să stea departe. Nimeni nu ştia care era varianta corectă.

— Nu o să găsim pe nimeni, zise Meredith când închideau uşa cămării mari din bucătărie. Sunt foarte sigură că nu a fost nimeni aici în ultima săptămână. Ați văzut în ce fel arăta camera scriitorilor. Iarba e prea înaltă. E doar... Oftă şi se şterse la ochi. Nu ştiu de ce ar face Dustin aşa ceva. Părea cât se poate de fericit ultima dată când l-am văzut. Nu-mi imaginez de unde până unde se întâmplă toate astea.

— Sunt sigură că Dusty are demonii lui, ca noi toți, spuse Janet. Oamenii fericiți şi mulțumiți nu se bagă în branşa asta.

— O, nu ştiu, zise Meredith. Eu mă consider o persoană destul de fericită şi mulțumită. Ieşeau din bucătărie şi intrau în holul central, cu scara mare de mahon care ducea

la nivelul cu pavilionul. Am vrut să fiu comediană de când eram mică. Memoram CD-urile tatei cu Cosby[16].

— Interesantă alegere a modelelor de urmat, zise Ruby.

— Adică, evident, când eram mică, nu ştiam nimic despre... celelalte chestii.

— Unii dintre noi ştiau, spuse Janet. Tocmai de prin anii ’70.

— Serios? întrebă Ruby. A făcut vreodată...

— Cu mine? Nu. Îmi cunoştea reputația. L-aş fi muşcat de înghețata aia până la băț. Jane ridică din umeri. Desigur, dacă mi-ar fi strecurat ceva droguri în cafeaua mea decafeinizată, de unde era să ştiu?

Ruby o privi încruntată.

— Şi n-ai spus niciodată nimic? Pur şi simplu, ai perpetuat cultura violului?

— Mai uşor cu fiarele încinse, Torquemada[17]. Doar nu mă mândresc cu chestia asta. Şi dacă aş fi ştiut că le dădea cafea extra-extra-extra-decofeinizată *atâtor* dame, îmi place să cred că nu mi-aş fi ținut gura. Dar era un om important. Nu unul cu care era bine să te pui.

— Tocmai *de aceea* trebuie să te pui cu el, zise Ruby.

— Hei! Activistă de pe internet! Sau, pe scurt, inactivă! Eu nu aveam o tastatură după care să mă ascund în anii ’70 şi ’80! Şi să ştii că pe vremea aceea oamenii din showbiz nu vorbeau despre ceilalți oameni din showbiz. Eram noi

---

[16] William Henry „Bill” Cosby, Jr. (n. 12 iulie 1937) este un renumit actor, comediant, producător de televiziune, muzician şi activist american, condamnat pentru delicte sexuale în anul 2018. (n.red.)

[17] Thomas de Torquemada (1420-1498) a fost un cleric spaniol, provenit dintr-o familie de evrei convertiți la creştinism, cunoscut pentru faptul de a fi instaurat şi condus Inchiziția spaniolă. (n.red.)

împotriva presei şi a editorialiştilor care publicau bârfe. Sau, în cazul tău, cei cu podcasturile.

— De asta e atât de important ce fac eu. Nu poţi să ignori comportamentul ăsta anormal, tocmai atunci înfloreşte. Adică, ar trebui să vezi ce mizerii am auzit despre T.J. Martinez.

— Eu aş prefera să nu mă amestec, dacă nu te deranjează, dragă. Eu nu fac parte din generaţia mediilor de socializare. N-am nevoie să ştiu totul despre toată lumea. Dacă n-ar fi reprimarea, niciunul dintre noi n-am avea o meserie.

— Meseria asta *este* să spui adevărul. O fi Dustin Walker un dobitoc, dar a avut dreptate în privinţa asta.

— E obositor să vorbească omul cu tine, ţi s-a spus asta vreodată?

— Mai mult sau mai puţin permanent.

Janet se întoarse cu spatele la Ruby şi intră în galeria din spate, complet închisă, cu faţa la piscină, care fusese transformată într-o arcadă lungă sau o cameră de joacă, plină cu jocuri video obscure din anii ’80, air-hochei, un şir de alei de skee-ball[18] care acopereau o secţiune întreagă a peretelui şi, mai cu seamă, un ţarc cu mingi colorate de plastic cât o piscină medie din grădina din spate.

Ruby se întoarse agitată spre Meredith Ladipo când intrară în cameră şi o luă de mâini.

— Dustin a murit, spuse ea, privind-o pe Meredith în ochi. Nu te mai poate răni.

Meredith se încruntă.

— Nu înţeleg ce vrei să spui.

— Poţi să ne spui orice vrei. Acesta e un spaţiu sigur.

— Eşti scrântită? S-ar putea să fie un ucigaş în libertate!

---

[18] Jocuri de tipul arcade games. (n.red.)

— Ei bine... ok, practic – ai dreptate – nu e un spațiu sigur *la propriu.* Dar oriunde suntem eu şi Janet, este un spațiu sigur din punct de vedere psihologic, spiritual, oricum vrei să i spui. Nu te judecăm. Vrem doar să ne spui adevărul tău.

— Îmi pare rău, domnişoară Ng, doar că nu înțeleg. Eu sunt englezoaică. Noi nu vorbim aşa. Nu simțim aşa. Nici nu vorbim despre sentimentele noastre.

— Eu sunt foarte pozitivă în privința sexului. Nu fac pe nimeni de ruşine. Poți să ne spui dacă... Vocea lui Ruby se transformă într-o şoaptă. Dustin a încercat ceva. Ceva ce... nu voiai să faci.

Meredith îşi trase mâinile înapoi.

— Nu! Nu. Sigur că nu. Dustin a fost întotdeauna un gentleman desăvârşit.

— Aşadar, faptul că v-ați tras-o a fost consensual, zise Janet.

— Nu! Nu ne-am tras-o! Vi se pare atât de greu de crezut?

— Da, spuse Ruby.

— Va trebui să spun şi eu da, zise Janet.

— De ce, pentru că nu credeți că un om ca Dustin Walker ar putea, din bunătatea inimii lui, să ia sub aripa sa o protejată în schimbul unei munci cinstite ca asistentă personală fără, ştiți voi, să vrea să-i dea chiloții jos?

— Nu, eu nu cred.

— Nici eu, spuse Ruby.

— Ei bine, aşa a fost. Îmi pare rău că vă dezamăgesc.

— Doamne, nici nu-i de mirare că s-a sinucis, murmură Janet şi Meredith icni.

Ruby se uită şocată la ea.

— Pur şi simplu dai vina pe victimă?

— Mai spui mult *pur şi simplu*? zise Janet şi îşi răspunse singură: Da. Pur şi simplu mult.

Ruby se întoarse din nou spre Meredith.

— Despre ce fel de lucruri te sfătuia?

— O, tot felul de lucruri. Despre cum să construieşti gluma, cum să citeşti publicul, cum să dezvolți o încheiere, cum să potoleşti un scandalagiu...

— Dă-ne un exemplu, spuse Janet.

— Ok, păi, prefă-te că eu sunt pe scenă şi tu eşti un colorat beat din public.

Ruby se prefăcea că-şi aranja presupusul penis în pantalonii de trening. Îşi duse mâinile la gură:

— Dă-ți bluza jos, cățea!

Meredith îi sări în față, o arătă cu degetul şi strigă:

— *Tacă-ți gura aia nenorocită,* tacă-ți gura aia nenorocită, pizdă proastă de rahat!

Apoi chicoti puțin.

Janet şi Ruby se uitară la ea.

— Eşti sigură că voi doi nu v-o trăgeați? întrebă Janet.

II

— Îmi pare rău că T.J. Martinez este un ticălos incredibil, spuse Zoe Schwartz din senin, în timp ce ea, Steve şi Ollie se îndreptau spre cabana din cealaltă parte a domeniului.

— Şi mie. Mi-aş dori să-i pară şi *lui* mai rău, spuse Steve.

— Pun pariu că aşa va fi. Mai degrabă mai curând decât mai târziu, zise Zoe. Dar nu ştiu care e problema lui. Am văzut ce ți-a spus pe barcă, pe drum încoace. A fost o adevărată tâmpenie. *Eu* îmi amintesc de tine din *Ce-a fost asta?* Dădeau două episoade unul după altul în fiecare zi când mă întorceam de la şcoală. Erai uimitor de amuzant. Erai uriaş!

— Încă sunt uriaş; dar filmele au devenit ne-uriaşe, spuse Steve.

— În cazul tău, într-adevăr ne-uriaşe. Cam de mărimea unui timbru. Nu te supăra.

— Nu mă supăr. Sunt mai degrabă de văzut doar cu un microscop electronic.

— Ce s-a întâmplat? Dacă nu te deranjează că întreb.

— Nu mă deranjează.

Repede, repede de tot, îi trecu prin minte să-i spună adevărul, aşa, pur şi simplu, dar evitase acest lucru atât de mult timp, încât era un impuls uşor de ignorat.

Se întoarse din nou spre casa gonflabilă, mare şi roz, pe care o descoperiseră pe domeniu. În clipa în care se apropiaseră, Ollie scosese un țipăt nu foarte diferit de al unei fetițe şi alergase înăuntru. Prin pereții de plasă, Steve vedea corpul masiv, în formă de ou, al comicului cu recuzită săltând neclar, scoțând o serie de strigăte şi scâncete.

— Cine pune o casă gonflabilă la locul unei crime? întrebă Steve.

— Acelaşi gen de persoană care ar ucide nişte comici pentru că nu sunt buni de nimic, bănuiesc, spuse Zoe.

— Haide, tu nu eşti aşa. Ți-am văzut serialul de jumătate de oră de pe Comedy Central. Chestii foarte nostime. Ai talent adevărat.

— Mersi, Gordo. Înseamnă mult pentru mine dacă o spui tu.

— Şi n-am citit undeva că ai emisiune pe FX, produsă de Apatow? E uimitor.

— Da. Zoe chicoti. E de-a dreptul incredibil. Mai ales pentru mine. Încă mai citeşti revistele de specialitate?

— Practic, sunt încă în industrie. Chiar dacă doar în calitate de profesor.

— Profesor de improvizație... cum e?

— E mai bine decât să munceşti ca să-ți câştigi existența. Am încercat şi asta, dar nu mi-a plăcut. Nu e la fel ca în

stand-up, însă. Adică, oamenii care improvizează. Nu sunt ca noi. Sunt atât de...

— Normali.

— Nu-i aşa? Echilibraţi.

— Lucrează bine în grupuri.

— Nu există mizerii ca sabotaje sau competiţii.

Ea imită un burrito cu două mâini.

— Uau, acest burrito e ciudat. Apoi, învârti un volan imaginar. Hei, priviţi, conduc maşina!

— Da, pur şi simplu nu e domeniul meu. Puteam să o fac la TV pentru că eram tânăr şi, deh, era la TV, dar, frate... Aş da orice să mă întorc pe scenă cu un microfon în mână.

— Şi de ce nu o faci?

„E timpul să schimbăm subiectul", îşi zise Steve.

— Ar trebui să-ţi baţi acum capul cu asta, având în vedere unde eşti şi ce se întâmplă cu tine?

Zoe respiră adânc.

— Nu crezi că aş prefera să mă gândesc la altceva? Şi prin „altceva" mă refer la cariera mea. Ştiu că par o protagonistă puternică din afară, dar pe dinăuntru e un talmeş-balmeş ca într-o maşină de spălat plină cu nesiguranţă, învârtindu-se întruna.

— Vrei să te asiguri că nu te murdăreşti cu sucul meu de ratat?

— Nu vreau... niciun fel de suc de-al tău... prin preajma mea.

— Îmi pare rău. Proastă analogie.

— Într-adevăr. Dar, te rog, continuă.

Steve se uită o vreme la Ollie care sărea în sus şi-n jos, în sus şi-n jos. Apoi spuse:

— Întrebarea pe care o pune orice novice, orice student de-al meu, este: cum îmi fac intrarea? Cum fac să am parte de o şansă? Când eşti doar la început, nu ştii de ce ai fost trimis pe pământ şi trebuie să fie pentru că eşti special. Că

toată istoria a dus la naşterea ta, trebuie doar să ieşi în lume şi să o dovedeşti. Aşa că îți petreci toată energia şi toată forța creierului încercând să primeşti recunoaştere şi niciodată nu ți se spune... asta e partea uşoară.

— Care e partea grea?

— Să o *păstrezi.* Steve se uită la ea. Asta e mult mai greu. E de un milion de ori mai greu decât să o capeți.

Zoe dădu din cap, gândindu-se la cuvintele lui. Steve se simțea bine pentru că-i spunea *un* adevăr, chiar dacă nu era adevărul *lui;* nu era ca şi cum mințea, practic. Spera să nu-i ceară să dezvolte ideea.

— Nu prea îmi reduci nivelul de anxietate, spuse Zoe.

— Vrei un bărbat care să spună da? Ia-ți un câine.

Ea îl privi pe Ollie sărind, apoi se întoarse la Steve şi spuse:

— Nu pot să cred că o să spun asta cuiva care n-a ieşit din pântecul meu. Apoi merse spre castelul gonflabil şi strigă: Ollie! Cred că ți-a ajuns! Nu mă face să vin după tine să te scot afară!

Ollie sări spre clapa de ieşire şi pe jumătate ieşi, pe jumătate căzu din castel, fluturând telefonul.

— Încercam să văd dacă prind semnal mai sus! spuse el gâfâind. Mi s-a părut că am semnal vreo secundă, dar cred că am scuturat telefonul prea tare şi a fost o greşeală!

Mergea spre ei aşa cum zboară o libelulă, fără să urmeze cea mai vagă linie dreaptă, dar pe urmă se opri cu picioarele nesigure.

— Cred... cred că trebuie să stau jos un minut, oameni buni! Voi luați-o înainte!

Se clătină înapoi spre casa mare.

III

Dante Dupree şi T.J. Martinez merseră spre scările care duceau la doc.

— Hei, spuse T.J., privind în jur. Hei, frate.

Dante se opri.

— Băi, sunt chiar aici. Spune ce vrei să spui.

T.J. aşteptă până când Zoe, Steve şi Ollie dispărură după un şir de palmieri, către casa gonflabilă roz, şi spuse:

— Cred că noi doi ar trebui să formăm o alianță.

— O alianță?

— Da, o alianță.

— Frate, te-ai uitat prea mult la *Survivor.* Dante o luă din loc din nou.

T.J. îl prinse de braț.

— Stai, stai, măcar ascultă-mă. Noi nu suntem precum ceilalți proşti.

— Care *noi...* tu şi eu, *noi*?

— Da, frate, amândoi suntem de pe străzi. Trebuie să ne păzim spatele reciproc ca să scăpăm cu viață de aici în timp ce restul sunt culcați la pământ ca nişte căprioare pufoase, frate. Ca o căprioară mare, grasă, proastă şi bogată de la zoo care e eliberată din nou în sălbăticie şi se trezeşte cu gâtul rupt de o veveriță.

— Dar noi nu, pentru că noi suntem de cartier.

— Da, frate, exact, eu sunt din cartierele sărace, unde se mănâncă fasole şi porc, în zona dispăruților, şi ți-am văzut show-ul, ştiu că tu eşti, de unde?, din Turnurile Gowanus din Brooklyn, am dreptate?

— Mi-ai văzut numărul?

— Da, frate, a fost nostim.

Dante îşi încrucişă brațele.

— Când l-ai văzut?

T.J. clipi.

— Păi, cine nu ți-a văzut show-ul, frate? Eşti cunoscut drept cel mai muncitor comic pe bună dreptate. Când te-am chemat la emisiunea mea...

— Nu m-ai chemat niciodată la emisiunea ta.

— Nu?

— Nu. Nu m-ai chemat.

— Eşti sigur? Pentru că eu am impresia că te-am chemat...

— Da, sunt sigur. Managerul meu îți trimitea o filmare în fiecare an şi în fiecare an refuzai. Timp de doisprezece ani la rând.

— Păi, vezi tu, acolo l-am văzut, atunci. În filmulețele tale.

— Nu, am stat la băut cu cea care-ți făcea programările şi mi-a spus că nu te uitai niciodată la filmările comicilor. Îți puneai producătorii să-ți spună glume de-ale lor şi spuneai da sau nu.

— Care programatoare?

— Cassandra.

— Cassandra?

— Cea care te-a dat în judecată pentru hărțuire sexuală.

— Care anume?

— Cassandra!

T.J. dădu din mâini.

— Ascultă, m-ai pierdut. Oricum nu poți să asculți o tipă ca aia. Orice fată care o ia razna că i-ai pus o dată sau de două ori mâna pe sâni în mod clar nu are simțul umorului. Prin urmare, nu ar trebui să programeze nenorociți de comici.

Dante gemu.

— Zicea că tu ai spus că show-ul meu e „prea urban” pentru emisiunea ta. Ştii, adică prea de stradă? Prea din cartier? Prea *negru*? Nu mergea cu publicul-țintă, alb şi gras de la zoo?

T.J. clătină din cap.

— N-aş spune niciodată asta. În niciun caz.

— Asta a spus Cassandra.

— Atunci Cassandra nu numai că nu are simţul umorului, dar mai e şi o cățea mincinoasă.

Dante desfăcu mâinile.

— Mă tem că trebuie să o susțin pe Cassandra în cazul ăsta, T.J. O să refuz alianța, mersi.

O porni din nou către scările spre doc.

IV

Ruby, Meredith şi Janet căzură de acord să verifice în continuare camera secretă, rezultatul unei discuții care se desfăşurase cam aşa:

MEREDITH: Oare să coborâm şi să verificăm acum camera secretă?

RUBY ŞI JANET: Cameră secretă?!? Care cameră secretă?!?

Meredith încercă să le explice că trebuiau să se calmeze; camera secretă era doar o cameră de refugiu ascunsă în cramă – şi nu, nu putea să se ascundă nimeni acolo pentru că verificase camera secretă când cercetase casa imediat după sosirea lor. („Aşa cum am verificat *toate* camerele când am ajuns prima dată şi n-am găsit *pe nimeni*”, le reaminti ea pentru cine ştie a câta oară.) Jurnalul de acces al tabletei fixate în camera de refugiu arăta că nimeni nu accesase încuietoarea cu tastatură timp de o lună. Chiar dacă n-ar fi avut jurnalul, stratul vizibil de praf de pe fiecare suprafață vorbea de la sine. Personalul de curățenie nu avusese voie să intre de când o menajeră se încuiase din greşeală înăuntru şi băuse tot coniacul Courvoisier.

Meredith încercă să le explice acest lucru lui Ruby şi lui Janet pe cel mai calm şi mai rațional ton posibil, dar ele

oricum o făcură să coboare prima scările din holul central către pivnița întunecată.

Umbrele neclare pe care femeile din spatele ei le proiectau pe scări o speriau pe Meredith mai tare decât întunericul spre care cobora. Preț de o secundă, simți teama irațională că ar putea să o încuie în pivniță, aşa cum o încuiau frații ei mai mari în spălătoria mică şi uscată de beton, cu tavanul jos, de sub clădirea lor, când era mică. Iar camera aceea îi băga frica în oase. Era ca un mausoleu subteran, cu aerul oarecum sufocant de la evacuarea uscătorului.

Dar reuşi să ajungă la uşa cramei şi găsi întrerupătorul fără probleme. Neoanele fluorescente din tavan porniră cu un bâzâit. Cu fața spre scări, de-a lungul mai multor pereți şi al unor suporturi centrale, se aflau nenumărate sticle de vin aranjate ca într-un fagure alcoolic, şiruri întregi de sticle adormite care aşteptau să fie trezite.

— Doamne, puiului îi place sticla, zise Janet când ajunse în capătul scărilor.

— Dustin este... era... abstinent de doisprezece ani, spuse Meredith atât de mândră de parcă ar fi fost propria ei reuşită. Colecția de vinuri e doar pentru oaspeți.

Ruby se apropie de cea mai apropiată casetă a fagurelui şi descoperi că era acoperită de o uşă transparentă de Plexiglas. Trase de margine, fără succes: încuiată.

— Ai cheie?

— Nu e tocmai departamentul meu, zise Meredith. Dar ştiu cifrul de la camera de siguranță.

— Care e? întrebă Janet.

Meredith se uită la ea.

— Haide, soro, ai puțină inimă. Dacă îți face şi ție de petrecanie? Oricare dintre noi ar trebui să poată intra în orice loc din dărăpănătura asta. S-ar putea ca viața noastră să depindă de asta.

Meredith se gândi la afirmația ei, apoi spuse:

— E 03-12-88. Ziua în care s-a lansat albumul lui, *Nu mă pot abține.*

— Cineva trăieşte în trecut, zise Ruby.

— Măcar el *are* un trecut, spuse Meredith într-un mod pe care ea probabil îl considera tăios. Ruby nu făcu decât să dea ochii peste cap.

Meredith deschise un panou mic pe o parte a casetei care ieşea din peretele opus, dezvăluind o tastatură numerică cu zece butoane. Apăsă combinația de şase cifre.

O luminiță roşie dintr-un colț al panoului clipi spre ea, dar nu se întâmplă nimic altceva.

Meredith se încruntă.

— Cred că am tastat greşit.

Încercă din nou combinația, mai hotărât de data asta, dar cu acelaşi rezultat.

— *Brexit,* zise ea pe înfundate. Mergea perfect acum nici patru ore.

— Eşti sigură că ai introdus-o cum trebuie? întrebă Janet. Îi ştii pe americani, noi punem luna, apoi ziua, nu în felul acela ciudat şi pe dos pe care-l folosiți voi dincolo de ocean. Aşa cum conduceți pe partea greşită a drumului.

— Da, ştiu asta, spuse Meredith printre dinți. Vă dați seama că, după părerea noastră, *voi* sunteți cei care folosesc modul pe dos şi *voi* conduceți pe partea greşită a drumului, nu?

— A, serios? Ce drăguț! Stai, scumpo, lasă-mă pe mine să încerc.

Schimbul lor de replici o amorțise pe Ruby, aducând-o într-o stare semiconştientă de plictiseală aproape insuportabilă, aşa că avu nevoie de câteva clipe să-şi dea seama că-i vibra fesa stângă.

În timp ce Janet şi Meredith se certau din cauza codului de la camera de refugiu cu spatele la ea, Ruby se ascunse după cel mai apropiat monolit de vin şi scoase telefonul din

buzunarul blugilor. Nu era telefonul ei, ci telefonul vechi cu clapetă din camera de oaspeți. Pe ecranul mic şi pixelat apăru o casetă gri cu un mesaj:

Trebuie să vorbim.

Ruby se uită din nou la cele două femei şi se asigură că se uitau la tastatură şi nu la ea. A treia şină a existenței sale se trezise la viață şi ea se cutremură când îşi dădu seama: era conectată la internet.

„Apelant necunoscut" era cel care vorbea cu ea, după cum spunea telefonul. Tastă un răspuns, iar tastele de plastic ale telefonului scoteau mici zgomote ca nişte pupături sub degetul ei mare:

Cine eşti?

După câteva secunde, răspunsul apăru:

Ne întâlnim.
În bibliotecă.

Ea scrise repede:

Doar dacă-mi spui cine eşti.

Răspunsul veni atât de repede, încât corespondentul ei nu avea cum să fi reacționat la ce spusese ea; el (sau ea) probabil scrisese dinainte:

5 minute bibliotecă
O să vrei să auzi asta
Nu le spune celorlalți
Ambuscada Comică în Exclusivitate

Ruby se întrebă dacă era o mişcare înțeleaptă.

Dar înțelepciunea nu fusese niciodată punctul ei forte.

— Fetelor, nu facem decât să ne pierdem vremea aici, spuse ea către Meredith şi Janet, încă întoarse cu spatele şi

certându-se în privința uşii. O să verific puțin etajul de sus, în camerele în care încă n-am fost.

— Lasă-ne cinci secunde şi venim cu tine, spuse Meredith.

— Sunt sigură că e în regulă, zise Ruby, o să strig dacă găsesc ceva.

Apoi urcă scările înainte ca vreuna din ele să se poată împotrivi.

V

T.J. îl urmă pe Dante pe scările spre doc, strigând:

— Hai, frate! Faci o greşeală! Ar trebui să laşi deoparte toate chestiile alea din exterior, frate! Suntem la ananghie şi singurul mod în care o să scăpăm din asta este să rămânem împreună!

În capul scărilor, Dante se întoarse din nou cu fața la el.

— Dar uite cum stă treaba: n-am încredere în tine, T.J.

— De ce nu? Ce ți-am făcut eu ție?

— E vorba de ce *nu* mi-ai făcut. Ştii ce-ar fi însemnat pentru cariera mea o apariție de două minute la *2nite*? Ştii câte drumuri am făcut cu maşina fără să dorm, cu zece cutii de Red Bull la bord, ca să ajung de la un club oarecare la altul? De câte ori n-am câştigat destul pentru că era un meci de baschet în seara aia sau ploua puțin, aşa că mai degrabă pierdeam bani la spectacol? Crezi că e distractiv să fii „cel mai muncitor comic din industrie”? Cuvântul-cheie din fraza aia este „munca”. Tu îți mai aminteşti măcar cum e să *munceşti* pentru stand-up în loc să stai pe tron şi să arăți cu degetele mari în sus şi-n jos la bieții amărâți care fac paradă în fața ta? Cinci minute în emisiunea ta, într-o singură seară, pentru atâția alți comici, ca Zoe sau Afurisitul Billy Antreprenorul, fie-i țărâna uşoară, au fost de ajuns ca să-i ridice de la un număr de mijloc sau de

deschidere la cap de afiş. Câte spectacole faci tu în doisprezece ani? Câte mii? Şi nu mi-ai dat niciodată o şansă, ticălos zgârcit. O singură şansă, doar de atât aveam nevoie. Şi n-ai vrut să mi-o dai.

Faţa lui T.J. deveni dezinteresată şi placidă în timp ce Dante vorbea fără oprire. Când celălalt comic termină, spuse:

— Şi ce, erai numai bun pentru emisiune? Da, am mai auzit discursul ăsta de câteva ori. Dar ştii ce discurs nu aud niciodată? „Am fost la emisiunea lui T.J. şi nu s-a întâmplat nimic. Am rupt, am făcut un spectacol grozav, dar nu m-a ajutat cu nimic. Nu ştiu de ce. Zeii comediei nu mi-au zâmbit, era un invitat mai important la emisiunea altcuiva la altă televiziune. Am primit o şansă, mi-a ieşit perfect, dar tot nu am putut să mă impun. Se întâmplă. Nu e vina nimănui. E o treabă foarte grea". Discursul *ăsta* nu-l aud niciodată, frate, pentru că nu există un ticălos, niciun maestru păpuşar pe care să dai vina. Poate că tipa aia, Cassandra, a avut dreptate măcar o dată în viaţă; poate n-am crezut că eşti potrivit pentru emisiunea noastră. Şi ce dacă? N-am fost trimis pe Pământ să te descopăr pe tine. Eu nu sunt Danny Rose de pe Broadway. Eu nu sunt *Star Search*[19]. Te aduc pe tine în emisiune, aduc pe oricine în emisiune, dintr-un singur motiv. Ca să mă facă pe *mine* să arăt bine. Ca să-i faci pe oameni să se uite din nou la mine. Am sute de oameni care lucrează pentru mine, cu familii şi probleme proprii, ale căror slujbe depind de mine. Nu pot să am grijă de tine, frate. Sunt prea ocupat să am grijă de mine, pentru că nimeni altcineva nu are. Am şi eu maeştrii mei păpuşari care mă călăresc.

---

[19] Emisiune americană de televiziune din anii '80, în genul concursurilor muzicale care îşi propun să transforme interpreţi amatori în vedete pop. (n.red.)

Dante aplaudă încet, ca la golf.

— Mulțumesc. Mulțumesc că-mi confirmi ceea ce spuneam, T.J. Din toată echipa asta, tu ai cele mai mari şanse să înjunghii un frate pe la spate pentru că îți pasă de tine înainte de toți şi de toate. Şi nu tu erai cel care zicea întruna că eşti prieten la cataramă cu dementul de Dustin Walker? Din câte ştiu, poate că lucrezi cu el. Aşadar, dacă mă gândesc la asta...

Dante păşi lângă scări şi-l invită pe T.J. să coboare înaintea lui.

— După tine.

T.J. clătină din cap.

— Nu, la naiba. Nu merg nicăieri cu tine.

— Of, ți-am rănit sentimentele?

— După discursul ăla? Ai adunat destulă ostilitate la adresa mea! Ai motiv de crimă!

— Am motiv de crimă?

— Da, ai motiv de crimă, fiule.

— Motiv de crimă. Ok. Sigur. Dante îşi frecă fața cu palma. Probabil ai dreptate, acum că ai spus-o. Tu stai aici, o să verific eu acolo jos.

— Nu-mi spune mie ce să fac, *puto*[20].

— Cum zici tu, frate, zise Dante şi începu să coboare. Fă-mi o favoare, totuşi, şi dacă auzi că sunt ucis, du-te după ajutoare, bine?

— Nu promit nimic! strigă T.J. după el.

VI

— Nu a spus Meredith că aici ar fi trebuit să locuiască îngrijitorul Dave-Absentul? întrebă Steve Gordon când el şi

[20] Nemernic, poponar. (în spaniolă în original, n.tr.)

Zoe Schwartz intrară în cabană, ceva mai sus pe deal de casa mare.

Streaşină de deasupra porticului din faţă avea în mijloc un set auriu în forma razelor de soare, ca un calendar maiaş. Dincolo de uşile de sticlă, cu draperii, de la intrare, era o cameră mare cu podele de gresie neagră. Câteva scaune şi mese mici şi circulare stăteau cu faţa la un fundal de cărămidă şi un microfon pe un stativ de metal. Steve nu se putu abţine să creadă că arăta ca un robot ostil care privea cu un ochi răutăcios publicul neajutorat pe care îl vaporizase.

Zoe spuse:

— Uau, încă un lucru pe care l-a spus Stagiara Mc-Minoră şi care se dovedeşte a fi fals. Ce surpriză!

— Frate, eşti o mare fană a ei, nu-i aşa?

— Păi, se foloseşte de sex ca să avanseze, iar eu încerc s-o fac, ştii tu, prin talent. Şi muncă multă. Ca o prostovană. Aşa că există o ostilitate firească între noi.

— Ca şoarecii şi pisicile din desenele animate.

— Mai mult, e ceva ce nu ne spune, crede-mă. Nimeni nu e atât de neinformat pe cât se preface ea.

— Ce zici de Omul-Bebe Portocaliu?

Zoe se gândi puţin.

— Ok, recunosc c-am greşit.

Ascuns priveliştii din cadrul uşii, era un bar plin de băutură.

Steve merse în spatele barului, luă o sticlă de Bacardi de gât şi o trânti de pământ cât de tare putu. Pe trei sferturi goală, sticla săltă în sus şi-n jos de câteva ori, după care se rostogoli sub o masă, unde se opri.

— Plastic? întrebă Zoe.

— Plastic.

Candelele false de pe fiecare masă străluceau, împrăştiind singura lumină din clubul fals. Zoe se uită cu ochii

întredeschişi la faianța de pe pereți, la punctele albastre şi triunghiurile mov, fiecare culoare redată în unghiuri care să producă un efect 3D neconvingător.

— Iisuse! Ştii vorba aia, o chestie sau alta mi-a f... copilăria? Mă simt ca şi cum copilăria mea a f... camera asta.

— Da, începutul anilor ’90 chiar a vomat aici.

Lângă bar, Steve găsi o uşă şi câteva trepte care coborau în beznă. Pipăi după întrerupător de-a lungul peretelui întunecat şi-l aprinse, apoi urcă treptele.

Zoe urcă pe scenă şi apucă microfonul.

— Bunăăăăăă, Insula Crimelor! Cine e gata să râdă în seara asta?

Aruncă o privire prin clubul gol şi tăcut.

— Da, ştiu exact cum e, spuse ea.

Apoi îşi îndreptă atenția spre fundalul de cărămidă. Ciocănindu-l cu încheietura unui deget, descoperi că, după cum bănuia, era din plastic. Văzând un colț nelipit cum trebuie, trase puțin de el şi găsi un material spumos dedesubt.

— Hei, Steve! strigă ea. Cred că sala asta e izolată fonic.

— Da, se auzi o voce din tavan. Zoe aproape că-şi pierdu mințile.

— Iisuse! Să nu mai faci asta!

— Scuze. Uită-te deasupra barului.

Ea se uită şi văzu fereastra neagră a unei cabine de sunet pe peretele de deasupra.

— Are pupitru tehnic, pupitru de mixaj, un MacBook Pro cu programul GarageBand, tot tacâmul, spuse el. E un studio de înregistrări aranjat să pară un club. Mai trebuie doar publicul şi un comic.

— Trebuie să recunosc, chiar şi pentru un psihopat, e o idee destul de inteligentă.

— Da, eu... la dracu’!

Se auzi un *buf* şi un scheunat sacadat reluat în boxe.

— Fir-ar să fie, eşti în regulă? Ar trebui să fug?

Niciun răspuns.

— Bate o dată în microfon dacă ar trebui să fug!

— Nu... nu... Stai. Scuze, scuze. Doar că... cred că Dave-Absentul are un câine. E un castron cu mâncare şi un vas cu apă aici şi am călcat direct în ele. Am făcut ditamai mizeria.

— N-am văzut niciun câine... Zoe strâmbă din nas. Tu ai văzut?

— Nu. Probabil e mort, oricum.

Ea se încruntă.

— De ce spui asta?

— N-ai văzut niciodată un film de groază? Animalele întotdeauna mor primele.

Zoe se albi la faţă.

Steve găsi un prosop de hârtie mototolit pe pupitrul tehnic şi absorbi apa cât de bine putu. Nu era sigur de ce-i păsa de curăţenie pe Insula Crimelor; o făcea mai mult din obişnuinţă decât din alt motiv.

Coborând scările, spuse:

— Da, de câte ori o familie se mută într-o casă bântuită, poţi să-ţi cam iei adio de la câine sau de la pisică. Asta prelungeşte primul act până când încep să moară oamenii. Am avut multă vreme un partener de scris şi vorbeam despre posibilitatea de a face un film din acelea cu buget mic, ca *Activitate paranormală*. Sunt atât de pline de clişee...

Când ieşi din casa scării, aruncă o privire prin studio şi-şi dădu seama că vorbea singur de ceva vreme.

Zoe Schwartz dispăruse.

VII

Ruby Ng nu era proastă. Recunoştea o capcană când o vedea. Îşi construise toată cariera întinzând capcane.

Dar când închise uşa bibliotecii în urma ei, se simți în siguranță şi încrezătoare din mai multe motive, unul dintre ele fiind că era convinsă de adevărul cosmic al legăturii dintre ea şi Yvette, dragostea care o scosese din zbaterea întunecată şi autodistructivă care fusese viața ei până în acel moment. Destinul lor comun îi dădea lui Ruby o încredere de neclintit în propria invulnerabilitate că era cumva predestinată să-şi continue existența pe Pământ câtă vreme Yvette era acolo să-şi împartă viața cu ea. De aceea putu să intre în bibliotecă fără teamă.

Sau fără prea multă teamă.

În plus, şi la fel de important, era de acord cu Meredith Ladipo, de altfel adorabilă în neştiința ei, că erau singuri pe insulă. Nu era destul de mare pentru ca să se poată ascunde cineva prea multă vreme. Prin urmare, cel care îi trimisese mesajul era unul de-al lor. Şi de ani de zile întrecea în isteține adunătura pestriță de inadaptați nesiguri şi țicniți care alcătuiau comunitatea de comici.

Toate acestea duceau la întrebarea: care deținut din azilul acesta aparte de schilozi emoționali o chemase? Ruby avea bănuielile ei, dar nu se gândi prea mult la asta pentru că individul avea să se arate în curând. Şi era aproape sigură că era un bărbat.

Nu era complet nebună. Ştia cât de nepopulară era printre colegii ei. Erau de părere că făcea critici puțin extreme, iar politica ei era prea bătătoare la ochi. Ei bine, ce naiba să-i faci! Comicii trebuiau să fie uniți, braț la braț, ca o Armată Anti-Rahaturi şi ea nu avea o problemă să identifice soldații care nu-şi aduceau contribuția.

Şi-apoi, câți dintre cei care se văitau că mergea prea departe fuseseră numiți „cățea lesbiană gălbejită” de dobitoci de douăzeci de ani din frății cu şepci roşii în

săptămâna după ce Trump câştigase alegerile? câți fuseseră amenințați pe Twitter cu violul şi cu promisiuni că aveau să fie deportați? Mai lăsați-mă!

Considera un triumf personal faptul că Dustin Walker o luase razna dându-şi seama că hegemonia frăției albe şi heterosexuale le aluneca în sfârşit printre degete, oricât de periculoasă ar fi devenit astfel propria ei situație. Ultima suflare a unui tiran veştejit, care se sinucide şi otrăveşte mâncarea şi băutura oferită oaspeților. Probabil acesta era planul lui, la urma urmei: să-i facă pe comici să moară de foame.

Sau să-i facă să se întoarcă unii împotriva celorlalți.

În timp ce aştepta într-un fotoliu *Masterpiece Theatre* într-un colț al camerei, Ruby încercă să-şi acceseze e-mailul sau website-ul, sau orice website, de pe telefonul conectat la Wi-Fi şi nu reuşi. Vechitura aia din 2003 nu era conectată la internet, ci la un fel de rețea internă.

După vreo cincisprezece minute, Ruby începu să simtă că cineva îşi bătea joc de ea. Nu-i plăcea să râdă cineva de ea. Degetele ei erau deja atât de flexibile şi iuți încât putea să tasteze pe telefon de două ori mai repede decât pe o tastatură obişnuită:

Unde naiba eşti?

Camera avea mirosul copleşitor şi stătut de piele ieftină. Se uită galeş la volumele legate în piele de pe fiecare raft şi văzu că multe dintre ele aveau cuvântul CARTE ştanțat cu auriu pe cotor.

Încruntându-se, înclină unul dintre cotoare şi întregul şir se desprinse odată cu acesta – în spatele lor era doar polistiren. Erau cărțile false pe care le găseai în bibliotecile expuse la IKEA.

Telefonul vibră, făcând-o să se sperie îngrozitor. Se uită la ecranul îngust:

Sunt mai aproape decât crezi.

Pentru prima dată de când ajunsese pe insulă, un fior de teamă străpunse inima lui Ruby Ng.

Nu se mişcă.

Nu se întoarse cu spatele.

VIII

Cheiul mergea spre vest şi, în timp ce Dante Dupree cobora scările ameţitoare de lemn pe lângă faţa abruptă a stâncilor, vedea soarele atingând orizontul îndepărtat al Caraibelor într-o explozie portocalie glorioasă.

Amurgul apropiat declanşase lămpile sensibile la lumină de pe balustrada care încadra cheiul. Bagajele oaspeţilor erau împrăştiate pe doc, desfăcute, cu încuietorile tăiate, bluzele şi cămăşile, fustele şi blugii împrăştiaţi peste tot. Vreo două genţi pluteau deja în larg odată cu mareea.

Dante înjură pe sub mustăţi şi coborî ultimele trepte rămase. Valiza lui era una dintre cele care se îndepărtau pe mare. Sticla de Southern Confort, de care era relativ sigur că nu fusese otrăvită, era ascunsă în siguranţă în interior.

Dădu cu piciorul în câteva dintre bagajele eviscerate, dar nu văzu nimic edificator.

Un colţ al capacului de la cufărul enorm al lui Janet era înfipt invers într-un stâlp din capătul docului, ca şi cum cineva încercase să-l arunce în apă, dar se blocase acolo. Întinse mâna şi încercă să-l ridice, dar interiorul era alunecos şi lipicios. Se strădui să-l apuce.

— Fir-ar să fie, ce-ai făcut, frate?

— La dracu'! Dante sări în picioare. Dădu drumul cufărului imens, pe care abia reuşise să-l scoată din vârful stâlpului. Acesta căzu în apă, scufundându-se sub valuri cu măreţia sa de *Titanic.*

Dante se întoarse cu fața spre T.J., care apăruse în spatele lui şi analiza masacrul bagajelor:

— Ştiam că ai multă furie adunată în tine, frate, dar nu ştiu de ce ți-ai vărsa-o pe bagajele tuturor. Ar trebui să te bat măr; acolo aveam câteva dintre cele mai bune cămăşi. Ai noroc că am lucruri mai importante cu care să-mi bat capul.

— N-am făcut nimic, zise Dante. Aşa le-am găsit. Tu de unde naiba ai apărut?

T.J. ridică pancarta cu SCOS DIN FUNCȚIUNE de pe lift.

— L-am încercat şi a funcționat perfect, deşi e super-lent. Poate că nu ai încredere în mine, dar eu n-am încredere în tipa aia, frate, Meredith Ladipo. Absolut nimic din ce spune ea nu se confirmă.

— Nu ştiu. Eu cred că asta înseamnă că e la fel de in ceață ca noi.

— Da, sigur. Tot ce vrei tu e să ajungi în chiloții ei.

Dante ridică din umeri.

— Cum ziceai... am alte lucruri în minte.

T.J. se uită la bagaje şi clătină din cap.

— Chestia asta nu arată bine, frate.

— Nu, spuse Dante. Chiar că nu.

Se uitară unul la altul.

— Ei bine, spuse Dante, să le dăm şi celorlalți vestea bună.

Niciunul din ei nu se mişcă.

T.J. spuse:

— Ce-ar fi să urci tu pe scări şi eu cu liftul? Nu e nimic personal.

IX

Când se auzi detunătura de puşcă, fu incredibil de puternică.

X

Domeniul lui Dustin Walker nu avea doar o piscină. Nu, ar fi fost ceva mult prea prozaic. În schimb, avea trei piscine, fiecare instalată pe stepele artificiale din spatele casei, fiecare revărsându-se în următoarea în cascade blânde şi scurgându-se în cea mai mare dintre ele, aflată jos de tot, un vârtej aburind deasupra unei stânci de la malul mării, înconjurată de scaune confortabile. Soarele apusese complet până ca împuşcătura să răsune, iar lămpile până la gleznă care străjuiau aleile şi treptele din jurul piscinei erau aprinse.

Până să ajungă un martor în curtea interioară aflată cel mai sus ca să investigheze împuşcătura auzită de toți, cadavrul plutise deja în jos din piscina de sus până în a doua. Era întins cu fața în jos, un nor amorf de sânge care se împrăştia din locul unde fusese cândva fața, lăsând dâre în piscina cea mai înaltă, unde pluteau încă bucăți de tifon şi bandaje însângerate.

Sau poate nu era tifon.

Poate era piele.

— O, sfinte Dumnezeule, spuse Meredith Ladipo, ieşind pe uşile de sticlă care dădeau în camera cu jocuri. O pasarelă îngustă de beton înainta în piscina de sus şi se oprea în dreptul unei platforme centrale octogonale dotate cu perne şi o groapă pentru foc. Meredith merse spre groapă şi privi dincolo de margine la silueta complet îmbrăcată.

— Eşti... eşti în regulă? strigă ea, deşi cam inutil.

Cadavrul pluti peste marginea cascadei şi se întoarse pe spate. Când căzu la cel mai de jos nivel, deveni clar că Janet Kahn nu avea să mai răspundă niciodată la întrebările cuiva.

E o chestie rasistă

Vreau să vorbesc un pic despre rasism.

Staţi – nu! Nu plecaţi. Veniţi înapoi, ascultaţi-mă şi pe mine. O să fie totuşi nostim. Promit. Aţi văzut? Mulţumesc, mulţumesc. O să fie o groază de poante cu penisuri după aceea drept răsplată. Haideţi înapoi. Ok.

Nu, frate, rasa e o chestie nostimă. Înainte, oamenii ziceau chestii de genu': „Americanilor nu le place să vorbească despre rasă. Americanii albi şi negri trebuie să vorbească despre rasă. Noi trebuie să vorbim despre rasă. Trebuie să discutăm despre asta. Să lămurim tot rahatul ăsta. Nu reprimaţi lucrurile. Americanii sunt reprimaţi în privinţa rasei".

Eu nu cred că mai e adevărat, frate. Eu cred că oamenii acum nu mai tac dracului odată despre asta, pricepeţi ce zic?

Adică, nu sunteţi şi voi ca mine? Aveţi prieteni albi care sunt de o mie de ori mai pregătiţi decât voi să acuze alţi nemernici că sunt rasişti? În fiecare zi pe Twitter e Marşul spre Washington şi toţi sunt doctorul King[21] cu deficienţă de melanină.

Albii *adoră* să-i facă pe alţi albi rasişti, frate. Adoooooră al dracului chestia asta. „Cum poţi să spui gluma asta? E o chestie rasistă. Cum poţi să cânţi piesa aia? E rasistă. Cum să nu-l serveşti pe tipul ăla la prânz doar pentru că..."

Ah, staţi. Asta *e o* chestie rasistă. Am greşit.

Dar le face endorfinele albe să explodeze în creierul lor alb, frate! Le face pielea aia albă să se facă de găină. Le place. Pentru că ştiu că asta înseamnă că ei sunt ok. Ei sunt dintre oamenii ăia buni. Ooo, da. Ce bine e!

Nu face decât să demonstreze un lucru.

Albii fură orice.

Vorbesc serios! Adică orice afurisit de lucru! Să-i facem pe alţii rasişti, noi aveam monopol pe chestia asta. Şi ei s-au băgat pe fir şi au pus mâna şi pe tâmpenia asta.

Vikingii, Cristofor Columb, Elvis Presley. Pământ. Cultură. Familia Kardashian. Dacă nu e bătut în cuie şi legat cu lanţuri uriaşe, albii o să fure dracului orice şi o să spună că a fost dintotdeauna al lor. Şi dacă nu e al lor de la început, o să spună că ei oricum fac asta mai bine decât tine, aşa că nu meriţi să-l ai de fapt.

Cum crezi că am ajuns sclavi, frate? „Auzi, Chip, ce fac negroteii ăştia, aleargă prin Africa de parcă ar fi a lor? Păi, ia să punem noi capăt la chestia asta... Ok, Cody, ia adu barca aia încoace! Urcă-i la bord!"

Cum e, cum o cheamă, Rachel Gazela? Rachel Ameţita Gillespie? Cum naiba îi zice? Imaginile de dinainte o fac să semene cu Barbie Hăhăita.

Pe urmă îşi vopseşte părul, îşi închide pielea, se mărită cu un negru. Spune că se „identifică" cu o persoană de culoare.

Şi eu vreau să-mi identific piciorul în crăpătura din fundul ei!

Să fii negru nu e ca şi cum îţi pui costum de Halloween! Nu poţi să-ţi pui o mască de piele ca Hannibal Lecter! Nu poţi să furi rahatul ăsta! Ce-i cu tine, femeie? Nu pricepi că soţul tău te plăcea mai mult când erai albă?

E cel mai mare coşmar al unui negru. Să te însori cu o căţea albă, pe urmă să te trezeşti într-o dimineaţă, să te întorci în pat şi zici: *„Aaaaa! Ce s-a întâmplat?* Cum de n-am văzut până acum? Oare am fost beat tot timpul când eram doar iubiţi? Şi-a schimbat rasa după nuntă. Nu e cinstit, domnule judecător. A profitat de virtutea mea sub un pretext fals. E reclamă falsă şi mai

---

[21] Martin Luther King Jr. (1929-1968) a fost un pastor baptist nord-american, activist politic, cunoscut mai ales ca luptător pentru drepturile civile ale persoanelor de culoare din SUA. În timpul unui marş pentru libertate (28 august 1963) a pronunţat celebrul discurs *I have a dream (Am un vis).* (n.red.)

ştiu eu ce. Aşa că vă rog să-mi acordaţi un divorţ din ăla fără vină sau dacă există divorţ din vina ei, aş prefera să am unul din ăla pentru că e mai just, domnule judecător".

Adică, trebuie să-i recunoşti meritele doamnei. Pur şi simplu, *trebuie.* Şi-a pus faţa neagră[22] ca să intre în NAACP şi să meargă la TV să acuze alţi albi că sunt rasişti. Cu faţă neagră! E o mizerie la alt nivel, frate.

Dacă te gândeşti puţin, Rachel Dolezal e cea mai albă albă din istoria albilor.

La naiba! Nici nu ştiu, frate. Nici nu ştiu.

Văd cel puţin... câţi? Patru... şapte albi în club în seara asta. Ce s-a întâmplat, un click greşit pe Yelp şi v-a trimis aici?

Nu, nu, glumesc. Mă bucur să vă văd. Când spun că albii sunt o rasă de hoţi din naştere, nu mă refer la voi, mă refer la ceilalţi albi. Cei care n-au dat bani să mă vadă. Da, cei pe care-i faceţi rasişti pe Twitter. Da, nu, voi puteţi să rămâneţi.

Vedeţi, albii de aici zâmbesc şi dau din cap. Vor să spună: nu, *ceilalţi* albi sunt rasişti. Nu noi. Noi suntem cei buni. Noi avem *The Wire* pe BluRay, toate cele cinci sezoane.

Am văzut documentarul acela cu Jackie Robinson pe PBS aseară şi la sfârşit, când l-am lăsat să joace baseball, ne-au cam dat lacrimile.

Când Martin Lawrence a jucat motanul acela negru în *Ajutor! M-am însurat cu pisica 4,* toţi am protestat împotriva amatorului de Dustin Walker.

Toţi am fost atât de mândri de America! Îi îndeplineam *promisiunea.*

Dar toate celelalte mese din jurul lor – găsiţi-i pe albi şi vedeţi cât de aproape sunteţi de ei – şi negrii de la mesele de lângă ei, *ţineţi-vă bine portofelele şi nu le daţi drumul pentru nimic în lume!*

– Dante Dupree
Uptown ComedyClub, Atlanta, GA
12 noiembrie 2015 (al treilea spectacol)

CAPITOLUL CINCI

I

Oamenii se adunară în capătul piscinei, dar în lumina înserării nimeni nu-şi dădea seama cine când sosea.

— Te-am aşteptat! zise Dante când apăru T.J.

T.J. se încruntă arogant. Dante se întrebă câţi asistenţi amărâţi de la *2nite* se confruntaseră cu căutătura aceea.

— Cine ţi-a zis să faci asta? Nu eşti *abuela*[23] mea.

---

[22] *Blackface* se referă la tradiţia actoricească considerată rasistă ca o persoană de regulă caucaziană să interpreteze rolul unei persoane de culoare – adesea comic –, cu figura vopsită în negru. (n.red.)

— Era pentru protecția amândurora, prostule. M-am săturat să te aştept în capul scărilor.

— Dacă mă aşteptai, cum ai ajuns primul aici?

— Cum de *nu* ai ajuns tu primul aici?

— Ți-am spus, frate, liftul ăla e îngrozitor de lent!

— Unde te-ai dus? o întrebă Steve pe Zoe când o văzu holbându-se din partea cealaltă a piscinei de sus.

Ea nu-şi putea lua ochii de la trupul plutitor al lui Janet.

— Trebuia să rezolv o chestie.

— O chestie? Ce chestie?

În cele din urmă, ea ridică ochii spre el.

— O *chestie*, bine? spuse ea. Şi acum e în regulă.

— O, ce bine. Mă simt atât de uşurat!

Ollie Rees spuse:

— M-am aşezat să mă odihnesc pe terasa de acolo. Cred că am adormit. Aşteptă să-i pună spusele la îndoială cineva sau să exprime vreun interes în privința locului unde se afla. Când nu o făcu nimeni, adăugă: Împuşcătura m-a trezit. Am venit de cum am auzit-o.

— Toți am venit. Steve se uită la cei şase comici rămaşi. Era cineva cu Janet? A văzut cineva ceva?

Toți se uitară la el, dar nu spuseră nimic.

Dante o luă pe scările de pe lângă marginea piscinelor. La nivelul de jos, încercă să prindă cadavrul dintr-o parte, dar nu reuşi să ajungă. Găsi o plasă cu mâner lung fixată pe balustradă şi o folosi ca să agațe piciorul stâng al lui Janet, trăgând-o mai aproape. Zoe şi Ruby coborâră alături de el.

— Măcar erau vreunii din voi împreună? Steve ridică mâinile în sus, nevenindu-i să creadă. Oameni buni! Asta era scopul de a căuta în echipe!

Meredith arătă cu mâna spre Ruby.

---

[23] Bunică. (în spaniolă în original, n.tr.)

— Noi ne-am despărțit ca să o căutăm pe Ruby! Ea a plecat singură! Aş putea să adaug că a fost ideea ei!

Ruby strigă la rândul ei:

— Şi eu te-am lăsat cu Janet! Când încă era în viață!

Toți se uitară la Meredith Ladipo.

— Vede cineva arma? strigă Dante la ceilalți în timp ce o trăgea pe Janet spre treptele scufundate ale piscinei. Căutați arma!

Apucă trupul lui Janet de încheietura mâinii şi-l trase din piscină, apoi se strâmbă. Era rece, extrem de rece, ceea ce era şi mai ieşit din comun dată fiind apa încălzită din vârtej.

Ceilalți începură să se plimbe în sus şi în jos pe scări în lumina slabă până la nivelul gleznei, căutând prin tufe. Zoe şi Ruby scoaseră trupul lui Janet din mâinile lui Dante şi din apă. O întinseră pe gresia de pe margine fără să se uite la ce fusese fața ei, care acum arăta ca o fleică din carne sărată de vită, călcată de câteva ori de un SUV.

După ce Janet rămase întinsă pe spate, iar apa însângerată începu să facă baltă în jurul ei, Dante se întinse din nou cu plasa ca să agațe un scaun de la piscină care plutea în partea unde apa era mai adâncă. Era uşor ca o pană şi reuşi să-l ridice cu o mână.

— Am găsit-o! strigă Meredith. Se ridică în picioare dintre nişte ferigi de lângă piscina de sus ținând o puşcă de țeavă dublă.

— Grozav, spuse T.J., care era acolo cu ea. Păşi în față spre ea şi-i făcu semn: Dă-o-ncoace.

— O nu, stai naibii departe de mine, labagiule! Întoarse puşca spre el.

T.J. ridică mâinile şi făcu un pas în spate.

— Da, asta te face să pari mult mai puțin vinovată.

— Exact asta voiam să spun! Niciunul dintre voi nu are încredere în mine! Unul m-a atacat deja! În mod clar, nu mă

credeți, orice v-aș spune, așa că o să iau măsurile necesare să mă apăr!

— O, Doamne, spuse Steve deodată. Avea ochii mari, dar nu se uita la nimic anume. Stați... stați!

— Nimeni să nu miște! Meredith întoarse arma spre el. Toată lumea, calmați-vă...

Steve se întoarse și alergă în casă fără o vorbă.

Meredith bătu din picior.

— Eu am arma! Asta înseamnă că trebuie să mă ascultați!

Steve ieși din nou, pământiu la față.

— Ce naiba a fost asta? întrebă T.J.

— A dispărut, spuse Steve.

— Ce-a dispărut?

— Poza lui Janet. Nu mai e pe perete. Cineva a luat-o. După ce a omorât-o pe Pușcă cu pușca. Mai sunt șapte fotografii.

Nimeni nu știa ce să spună despre asta.

II

Lui Oliver Rees îi era frică de lucrurile moarte, dar îi era și mai frică să nu-l certe cineva că nu contribuia cu nimic. Așadar, când Dante Dupree ceru ajutor să înfășoare trupul lui Janet într-o foaie albastră de cort pe care o găsise într-un cufăr de plastic de lângă piscina de jos, Ollie se oferi primul, urmat de Ruby Ng.

Janet îi amintea de mama lui, în sensul că era femeie și bătrână, așa că știa că trebuia tratată cu demnitate, încercă să nu pună mâinile aproape de zonele ei HBO[24] când o întoarseră cu fața în sus.

---

[24] Post de televiziune pe baza de subscripție, faimos pentru faptul că difuzează seriale și filme care conțin scene erotice și nuditate. (n.red.)

Încercă să nu se gândească la cât de țeapănă era, rigor mortis făcându-i membrele rigide şi tremurătoare când încercai să le mişti, ca nişte crengi fără frunze pe un copac putrezit.

Încercă să nu observe vânătăile de pe pielea deja cenuşie, gravitația făcându-i sângele să curgă spre extremitățile de jos de îndată ce inima încetase să mai bată. Nu voia să se gândească la faptul că asta sugera că întregul univers era pregătit şi te aştepta să mori. Că existența ta era o greşeală pe care ordinea firească era nerăbdătoare să o rectifice cât de repede i se permitea.

Şi cu siguranță nu se uită la rânjetul roşu din partea din față a capului unde fusese fața ei.

Din fericire, o înfăşură repede şi cântărea foarte puțin, aşa că el şi Dante reuşiră să o care cu uşurință pe scări. În scurt timp, era întinsă pe podeaua din camera scriitorilor, lângă William Griffith. Dante plecă de acolo cât mai repede, murmurând ceva despre spălatul pe mâini, ceea ce lui Ollie i se păru o idee foarte bună.

În timp ce ieşea însă, ceva de pe masă îi atrase atenția: dosarul cu Teatrul Omului-Bebe Portocaliu, pe care îl găsise în dormitorul său şi îl uitase în camera scriitorilor, după ce tot weekendul devenise mult mai ucigaş decât invitația originală îl făcuse să creadă.

Luă dosarul şi intră în bucătărie. Aprinse o lumină şi răsfoi paginile, căutând consolare în ceva familiar. Dar deşi era formatat ca toate celelalte broşuri pe care le distribuia în francizele sale satelit, conținutul era complet diferit.

Şi ceea ce găsi îl surprinse.

III

Zoe Schwartz izbucni în lacrimi când Ollie şi Dante trecură pe lângă ea în curtea interioară de sus cărând-o pe Janet Kahn, o legendă şi chiar o eroină a ei, care merita mult mai mult decât ca povestea ei să se termine înfăşurată într-o foaie albastră de cort ca un afurisit de burrito uman.

La naiba, toţi meritau mai mult.

Plânsul ei ţinu doar un minut şi, după ce-şi şterse lacrimile de la ochi, T.J. Martinez era în faţa ei, făcându-i semn să vină mai aproape.

Se smârcâi şi spuse:

— Ce naiba vrei?

Uitându-se în jur ca să se asigure că atenţia tuturor era îndreptată spre cioclii ad-hoc şi încărcătura lor umedă, încreţită, T.J. şuieră:

— Noi doi? Cred că ar trebui să formăm o alianţă.

IV

— Voi toţi! Staţi unde vă pot vedea!

Gura căscată a puştii sălta în direcţia lui Steve Gordon în timp ce Meredith Ladipo mergea cu spatele prin intrarea din curtea interioară către camera de joacă.

— Deci, care e teoria ta, Meredith? Că unul dintre noi lucrează cu Dustin ca să-i execute sentinţa de amatorism de dincolo de mormânt?

— N-am nicio teorie, spuse Meredith. Spun doar că doi oameni au fost ucişi pe insula asta şi mă uit la singurele două persoane care i-ar fi putut ucide naibii, pentru că suntem singurii nenorociţi de pe insula asta nenorocită!

— Da, cu excepţia ta, spuse Ollie.

— Numai că eu ştiu că n-am făcut-o! spuse Meredith.

Ollie zise:

— Nu, voiam să spun că nu te uiți la tine însăți şi eşti şi una dintre singurele persoane de pe insulă...

— Taci dracului din gură, Ollie, spuseră Meredith şi Steve în acelaşi moment.

— Sunteți răi, zise Ollie.

— Ascultă, şi *eu* ştiu că n-am făcut-o, spuse Steve, dar faptul că o spun nu te face nici pe tine să mă crezi, nu-i aşa? Aşa cum faptul că te declari nevinovată nu te scoate din încurcătură.

— Asta e problema ta, nu a mea, zise Meredith.

— Mai ştiu şi că sunt ultimul om din lume care l-ar ajuta pe Dustin Walker să facă ceva ilegal, punct, cu atât mai puțin să omor o gaşcă de străini. Ceea ce e mult mai puțin decât pot să spun despre tine, dat fiind că pe tine te ajuta în carieră.

— Nu a făcut-o ea, spuse Ruby.

— De unde ştii tu? întrebă Ollie.

— Pur şi simplu, ştiu, răspunse Ruby.

— Mulțumesc, spuse Meredith, dar nu ştiu unde erai când Janet a fost împuşcată, aşa că nici nu tu nu scapi basma curată.

— Înțeleg, zise Ruby. Făceam doar o precizare.

Ruby ştia că Meredith nu putea să o fi ucis pe Janet pentru că primise mesajele de la corespondentul misterios în timp ce Meredith şi Janet erau ocupate să se certe în fața uşii camerei de refugiu. Şi în mintea lui Ruby nu încăpea îndoială că el (şi bineînțeles că se va dovedi că era un bărbat, serios acum) şi ucigaşul lui Janet erau una şi aceeaşi persoană.

Dar spera să existe dubii în mintea criminalului că ea ştia asta, aşa că nu spuse nimic cu voce tare. Restrânsese numărul suspecților la un grup pe care îi putea număra pe degetele de la o mână, dar nu putea asocia un nume sau o față cu făptaşul. Era sigură că îl putea face să se dea de gol,

dar trebuia să câştige timp până să-şi dea seama ce formă trebuia să ia demascarea.

— Mai există o posibilitate, spuse o voce de dincolo de uşă şi toți tresăriră.

Dante Dupree intră din întunericul din curtea interioară. Primul lucru pe care îl văzu fu puşca lui Meredith întoarsă spre el, aşa că sări şi el în spate.

— La naiba, fato, îndreaptă chestia aia în altă parte, OK? Eu încerc să-ți exonerez fundu'.

Ridică o încâlceală de lemne rupte, atârnând de o sârmă ruginită.

— Ce-i aia? întrebă Meredith, cu arma încă îndreptată spre el. Ce ai acolo?

— Era în straturile de flori, acolo unde ai găsit tu arma, spuse Dante. Un fel de fir de care te împiedici.

Ruby gemu.

— O, cu siguranță îți bați naibii joc de mine.

— Da, zise Dante. Una dintre mesele de la bar din curtea interioară e zgâriată complet. Şi era şi un scaun de terasă în piscină cu ea.

Steve încreți fruntea.

— Şi asta înseamnă...

— Janet traversează curtea interioară, totul e perfect în regulă, apoi se aşază pe scaun să se odihnească. Asta declanşează firul; arma trage de la distanță. Împuşcătura o răstoarnă cu tot cu scaun în piscină, în timp ce reculul aruncă arma şi dispozitivul în tufe.

— Uau! spuse Steve.

— Nebunul de Dustin Walker ar fi putut să otrăvească berea lui Billy – a lui William – cu câteva săptămâni în urmă. Ar fi putut pune capcane pe toată insula înainte să plece să se întâlnească cu Lenny, Richard şi Carlin.

— Stați, spuse Meredith. Ce vreți să spuneți?

— Că Walker a transformat toată insula asta afurisită într-o capcană mortală când tu erai în L.A., s-a sinucis şi apoi ne-a adus pe toţi aici să murim. Ori o luăm razna şi ne omorâm între noi, ori murim de foame pentru că nu ştim dacă mâncarea e sau nu otrăvită, ori sfârşim prin a primi unul dintre micile lui cadouri amuzante lăsate pentru noi.

— Dar mâine-dimineaţă vine o barcă, nu? întrebă Ollie.

— Aşa a spus căpitanul Harry, zise Meredith.

— Şi tu-l crezi? spuse Dante.

— Nu ştiu ce să cred, răspunse Meredith. Nu pot să cred că se întâmplă toate astea. Se lăsă într-un fotoliu din apropiere şi puse puşca între picioare, cu patul sprijinit de pământ şi mâinile încrucişate pe ţeavă. Îşi puse obrazul epuizat deasupra.

— Hm, zise Ruby, oare ar trebui să faci chestia asta?

— Nu e încărcată, spuse Meredith.

— Poftim? întrebă Steve.

Meredith se smiorcăi şi se şterse la nas, apoi întinse arma orizontal. Desfăcu ţeava din patul puştii ca să vadă că avea dreptate.

— Chestia asta antică e pentru împuşcat talere. Amenajarea pentru tras la ţintă a rămas pe insulă de la foştii proprietari. N-am încercat decât o dată, pe urmă Dustin a pus la naftalină toată aparatura, dar ştiu că arma asta trage doar două gloanţe odată.

— Stai, zise Steve, întorcându-se spre Dante. Dacă nu-l ajută nimeni pe Dustin, atunci cine ia fotografiile de pe perete?

— Ştii cine.

— Cine?

— Cineva care crede că e amuzant, spuse Dante. Gândeşte-te la ce degeneraţi ai în jur.

Steve se încruntă, dar nu spuse nimic.

Ruby întinse mâna după resturile firului din mâna lui Dante.

— Ia dă-mi să văd.

Dante i-l întinse. Era o amestecătură abstractă de lemn rupt şi sârmă ruginită. Încă.

— E aşa... dădu Ruby să spună, apoi se opri.

— Ce e? întrebă Dante.

Ruby încercă să nu se uite direct la Ollie.

Ea se opri înainte să spună „E aşa o *piesă de recuzită".*

V

— Ce ai împotriva lui Steve? îl întrebă Zoe pe T.J. când rămaseră singuri. El o condusese afară, lângă fântâna din față. Un fir de apă, îngrădit de lespezi perfect pătrate care formau altă alee, ieşea clipocind de la baza fântânii printr-o perdea înaltă de bambus care bloca vederea cabanei de dincolo.

— Cine? întrebă T.J.

— Steve Gordon. Gordo. De ce te prefaci că nu l-ai întâlnit niciodată?

— Lasă-l pe Gordo. Vreau să vorbim despre cine e în spatele întregii nebunii.

— Cine crezi că e?

— Am o idee destul de bună.

Zoe îşi îngropă fața în mâini.

— Nu suntem la rahatul ăla de *Indicii,* frate. Scoate răspunsul din plicul mic de hârtie. Cine l-a ucis pe Billy Antreprenorul în Salonul Clovnilor cu berea aia mare?

— Nu ştiu sigur, dar Dante Dupree ăla, frate, are o grămadă de probleme.

— Serios, ai ales direct negrul neidentificat? Asta merge numai când încerci să dai vina pe altcineva pentru crimă. O, stai aşa, poate tu eşti criminalul.

— Nu-mi arunca în cap rahatul ăla cu vinovăția albilor, cucoană. Eu sunt spaniol, n-am nicio miză în lupta asta. Omul are reputație că e rău la băutură. Nu voiam să-l aducem în emisiune pentru că a bătut un producător de-al lui Craig Ferguson când era băut. El crede că eu nu ştiu. Dar ştiu.

Zoe clipi.

— Toată lumea ştie că Dante bea, dar e un pas cam mare de la a devasta o cameră de aşteptare la a fi creierul ticălos din spatele Insulei Crimelor.

— Hei, oricine a aranjat chestia asta trebuie să fie un dement gen Dexter[25], un psihopat care arată mai degrabă normal la exterior. Nu ştiu destul ca să spun sigur da sau nu; nu spun decât că noi doi avem încredere unul în celălalt, aşa că ar trebui să ne păzim spatele reciproc. Eu te cunosc, tu mă cunoşti, am mai lucrat împreună înainte. Suntem – ştii că am problema aia cu FX, sunt între proiecte tv. Acum că Janet nu mai e – îşi făcu cruce –, să-i fie țărâna uşoară, noi doi suntem, fără supărare pentru ei, singurii cu cariere adevărate de aici. Noi avem ceva *în joc.* Trebuie să ne păzim interesele. Ar trebui să-l urmărim pe Dupree. Împreună. Să ne asigurăm că nu încearcă ceva, ştii? Mai ales împotriva mea. Pentru că el chiar pare că are un dinte împotriva mea, frate. Mi se pare cam înfricoşător, serios, să fiu blocat pe insula asta cu el.

— Există o mică problemă cu planul ăsta.

— Care?

— N-am încredere în tine, T.J.

---

[25] Protagonistul serialului de televiziune cu acelaşi nume (2006-2013), un criminal în serie deosebit de inteligent şi carismatic. (n.red.)

— *Poftim?* Nici tu? Haide, de ce nu?

Zoe clătină din cap.

— Nici nu pot să spun.

— Ce? A fost chestia aia pe care am postat-o pe Twitter? Ascultă, de unde era să ştiu eu că nu mai poți să spui *gaybird*? Vorbeam tot timpul aşa când eram mici! Nici măcar nu ştiu ce înseamnă, de fapt, cu atât mai puțin de ce a aşa de jignitor!

Zoe ridică o mână.

— Am o curiozitate: chiar funcționează cu unii oameni tot numărul ăsta inocent cu salut-hai-să-fim-amici?

— M-ai pierdut.

Figura lui Zoe încremeni de uimire.

— Chiar o să mă faci să o spun cu voce tare?

— Da, dacă vrei să ştiu despre ce naiba vorbeşti!

Ea trase aer adânc în piept.

— Ultima dată când am fost la emisiunea ta, ai venit în cabina mea, ai încuiat uşa, ți-ai scos scula şi te-ai masturbat în fața mea.

T.J. râse.

— Ce? Chestia aia? O... serios? Nu! Hai, Zoe. Iubito. A fost o glumă.

— Nu. Nu. Zoe se apropie de el, arătându-l cu degetul: Un evreu hasidic intră într-un bar cu o broască pe umăr. Barmanul zice: „De unde ai aia?" Broasca spune: „Din Brooklyn. Sunt peste tot". Asta – *asta,* dobitocule – e o glumă. Să înghesui o femeie într-un colț şi să-ți dai drumul pe pantofii ei e un fel de joc sexual ciudat de dominare şi atentat la pudoare şi agresiune sexuală la un loc, lucru pe care aş pune un avocat să-l cerceteze dacă amintirea nu mi-ar face lobul frontal să vomite.

Zâmbetul dispăru de pe fața lui T.J.

— Hei, stai. N-ar trebui... n-ar trebui să vorbeşti aşa cu mine, puştoaico.

— Serios? Şi de ce, mă rog?

— Zic şi eu. Ar trebui să te abții.

Zoe râse şi clătină din cap.

— O! Doamne. De asta voiai să te „aliezi” cu mine, nu-i aşa? Pentru că aşa crezi că o să-mi țin gura. Ei bine, cred că e vina mea. Nu ți-am dat niciun motiv să crezi altceva.

— Nu, eu...

— Nu pricepi, nu-i aşa? Nu mai eşti la TV, geniule. Emisiunea ta s-a dus. Nimeni nu o să-ți mai permită chestia asta. Nimeni nu o să mai întoarcă privirea pentru că nu poți să mai faci nimic pentru nimeni. Mi-e ruşine să recunosc, dar de asta n-am spus nimănui. În afară de faptul că a fost suficient de ciudat ca să fie aproape de necrezut – bravo, apropo, că ai născocit o perversiune atât de originală şi de bizară –, erai înspăimântător de puternic, T.J., chiar erai. Şi mi-am ținut gura. Pentru că am fost laşă.

Vocea îi tremura din pricina lacrimilor din ochi.

— Nu ştiu cu câte femei ai făcut treaba asta. La cum te ştiu, au fost multe. Sute? Dar s-a terminat pentru tine, T.J. Nimeni nu o să te mai protejeze. Nimeni nu o să mai plătească pentru avocații tăi în afară de tine. Nu aveai în avantajul tău decât emisiunea aia prostească, cu râsetele stupide de pe bandă şi acum, că s-a terminat, nimic nu o să împiedice blestemele să se întoarcă împotriva ta. Aşadar, când mă întorc, *dacă* mă mai întorc, o să le povestesc tuturor despre tine. În show-ul meu, în interviuri. Vremea ta a trecut, nenorocitule. La fel ca bietul şi nebunul de Dustin Walker. Ai stat prea mult pe scenă, frate. O să te distrug, rahat arogant ce eşti. Când o să termin cu tine, nimeni nu o să-ți audă numele fără să se gândească: „A, da, labagiul pe pantofi”. O să-ți fac cel mai rău lucru care-mi poate trece prin minte, T.J. O să te transform într-o poantă.

În timp ce vorbea, zâmbetul arogant se întoarse treptat pe fața lui T.J.

— Pricep. Înțeleg. E o situație stresantă în care ne aflăm, pentru noi toți. Nu pot vorbi cu tine când eşti isterică.

— Sigur. Sigur. Femeia e isterică. Şocant, *şocant* că atât ai înțeles din toate astea.

O siluetă, luminată din spate de becurile din casă, apăru în intrarea arcuită de la galeria din față.

— Ce faceți acolo? întrebă Steve Gordon.

— Nimic, zise Zoe. Ţopăim pe aleea amintirilor, atâta tot.

Întinse brațul în spate şi-l lovi pe T.J. atât de tare între omoplați, încât acesta se clătină câțiva paşi în față.

Steve nu spuse nimic preț de o secundă.

Apoi întrebă:

— Vă e foame?

VI

Bucătăria, în urma unei examinări mai atente, venea în sprijinul teoriei că nu mai fusese nimeni pe insulă de o săptămână sau mai mult. Scoaseră din cămară o franzelă cu pete de mucegai. Legumele scofâlcite putrezeau în sertarul frigiderului, marinându-se în băltoace formate din propria lor mâzgă vâscoasă.

Totuşi, găsiră conserve de roşii cubulețe şi piersici uscate, diverse tipuri de Hot Pockets[26] în congelator şi o cutie mică de mazăre acoperită de gheață. Puseră toate lucrurile comestibile pe insula cu blat de marmură din mijlocul camerei.

Zoe luă o cutie de felii de sfeclă şi o examină cu atenție, mergând până la a desprinde eticheta.

---

[26] Sandvişuri în foietaj. (n.tr.)

— Ia priveşte, spuse ea, întinzându-i cutia lui Dante, nu are niciun semn. N-am idee cum ar fi putut cineva să o otrăvească.

— Sau de ce şi-ar fi bătut cineva capul, zise Ruby. Şi aşa nu-i decât sfeclă la conservă.

Se uitară toți la grămăjoara neîndestulătoare de mâncare.

— Sunt complet leşinat de foame, zise T.J.

— N-am mâncat nimic de la bomboanele cu fructe din aeroport, spuse Ollie.

— Gazda noastră a catadicsit să ne lase un desfăcător de conserve, zise Steve, luându-l în mână.

— Cine vrea să mănânce primul? întrebă Dante.

Nimeni nu spuse nimic.

— Bine, mă rog, încep eu, zise Ruby. Deşi nu vreau Hot Pockets. Chestiile alea sunt scârboase.

— Alege-ți otrava, spuse Steve, întinzându-i desfăcătorul.

Ea îi aruncă o privire încruntată.

— Îmi pare rău, mi-am ales prost cuvintele.

Ruby alese o conservă de porumb dulce şi o deschise, luă o furculiță de plastic şi abia umplu vârful. Ronțăia ca o pasăre, gustând de trei ori în timp ce toți ceilalți o priveau.

Lăsă furculița deoparte şi se uită la ei, ridicând din umeri.

— Mi se pare în regulă. Vrea careva să vadă dacă e vreo capcană cu explozibil în cuptorul cu microunde?

VII

În cuptor nu era explozibil.

Încălziră diverse alimente înghețate sau la conservă, mai ales pentru cei care preferau gustările Hot Pockets sau care erau curioşi să le încerce. Furculițele şi farfuriile murdare fură îngrămădite în bucătărie pentru mai târziu, în speranța nerostită că avea să existe un „mai târziu”.

Din motive evidente, fiecare îşi pregăti propria mâncare şi nu lăsară nimic din ce băgau în gură să le scape din ochi.

Timp de vreo jumătate de oră, seara căpătă o patină vagă de normalitate.

Steve înlătură impresia asta spunând:

— Meredith, cât de bine îl cunoşti pe Dave-Absentul?

— Cine? întrebă Meredith.

— E numele pe care l-am inventat pentru îngrijitor ca o glumă de-a noastră, spuse Zoe.

— Ooo, ați inventat glume de-ale voastre fără mine? întrebă Ollie.

Meredith se gândi la întrebare.

— Păi... nu foarte bine. E din Maine. Sau Vermont? Un loc friguros şi american. S-a mutat în Indiile de Vest ca să treacă de criza vârstei mijlocii. Genul de vagabond de pe plajă. Dustin l-a întâlnit odată pe o insulă, undeva. E divorțat, cred că are copii în State.

— Când ai vorbit ultima dată cu el?

— I-am trimis un e-mail azi-dimineață. Am pus călătoria la punct cu el toată săptămâna. Cel puțin, aşa credeam.

— De ce te gândeşti la Dave-Absentul? întrebă Dante.

Steve arătă dincolo de perete.

— Pentru că acea casă care se presupune că e a lui e de fapt un studio de înregistrare făcut să arate ca un club de comedie. Numai că eu am găsit în spate, unde ar fi în mod normal cabinele actorilor, o cămăruță cu un pat de campanie, un birou şi o baie suficient de mare cât să încapă o toaletă. Dusty l-a pus pe Dave-Absentul să trăiască în camera servitorilor din camera servitorilor.

— Şi care e ideea?

— Ideea este că e singura persoană care trebuia să fie pe insulă şi care nu ştim unde e. Am cercetat insula, iar Meredith a cercetat insula înaintea noastră, dar nimeni n-a

găsit pe nimeni. Însă cine ar şti mai bine decât îngrijitorul unde să se ascundă?

— Valetul e vinovat? spuse Ollie cu răsuflarea tăiată.

— Nu ştiu. Se pare că Dusty s-a străduit să-l facă pe Dave-Absentul să se simtă ca un cetățean de joasă speță. Aproape ca un animal de companie. Care face ce-i cere stăpânul.

— Mi se pare că exagerezi puțin situația, zise Meredith.

— Ei hai, situația în care suntem? Singurul mod de a o descrie corect e cu o hiperbolă.

— Numai că, interveni Ruby, Meredith insistă că nu mai e nimeni pe insulă în afară de noi.

— Păi nu mai e, spuse Meredith.

— Şi Dante spune că nu e nevoie să mai fie altcineva pe insulă pentru ca nouă să ne facă felul capcanele.

— Până acum, ai dreptate, spuse Dante.

— Deci ceea ce vrei să spui e că ori a făcut-o unul dintre noi... ori n-a făcut-o nimeni... ori a făcut-o altă persoană pe care încă n-am găsit-o.

— Cam aşa ar fi, zise Steve.

— Eşti un afurisit de geniu, spuse Ruby.

În clipa aceea, ultima gură de aer păru că se scurge din balonul grupului, care se dezumflă cu totul.

Ruby spuse:

— Oare ar trebui să ne gândim dacă mergem la culcare? M-am săturat să mă uit la fețele voastre afurisite. Fără supărare.

Zoe Schwartz spuse:

— Primul meu gând e: eşti nebună, cine poate să doarmă în astfel de momente? Al doilea e: mă simt de parcă aş fi îngropată sub o avalanşă. Abia mai pot să țin ochii deschişi.

Meredith se uită la ceasul digital de pe aragaz şi spuse:

— E aproape unsprezece.

— Uşile şi obloanele de la camera mea se închid din interior, spuse T.J. Am verificat.

— Poate ar fi bună o pauză. Steve dădu aprobator din cap. Putem să ne ocupăm de probleme dis-de-dimineaţă.

— Cei care o să mai fim aici, zise Zoe şi cei mai mulţi râseră fără prea mare veselie.

— Căpitanul Harry ajunge de obicei pe la zece, spuse Meredith.

Ollie zise:

— Poate o să ne trezim toţi şi o să fim în paturile noastre de acasă şi o să descoperim că totul a fost doar un vis urât.

Avură toţi impulsul de a lua în râs sinceritatea lui copilărească, dar niciunul nu putu pentru că toţi îşi doreau să fie adevărat.

VIII

Ruby şi Meredith urcară primele la etaj, urmate de Zoe, Dante şi Steve. Intrară, apoi închiseră şi încuiară uşile de parcă s-ar fi sincronizat.

Când Ollie începu să urce scările, o mână îl prinse de braţ. Aproape strigă, dar altă mână îi acoperi gura.

— Frate, eu sunt, şopti T.J. Vino-ncoace, vreau să vorbesc puţin cu tine.

T.J. îl trase pe Ollie înapoi în Salonul Clovnilor. Se uită în toate direcţiile.

— Am senzaţia că tu eşti singurul din grupul ăsta în care pot să am încredere, frate. Noi doi, noi suntem antreprenori. Amândoi ne-am ridicat de jos. Am construit imperii din nimic, ajutaţi doar de voinţa şi boaşele noastre.

Ollie îşi acoperi gura ca să nu-l vadă T.J. chicotind la auzul cuvântului „boaşe”.

— Suntem într-o situaţie dificilă, ştii? Toţi oamenii ăştia – toţi sunt comici, frate. Genul în care nu poţi avea încredere.

Pozeurul acela de cartier, Chris Rock ăla de duzină, e un golan adevărat. Adică, violent. Păzeşte-ți fundul în preajma lui. Ține băutura la mare distanță de el. Zoe Schwartz e o evreică blondă, care-i faza cu treaba asta? Nu poți să crezi o vorbă din gura ei. Prințesa nubiană a vorbit numai tâmpenii de la început. De unde ştiu eu că nu pune în practică planul tembel al lui Dusty pentru că aşa îi poate moşteni banii? Şi Gordo ăla... e un adevărat criminal, frate. Păzeşte-ți spatele când eşti cu el.

Ollie îşi ținea mâinile împreunate şi devenea tot mai agitat pe măsură ce vorbea T.J.

— OMG, domnule Martinez, spui ce cred eu că spui?

T.J. spuse:

— Nu... ar trebui să foloseşti prescurtări din mesaje cu voce tare, frate, dar da, cred că ar trebui...

— *Să formăm o alianță?* Ollie sări în sus şi-n jos şi-l prinse pe T.J. de mâini. Da! Da! Da!

— *Sst,* frate, vorbeşte mai încet. Da, asta e ideea. Bine, trebuie să avem grijă unul de altul. Mai ales cu Dante şi Zoe. Ține minte, nu poți să crezi o vorbă din ce spune târfa aia.

— Mă gândeam că probabil am putea aduna suficient material să construim o plută. Am abilități excelente de constructor. Călătoria ar putea fi destul de uşoară dacă ține vremea cu noi. Am putea să navigăm spre Saint Martin după stele. Numai dacă... asta nu ți-ar stârni amintiri dureroase.

— Dureroase... ce? De ce?

— Amintiri despre cum tu şi familia ta ați ajuns în America.

— Frate! Asta e o chestie rasistă.

— O, nu! Îmi pare rău.

— Da, frate, te referi la cubanezi. Portoricanii vin cu avionul, ca oamenii normali. Nu le amesteca între ele. E

foarte jignitor. Dar asta nu contează acum. Ideea cu pluta... îmi place. Eşti pe calea cea bună. Simt că parteneriatul ăsta produce deja dividende. Dar să ieşim în larg e mai degrabă o măsură disperată. Cred că mişcarea mai inteligentă e să rămânem pe loc. Chiar dacă Meredith ne-a tras pe sfoară şi barca aia care ne-a adus aici nu se întoarce, cineva o să vină să ne caute. Sau măcar o să vină să mă caute pe mine. De tine, nu sunt aşa de sigur. Fără supărare.

Ollie clătină din cap.

— Eu trebuie să inspectez marți teatrul Omului-Bebe Portocaliu din Sandal Virgin Islands. Dacă nu sunt acolo, compania mea o să vrea cu siguranță să ştie de ce. Nu sunt doar şeful lor. Sunt sursa lor de inspirație.

T.J. simțea că i se face greață – poate era seriozitatea revoltătoare a lui Ollie sau faptul că acele Hot Pockets i se umflau în stomac – dar continuă să insiste.

— Deci, ne-am înțeles. Partea importantă e să rămânem în viață până suntem salvați. Am nevoie să nu o laşi pe Zoe să-ți scape din ochi. Sau pe Dante. Sau pe oricare din ei, de fapt.

Ollie dădu din cap a înțelegere, gândindu-se la rugămintea lui.

— Sau poate ar fi mai uşor şi mai sigur să ne petrecem restul weekendului în camera de refugiu.

Ridică din sprânceană. T.J. nu avu nicio reacție vizibilă. Foarte încet şi foarte rece, îi spuse:

— Ce-ai zice dacă mi-ai arăta unde este, partenerule?

IX

Steve încuie uşa după el şi blocă obloanele pentru uragan. Habar nu avea dacă putea să adoarmă în timp ce moartea violentă pândea din fiecare umbră şi de la fiecare colț, dar era de-a dreptul epuizat.

Se întinse pe spate îmbrăcat complet, peste cuvertură, în cazul în care era nevoie să investigheze rapid vreun sunet care ar fi indicat o crimă. Îşi aruncă pantofii, închise ochii şi-şi împreună mâinile pe piept.

Ca un cadavru în sicriu.

Odată ce acest gând îi apăru în minte, lăsă mâinile pe lângă corp.

Dincolo de obloane, un grup de broaşte mici sau gângănii mari, o masă invizibilă de paraziți târâtori, zumzăia întruna ca pulsul grăbit al nopții.

Groaza care apăsa fiecare fibră din corpul lui Steve i se aşează pe pleoape.

Era cât pe ce să aţipească, însă un ciocănit în uşă îi atrase atenția.

Încremeni, apoi întoarse capul într-o parte:

— Cine e?

— Zoe, veni răspunsul şoptit prin uşă. Hai, deschide!

Se ridică. Descuie uşa şi o deschise doar puțin. De cealaltă parte, ea se fâțâia în pantaloni scurți de trening şi un tricou gri cu conturul unui om care ridică mâinile în semn de triumf şi cuvintele „AZI AM FĂCUT CACA!”

— Lasă-mă înăuntru, lasă-mă înăuntru. Îl împinse la o parte ca să intre.

Steve se uită pe palier, dar nu văzu pe nimeni. Toate uşile din pavilion erau închise.

— Te urmăreşte cineva?

— Nu *încă*.

Încuie uşa şi se întoarse cu fața spre ea. Zoe îşi frângea mâinile şi părea timidă.

— Ce e? întrebă el.

— Aş putea, hm, să stau aici în noaptea asta? Eu chiar... am încercat să stau singură în cameră şi nu, nu mi-a plăcut. Absolut deloc.

— Sigur, spuse el, dar de unde ştii că nu sunt eu criminalul?

— De unde ştii că nu sunt eu?

— Pijamalele tale nu arată ca şi cum ai ascunde o armă. Asta dacă nu plănuieşti să-mi suceşti gâtul în stilul lui Steven Seagal.

— Nu, n-am putut niciodată să adun prea multă forță în încheieturi.

Cu toate astea, nu-şi lua mâna de pe clanță.

— Eşti sigură că n-ai prefera să fii cu T.J?

Ea îl privi chiorâş.

— Mi s-a părut că te uiți strâmb când ne-ai găsit împreună. Uite – n-a fost nimic. E încă un nemernic. Voia să lucrăm împreună. Să formăm o alianță.

— Împotriva mea?

— Ciudat, dar nu. Îl urăşte pe Dante Dupree mai mult nu ştiu din ce cauză. Numele tău nu a fost menționat.

— O, deci eu sunt drăguț şi nu prezint o amenințare? De asta eşti aici?

— Frate! Eşti... chiar eşti ofensat că nu te consider un criminal? Pe bune?

— Vezi tu, masculinitatea mea e într-un punct critic acum, îmi pare rău.

Ea se aşează pe pat.

— Dai impresia de cățel trist şi adorabil.

— Nu mă ajuți cu nimic.

— Cățeii trişti sunt sexy. Eu cred că eşti... în fine, nu pot să mint. Am fantezii cu ține de când eram în clasa a zecea.

— Trebuie să fi fost nişte reluări.

— Pentru o fată care voia să fie amuzantă? Poți să fii sigur că erau. Şi nu ştiu... toată experiența asta... e cumva incitantă, nu-i aşa? Lupta dintre Thanatos şi Eros? E impulsul natural, nu?

Bătu cu palma pe pat, lângă ea. El luă mâna de pe clanță.

Steve spuse:
— Natural sau nu, o să-l încurajez.

X

La miezul nopții, vântul de pe ocean se înteți considerabil şi deveni sensibil mai rece. Şi mai puternic. Sunetele înăbuşite ale palmierilor care se atingeau unul de altul deveniră mai zgomotoase şi mai îndrăznețe, voci fără cuvinte care creşteau odată cu panica tot mai mare.

Cu toate astea, Ruby Ng ținea obloanele contra uraganului deschise. Stătea cu fața spre noapte, cu picioarele încrucişate pe pat şi derula cu degetul toate nivelurile posibile ale setărilor primitive ale telefonului cu clapetă până când se convinse că acea conexiune la rețea era limitată. Nu putea să intre pe nicio aplicație sau website extern. Se părea că tot ce putea să facă era să contacteze un anumit telefon.

Aşa că asta şi făcu, tastând:
Trebuie să vorbim.

Aşteptă un minut înainte să vină răspunsul:
N-ai venit în bibliotecă. N-ai fost acolo.

Se încruntă, gândindu-se la replică, apoi scrise:
Am fost acolo. Pe urmă Janet a fost împuşcată.

Niciun răspuns pentru un timp, apoi adăugă:
Tot mai vreau să aud ce ai de spus. Ne putem întâlni în noaptea asta?

De data asta, răspunsul veni mult mai repede:
Ştii unde e camera de joacă?

Răspunse repede:
Da. Ne vedem acolo peste treizeci de minute? la 1?
OK.

Sări ca arsă de pe pat şi scoase tubul mic de călătorie de spray paralizant din poşetă. Până să fie Janet împuşcată, crezuse că nu era necesar să vină în cameră să-l ia, dar nu, la naiba, nu mai era cazul.

Scoase din poşetă şi o „alarmă personală”, un buton mare şi negru de la capătul unui şnur care, atunci când îl apăsai, scotea cel mai puternic şi mai enervant sunet. Practic, era un fluier contra violului la superlativ. Mama ei i-l comandase pe Amazon când se mutase în apartamentul acela în Koreatown pentru că toată lumea (spunea mama ei) ştia despre coreeni că sunt un popor rasist care se uită de sus la vietnamezi şi nu-i aşa că acolo erau găşti şi nu poți să-i laşi să creadă că se pot pune cu tine, poate chiar o să cunoşti un doctor coreean de treabă cu penis şi-o să te măriți şi să duci mai departe numele de familie aşa cum intenționau Dumnezeu şi natura?

Ruby era înarmată şi avea vagi cunoştințe de aikido, dobândite în urmă cu doi ani, în timpul unei serii de lecții săptămânale la Centrul LGBTQ din Long Beach. Mersese cu plăcere cinci săptămâni, până când programul turneului se schimbase şi nu se mai întorsese. În afară de faptul că nu reuşea să scape întru totul de senzația neplăcută că legitima un stereotip americano-european învățând artele marțiale, Ruby descoperi că mişcările pas-pas-prindere-aruncare-pivotare, necesare ca să bați pe cineva fără să-l bați la propriu – conform filosofiei antiviolență din aikido –, erau atât de complicate, încât era ca şi cum învăța nişte instrucțiuni din manualul tehnic al unui videoplayer pentru propriul corp. Era destul de sigură că dacă s-ar confrunta cu un violator într-o parcare întunecată, să încerce să-şi amintească un program de gimnastică la nivel de olimpiadă în loc să-i tragă câteva lovituri nonviolente în boaşe ar fi avut ca rezultat că ar fi fost omorâtă, sau mai rău. În plus, toate mişcările de la aikido păreau să-l culce pe adversar la

pământ, privind direct între picioarele lui şi gata să-i dea o lovitură acolo, adică tocmai în zona pe care încerca să o protejeze din capul locului. Părea să fie o greşeală de concepție în tot acest sistem de autoapărare, după părerea ei.

Acestea fiind spuse, dacă ucigaşul de pe insula lui Dustin Walker venea spre ea cu un cuțit (nu cu o puşcă sau o bazooka) şi duza spray-ului paralizant se bloca, iar alarma personală dădea greş, era destul de încrezătoare că putea să-şi apuce agresorul de încheietura mâinii, să-l trântească pe spate şi apoi să fugă după ajutor.

Ruby puse telefoanele pe modul silențios, fără vibrații, şi îşi scoase pantofii, furişându-se desculță pe palierul pavilionului şi închizând încet uşa după ea. Merse tiptil la parter, grăbită şi asigurându-se că era singură. Chiar era. Nu văzu pe nimeni nici prin curte. Piscina, fântâna, cabana îndepărtată, toate erau destul de bine luminate de câțiva stâlpi de iluminat. Umbrele palmierilor săltau ca nişte seceri pe pereții de ipsos alb. Nu se auzea niciun sunet în afară de oftatul copacilor.

Se strecură în camera de joacă cu douăzeci şi cinci de minute mai devreme de ora stabilită pentru întâlnirea cu corespondentul ei misterios.

Desigur, pentru ea nu era chiar atât de misterios. Ghicise că era vorba de Oliver Rees. În primul rând, Ruby se specializase în psihologie la colegiu. În al doilea rând, fusese femeie toată viața ei. Era evident pentru orice om cu puțin creier şi cu un vagin întreg că Ollie era masculul resentimentar clasic, subdezvoltat şi sexual, şi emoțional. Cazul tipic de persoană care-şi exteriorizează fanteziile perverse de dominare asupra unui grup alcătuit în mare parte din oameni de culoare, femei şi homosexuali. Şi dacă putea dovedi câtorva bărbați heterosexuali cisgender pe care-i invitase alături de el că le era superior (chiar dacă

arăta ca şi cum Danny DeVito produsese în mod asexuat un Danny DeVito mai mic şi complet lipsit de păr), păi atunci cu atât mai bine.

În afară de asta: îl văzuse ducând în mână unul dintre dosarele acelea din franciza Omul-Bebe Portocaliu, pe care îl recunoscuse de când îl interceptase pentru *Ambuscada comică*. În mod clar, făcea un fel de afacere cu Dustin Walker şi cei doi erau în cârdăşie.

Şi încă ceva: Ruby ştia despre operaţiunea lui Ollie cu Omul-Bebe Portocaliu că poantele lui elaborate cu recuzită, oricât de puerile erau, necesitau o sumă formidabilă de planuri tactice şi expertize tehnice ca să poată fi executate. Exact ce trebuia ca să dai o lovitură atât de nebunească şi şocant de complicată ca şi cea la care erau supuşi aici.

Se uită în jur ca să se convingă că era singură. Apoi se urcă în ţarcul cu mingi şi-şi ascunse trupul micuţ cât mai adânc posibil sub suprafaţa sferelor multicolore, asigurându-se că putea încă să vadă camera prin spaţiile mici din stratul de sus.

Nu se temea de moarte. Nu pentru o cauză bună – iar a-l întrece în isteţime pe nemernicul care îi teroriza pe ea şi colegii ei, îi persecuta, făcându-i să trăiască cu teamă, era cea mai bună cauză în care fusese vreodată implicată.

Lui Ruby îi venea uşor să aibă răbdare, lucru pe care îl deprinsese în decursul nenumăratelor ore în care îi pândise pe cei nebănuitori. Să-ţi mişti mâna prea devreme era cel mai mare păcat în religia vânătorului. De obicei, aştepta să treacă timpul reluând în gând rutinele de stand-up, analizând fiecare glumă cuvânt cu cuvânt, înlăturând adjectivele inutile şi exersând lungimea pauzelor.

În cazul de faţă, lucra la jurămintele pentru nuntă, pe care ştia, în adâncul sufletului, că avea să le spună în curând cu glas tare.

Hei, 'Vette. Uită-te la noi, am ajuns în sfârşit aici. Îmi dau seama după expresia ta că de-abia îți vine să crezi. Ei bine, e valabil şi pentru mine. Ai câştigat, până la urmă. În sfârşit, m-ai înfrânt. Şi n-am fost niciodată atât de fericită să pierd o luptă.

Nu se uită la ceas. Nici măcar o dată. Orice mişcare prematură putea să o dea de gol.

Mereu spuneai că adevărata mea soție e comedia, că te simți ca o amantă. Şi că ai suportat turneele, călătoriile şi rahaturile mele legate de carieră – poți să spui rahaturi în jurămintele de nuntă? Dacă nu, îmi pare rău, aduceți-mi o maşină a timpului – sper că ştii acum că nu era deloc adevărat. Tu eşti dragostea mea adevărată, 'Vette, acum, atunci şi întotdeauna.

Nu-şi dădu seama când anume uşa glisantă de sticlă dinspre piscină se deschise încet. Strânse mai tare spray-ul şi se asigură că ştia unde era butonul alarmei personale de lângă claviculă.

Uşa se deschise de tot şi o siluetă rămase în prag. Era conturată în negru de lumina care venea de la curtea interioară de afară, aşa că nu-şi putea da seama cine era. Avea să ştie cu siguranță în curând.

Se pregăti să sară din țarc, dar mingile se mişcau sub picioarele ei; mişcă puțin picioarele, dar nu reuşi să găsească un punct stabil de pe care să sară afară – o bază care fusese acolo cu doar câteva clipe mai înainte.

Ruby nu voia să strige şi să-şi trădeze poziția, dar auzi vibrația metalică a mecanismelor de sub ea şi realiză brusc că dădea din picioare şi nu găsea punctul de sprijin – nu era nimic dedesubt. Masa de mingi în care era blocată cădea, podeaua țarcului se căsca de dedesubt şi ea cădea odată cu mingile.

Scoase un țipăt scurt şi apăsă pe spray-ul paralizant şi pe alarmă în acelaşi timp, întinzând brațele după marginea

țarcului. Dar era deja prea târziu. Se scufunda tot mai departe de margine. Zgâria cu unghiile, dar nu dădea decât peste alte mingi de plastic care cădeau în aceeaşi direcție ca ea.

Într-o clipă, vitejia ei se destrămă: acum îi era frică de moarte. Era netemătoare doar dacă moartea ei avea o însemnătate, dacă reprezenta o lovitură împotriva duşmanilor ei şi ai comunității ei. Se temea să nu moară prosteşte sau fără rost, să moară în anonimat, ca orice alt prostovan necunoscut, adică ceea ce se convinsese singură că nu era, pentru că de asta avea nevoie pentru ca viața ei să aibă un sens.

POC, POC, POC. Auzea mingile căzând pe o distanță considerabilă şi lovindu-se în capătul de jos al gropii.

Cuprinsă de o panică animalică, scoase nişte sunete aspre şi sacadate, aproape ca nişte lătrături, şi o siluetă se apropie de marginea gropii. Ruby îi văzu profilul – o, Doamne, se înşelase, era o femeie. *Era o femeie!*

Apoi mingile, ca nisipul dintr-o clepsidră, îi astupară câmpul vizual şi îşi dădea seama că silueta la care se uita nici măcar nu era reală, ci era Yvette, în rochia albă şi diafană de mireasă, ținând buchetul şi clătinând din cap la tragismul faptului că Ruby nu o ascultase şi că venise aici în ciuda împotrivirilor sale – că Ruby nu o ascultase niciodată, de fapt. Niciodată, în toată relația lor. Pur şi simplu, comedia fusese mereu pe primul loc. Mereu, cariera. Yvette ştia care era adevărata dragoste a lui Ruby.

Deschise gura să spună *Îmi pare rău, o să-mi pară rău întotdeauna, acum mă întorc lângă tine şi nu o să mai plec,* dar ultima minge din țarc de sub ea căzu şi atunci nu mai rămase nimic între ea şi vidul în care se prăbuşi.

Când Ruby Ng ateriză, află în sfârşit unde dispăruseră toate cuțitele din casă.

„Trebuie să stăm de vorbă”.

Ştiţi ce altceva mă enervează?

Da, nu mă enervează o singură chestie. Ştiu. Sunt la fel de şocat ca voi. Da.

De fapt, urăsc multe lucruri. E adevărat. Mama spune să păstrez mai mult loc în inimă pentru dragoste.

(*Pauză*)

Doamne, o urăsc pe mama.

Dar nu e relevant pentru discuţia asta.

Şi trebuie să vă avertizez că, dacă vă spun chestia asta, nu o să v-o mai puteţi scoate din minte. E ca filmarea aceea din *The Ring.* O s-o vedeţi peste tot. E ca un blestem. Serios. Asta se întâmplă în filme şi la TV tot timpul.

De exemplu, mă uitam la un film clasic, *Aventurile lui Garson Cosmicul.* Dustin Walker. Da. L-a văzut careva?

Una... două persoane?

Hm.

Probabil noi trei am fost în acelaşi avion.

În orice caz, în filmul ăsta e o persoană care stă într-o cameră.

Ştiţi voi, cum se întâmplă în filme.

Şi pe urmă intră încă o persoană în cameră şi se aşază în faţa ei şi spune: „Trebuie să stăm de vorbă”.

„Trebuie să stăm de vorbă”.

Adică, e chiar necesară replica asta? Când trebuie să stai de vorbă cu cineva, nu te duci niciodată să-i spui „Trebuie să stăm de vorbă”.

Pentru că, în primul rând, dacă spui propoziţia asta din cinci cuvinte deja stai de vorbă cu omul. Aşadar, dacă spui „Trebuie să stăm de vorbă”, faci deja ceea ce declari că trebuie să faci. Nici măcar nu aştepţi permisiunea sau confirmarea din partea celeilalte persoane. E o adevărată micro-agresiune. E ca un mini-viol verbal.

Da.

Ştiu.

Nu spuneţi „Trebuie să stăm de vorbă”. Pur şi simplu, vorbiţi. Pentru că sunteţi un om adevărat. Nu sunteţi fictivi.

Cel puţin, sper că nu sunteţi.

Altfel, aş face spectacolul ăsta cu o sală goală.

Şi asta ar fi ciudat.

(*Pauză*)

Nu înţeleg ce e în mintea scenariştilor. Primul tip e deja în cameră şi mănâncă un sandviş sau examinează un cadavru gol pe o masă, sau se uită prin ecranul de pe punte la întinderea goală a spaţiului.

Ştiţi voi, depinde ce fel de film e.

Şi vine al doilea tip şi spune „Trebuie să stăm de vorbă”. Iar noi stăm acasă pe canapea şi ar trebui să ne gândim: „Uau, stau de vorbă. Ne spun ce o să se întâmple. Într-o scenă de ficţiune. Acum chiar mă interesează. Credeam că poate o să bată mingea vreo douăzeci şi cinci de minute. Dar nu, o să *stea de vorbă.* Grozavă treabă. Repede, aduceţi-o pe bunica din baie.

Nu-mi pasă dacă *face* treaba mare.

Nu. Am spus s-o ridicaţi pe Bà Nôi de pe toaletă chiar acum. A spus foarte clar s-o chemăm în *clipa* în care se *vorbeşte*”.

„Trebuie să stăm de vorbă”.

Serios? *Trebuie* să stăm de vorbă? Eşti sigur? De ce? E ca în filmul acela *Crank* în care ai fost injectat cu un fel de otravă care o să te omoare dacă încetezi să mişti buzele?

În filmele cu kung-fu, nu intră doi tipi şi spun: „Trebuie să dăm lovituri”.

În filmele de groază, maniacul mascat nu spune „Trebuie să înjunghii”.

În filmele porno, nu se spune „Trebuie să ne-o tragem”.

Mă rog.

Poate în unele filme porno se spune.

Nu ştiu dacă aţi observat, dar scenariile din filmele porno sunt foarte proaste.

Hollywood, nu fi ca filmele porno.

„Trebuie să stăm de vorbă”.

Nu e nevoie să mai pui gaz pe foc, frate! Mă uit deja. Stau cu fundul pe scaun. Sunt pregătită şi doritoare să mă las pătrunsă de ştiţi voi, produsul vostru de entertainment conceput de un comitet corporatist şi aprobat prin focus-grupuri. Nu spune „Trebuie să stăm de vorbă”, doar începe să vorbeşti, Iisuse!

Mă face să sar la TV ca Elvis.

Numai că eu sunt împotriva armelor. Foarte împotriva armelor. Nu deţin armă. Nu pot să trag în televizor.

(*Pauză*)

Dar am un vibrator. Aş putea arunca vibratorul în televizor.

Vibratorul meu are putere industrială. Da. M-am aruncat la Leviathan™. Are şaisprezece baterii D. Da. E ca şi cum ţi-ar trage-o cu degetele o întreagă echipă din WNBA în acelaşi timp.

Numai că, ştiţi voi, într-o formă portabilă mai convenabilă.

Cei de la Leviathan™ n-au plătit pentru reclamă, în niciun caz. Nu. Eu nu fac din astea. Pe mine nu mă sponsorizează corporaţiile. A fost o mărturisire absolut spontană.

Există o diferenţă semnificativă între Leviathan™ şi echipa WNBA, totuşi, şi anume că nu poţi să duci Leviathanul™ cu tine în cadă. Altfel... nu, pur şi simplu nu e o scenă plăcută. O să-ţi strice ziua. Credeţi-mă. Eu ştiu. Da. Nici măcar nu mă mândresc cu asta.

Da, Leviathanul™ acela o să facă nişte stricăciuni serioase în ecranul plat când o să-l arunc ca pe o suliţă. Da. Iubita mea o să fie super-ofticată.

Dar hai, scumpo. Ce era să fac?

Tipa din *Bones* a spus: „Trebuie să stăm de vorbă”.

– *Ruby Ng*

Meltdown Comics, Los Angeles, CA

3 octombrie 2016

CAPITOLUL ŞASE

I

Lui Zoe Schwartz îi veni ideea de a-l ucide pe T.J. Martinez nu mult după ivirea zorilor.

Se trezi cu mult înaintea lui Steve Gordon. El era întins pe spate cu gura deschisă şi scotea uneori sunete care ameninţau să se transforme în sforăit, dar pe urmă revenea la respiratul normal.

Crima îi apăru în minte când se întoarse cu fața spre uşă. Nu era prima dată când avea astfel de gânduri de când Martinez o speriase şi o umilise în cabina de la *2nite,* dar de data asta nu le izgoni imediat, aşa cum făcuse de fiecare dată până atunci. În schimb, se gândea la moartea lui în sensul practic, spre deosebire de fantezia cathartică şi iluzorie pe care o avusese întotdeauna. Pentru prima dată, gândul îi veni într-un loc unde putea comite crima – una printre atâtea altele – şi, teoretic, putea să scape basma curată. T.J. era prea megaloman şi prost ca să se simtă periclitat de ea, fizic sau mental, de amenințările ei că-l va demasca. Era acelaşi sentiment de invincibilitate izvorât din îngâmfare care îl împingea să facă ceea ce le făcea femeilor. Poate chiar merita să rişte închisoarea, să-şi distragă atenția de la propria supraviețuire, fără a mai pune la socoteală că ar fi costat-o propriul suflet, doar ca să vadă expresia de pe fața lui când îşi dădea seama că ea era pe cale să-i ia viața. Ar fi putut fi singurul moment din viața lui T.J. Martinez în care să fie capabil de a simți ceva asemănător cu remuşcarea.

Dar gândul la crimă nu era prea entuziasmant, totuşi. Şi după câteva minute de analiză superficială, când absurditatea logistică de a o face fără armă (*să-l împing de pe stâncă*) în aşa fel încât să nu se prindă ceilalți (*după miezul nopții*) şi să nu fie învinovățită de celelalte crime *(te-ar susține toți pentru că şi ei îl urăsc*) îi deveni limpede, alungă acest gând. Şi-apoi, se considera un om bun. Nu putea să ucidă pe cineva cu sânge rece, nici măcar un om cu atât de puține părți bune ca T.J. Martinez, aşa cum nu putea, de exemplu, să-şi dea drumul pe încălțările cuiva fără să fie invitată s-o facă.

Steve se foi şi îşi vârî nasul în ceafa ei:

— Bună dimineața, zise el.

— Bună dimineața.

— La ce te gândeşti?
— La nimic, răspunse ea.

II

Ideea de-a o ucide pe Zoe Schwartz apăru pe nepusă masă în mintea lui T.J. Martinez, fiind alungată repede: nu, nu fi ridicol.

Nu-şi dădea seama dacă dormea sau era treaz, dacă visa sau era conştient. Înainte să se gândească la crimă, rămăsese cu mintea fixată pe camera de refugiu din cramă, cu uşa de oţel şi încuietoarea cu tastatură numerică. Orice idiot observa că nu era doar cea mai sigură cameră din casă, era, cel mai probabil, şi ascunzătoarea celui care le făcea felul unul câte unul.

Ei bine, dacă ar fi s-o omor, ar fi cel mai bun loc în care s-o fac, da, pentru că vina ar cădea asupra lui Dustin Walker.

„Taci!" urlă mintea lui. „Nu pot să-mi bat capul cu asta. Dusty încearcă să ne omoare pe mine *şi* pe ea".

Dar dacă nu e aşa? Dacă totul nu e decât un plan elaborat ca să ajungă la tine?

„Asta e o nebunie".

Sunteţi blocaţi pe o insulă tropicală de către un bărbat care a spus că o să vă omoare. Criteriile obişnuite de „nebunie" nu se aplică.

T.J. îşi spuse: „Nu pot să-mi bat capul cu nenorocita de Zoe Schwartz şi dacă are sau nu tupeul să-mi distrugă cariera. Trebuie să am grijă de fundul meu, să rămân în viaţă. Să mă concentrez pe ce e mai urgent".

Ollie Rees spunea despre codul de la camera de refugiu că are şase cifre, dar şi că nu exista niciun indiciu, nici măcar în dosarul lui, în privinţa posibilei combinaţii. T.J. încercă să-şi amintească începutul anilor '90, când el şi Dusty se

ajutau reciproc la agățat în cluburi, cum identificau fetele pe care le voiau, fetele pe care le voiau în acelaşi timp, fetele pe care şi le lăsau unul altuia, dar nu-şi aminti nimic care să se reducă la un cod numeric.

Oare Ollie l-ar lăsa să vadă dosarul? Nuuu, sigur că nu. „Îmi pare rău, domnule Martinez, dar e ceva confidențial între mine şi domnul Walker", ar fi spus. „Ştiu că fantoma lui încearcă să ne omoare, dar eu cred foarte mult în confidențialitatea dintre comic şi sponsorul lui potențial". Butoiul ăla cu mațe era cel mai mare criminal al comediei dintre ei toți, în privința asta T.J. nu avea nicio îndoială. Cerea plata pe oră pentru năzdrăvăniile acelea copilăreşti, plus ceva suplimentar în weekenduri şi de sărbătorile naționale.

Asta era, de fapt, problema cu ratații. Niciodată nu pricepeau de ce câştigătorii erau diferiți. Presupuneau că era vorba de un truc, o conspirație, un sex oral făcut persoanei potrivite. Atât de plini de invidie şi de ranchiună, nu-şi dădeau seama niciodată că singura diferență dintre ratați şi câştigători era faptul că ultimii câştigau. Asta era tot.

Exact. Aşa că o să scapi de aici. Dar dacă scapă şi Zoe? Atunci, o să fie prea târziu.

„Credeam că ți-am spus să taci".

Care sunt şansele ca Dusty chiar să te ucidă?

„Până acum, face o treabă a naibii de bună".

Prostii. O fată bătrână şi un snob cu capul vârât în fund pe care i-a luat prin surprindere. Dar acum eşti avertizat. Acum ştii cum stau lucrurile.

„Exact. Şi dacă mă prinde cineva că încerc să-i fac de petrecanie lui Zoe, o să dea vina pe mine pentru toate celelalte".

Atunci vezi să nu te prindă, geniule.

T.J. izgoni gândul, încercă să se gândească la altceva, la vreun alt indiciu legat de combinația de la camera de siguranță. Ollie spusese că inițial fusese data apariției albumului său, *Nu mă pot abține,* aşadar îl schimbase oare cu altă dată semnificativă? Data la care s-a lansat *Ce-a fost asta?* – sau, mai degrabă, data la care a fost anulat? Ziua în care şi-a cunoscut soția... dar care dintre cele trei? Ziua de naştere a copiilor? Dacă avea copii? T.J. nu-şi amintea.

Poate te poți strecura în camera ei.

„Nu, o să fie încuiată. Şi-apoi, nu avem arme. Ar trebui s-o sufoc cu o pernă. Pot să fac asta? Fizic, adică? Arată de parcă face sport".

Să fur puşca de la Meredith Ladipo? „Chiar dacă aş putea, nu e încărcată".

Să o împing pe scări? „Nu, sunt şanse prea mari să supraviețuiască".

„Să o ademenesc spre stânci şi să-i fac vânt de acolo?" *Acum mai vii de-acasă.* „Dar a) cum pot s-o fac să vină cu mine singură şi b) în aer liber probabil o să mă vadă cineva".

Asta dacă nu o faci noaptea târziu.

T.J. stătea întins pe spate şi se uita la tavan. Ventilatorul de mahon din mijlocul şipcilor vopsite în alb se înclina uşor pe propria axă, aşa că suna ca şi cum murmura întruna „ratata ratata ratata" în timp ce se legăna pe loc.

„Asta dacă nu o fac noaptea târziu", îşi zise el.

III

Dante Dupree nu se trezi, mai degrabă reveni foarte încet online. Era complet îmbrăcat, adunat grămadă pe cuvertura încă întinsă pe patul din camera lui.

Se întoarse pe o parte şi, pentru o secundă scurtă şi minunată, fu recunoscător că nu era mahmur; dar după

aceea se ridică în capul oaselor şi durerea îi căzu în cap ca un pian din desene animate. Se simțea epuizat şi gol, ca şi cum tot corpul i se golise de orice lichid vital. Pânze invizibile de păianjen se întindeau de la el spre restul lumii, făcându-i mişcările lente şi moi.

Când se ridică să verifice dacă uşa şi obloanele erau încuiate, simți că stomacul lui făcea numere chinezeşti de acrobație. Examinase cu atenție sigiliul de pe dopul sticlei de whisky redescoperite pe masa lui când venise la culcare şi, cum nu văzuse nicio înțepătură nicăieri, decisese că nu avea cum să fi fost otrăvită. Jurase că nu avea să ia decât o gură, dar o gură se făcuse un pahar, paharul se făcuse al treilea pahar şi al treilea se făcuse dă-o naibii. Acum era treaz şi convins că cineva încercase să-l omoare peste noapte cu vrăjitorii, atât de mare era presiunea din cap şi atât de tare îl durea corpul.

De ce băuturile apetisante trebuiau să fie atât de apetisante?

De ce nu putea să bea un singur pahar? De ce avea băutura să-l forțeze să renunțe de tot la băutură? Nu înțelegea băutura că el o iubea cu focul a miliarde de sori aprinşi? El şi moderația nu se cunoşteau prea bine. E totul sau nimic cu treaba asta cu băutura, Dante, şi când bei, şi când *nu* bei. Te amăgeşti singur dacă îți imaginezi că poți s-o laşi mai uşor cu accelerația. Trebuie să vinzi toată nenorocita de maşină.

Însă nu-l avariase încă atât de tare încât să simtă că trebuia neapărat să ceară ajutor. Era conştient de existența nivelului celui mai scăzut fără să fi ajuns încă la el. Îl găsea pe hartă, întâlnise oameni care fuseseră acolo, văzuse imagini, citise despre asta la şcoală, dar nu ajunsese cu adevărat acolo. Era conştient că într-acolo se îndrepta, dar până nu atingea acel punct încă se putea convinge că era

un miraj, un zvon, şi că putea să plutească în imponderabilitate fără consecințe.

„Dragă pruncule Iisus, dacă eşti cu adevărat acolo, jur, dacă mă ajuți să scap de pe insula asta, o să mă alătur sutelor de comici care au intrat deja în program. O să fac cei treizeci şi nouă de paşi sau cum li se spune. O să mă ridic în subsolul unei biserici şi o să folosesc un nume fals şi o să le spun unor străini o minciună credibilă despre cât de mult a trecut de când am băut ultima dată. Promit să nu mai tac dracului despre câte zile, luni sau ani au trecut de când sunt treaz, la fel ca toți ceilalți comici obosiți pe care i-am cunoscut. Asta dacă nu mă omoară Dustin Walker, caz în care poți să te duci dracului. O să mă îmbăt criță în rai în fiecare nenorocită de zi”.

Se întoarse împleticit în pat după ce făcu pipi de dimineață şi dădu din greşeală cu piciorul în sticla de scotch, făcând-o să zboare pe podea şi să se lovească de comodă. Sticla zdrăngăni cu putere în timp ce se rostogolea şi, când Dante o ridică, văzu ceva ce nu remarcase în toiul chiolhanului din seara precedentă.

Înăuntru era o cheie mică pe un inel subțire ca o sârmă, întoarse sticla cu fundul în sus şi, după ce o scutură cu putere, reuşi să țină cheia în palmă.

Asta ce naiba mai deschide? se întrebă el.

IV

La şapte şi jumătate, păsările de dincolo de obloanele contra uraganelor se duelau în cântec de zor, aşa că Zoe Schwartz decise că se putea întoarce în siguranță în camera ei. Se gândi că era prea târziu dimineață pentru ca să fie ucis cineva fără ca asta să-i alerteze pe ceilalți, ceea ce îi

părea logic şi lui Steve, admiţând că logica nu era calitatea principală a situaţiei în care se aflau.

Steve rămase în pat în timp ce ea îşi punea pantalonii scurţi de trening şi tricoul cu „AM FĂCUT CACA AZI!”

— Ştii, dacă scăpăm cu viaţă de aici, ar fi un proiect bun de prezentat lui Apatow, zise el.

— Tu eşti din Canada, nu?

— Mi-ai citit pagina de Wikipedia?

— Nu era nevoie. Pronunţi proiect „proect”.

— Da. Ai auzit vreodată de Kitchener, Ontario?

— A auzit vreodată *cineva* de Kitchener, Ontario?

— Nu. Eram doar eu şi părinţii mei. Un oraş cu trei oameni. Ne alegeam pisica primar în fiecare an.

Zoe râse.

— În orice caz, de acolo sunt. Am venit în State ca să merg la Northwestern şi am ajuns la Second City. Deşi cred că mai exact ar fi să spun că am vrut să merg la Second City şi Northwestern a fost o scuză ca să-i pun pe-ai mei să-mi dea bani să plec din ţară.

— Mare fan *SNL*[27], nu?

— Mi-am trăit viaţa conform învăţăturilor lui Lorne Michael. Şi el e canadian, să ştii.

— Serios! N-am cunoscut niciun canadian care face comedie şi care să menţioneze aşa ceva.

— E vorba de canadieni care fac comedie şi cu care te-ai culcat sau...?

— Hei, fără *slut-shaming*[28], frate.

---

[27] *Saturday Night Live,* celebră emisiune umoristică de televiziune. (n.red.)

[28] Practica de a critica persoane, în special fete şi femei, pentru comportamente legate de sexualitate percepute ca inadecvate. (n.red.)

— Sunt canadian. Sunt prea politicos ca să judec pe cineva că e uşuratic.

— Ştii, canadienii şi cuvântul „politicos” sunt ca americanii şi cuvântul „libertate”. E un termen pe care vă place să-l repetați la nesfârşit ca să vă umflați în pene, dar pe care nu-l respectați cu adevărat. De cele mai multe ori, când spunem „libertate”, vrem să spunem „fă ca mine sau te împuşc”. De cele mai multe ori, când voi spuneți „politicos”, vreți să spuneți „pasiv-agresiv”.

El râse.

— Imaginează-ți cum e să creşti acolo.

— Pun pariu că mi-ar fi plăcut mai mult decât Long Island. Oamenii de acolo sunt agresiv-agresivi.

Se duse la uşă, puse mâna pe clanță, dar nu se mişcă.

— Crezi că o să scăpăm cu bine de aici? întrebă Zoe.

— Aş fi vrut să ştiu, Zoe, zise Steve, uitându-se la tavan. Aşa sper.

— Adică, spuse ea cu un chicotit stânjenit, noi suntem albii frumuşei. Noi întotdeauna ieşim basma curată.

Steve nu mai râse. Se uită la ea şi spuse:

— Nu ştiu. Nu cred că e valabil aici. Nu e ca la interviuri pentru slujbe sau ceva asemănător.

Zoe nu ştiu ce să răspundă la asta, aşa că ieşi pur şi simplu în galeria pavilionului şi închise uşa cât de încet era în stare.

Avu de îndată senzația că nu era singură, deşi nu văzu pe nimeni când se uită în lungul holului. Uşa camerei ei era încă închisă, dar îşi dădu seama că nu avea cum să o încuie pe afară, aşa că cineva s-ar fi putut furişa înăuntru în timpul nopții.

Şi acum era acolo.

Aşteptând-o să se întoarcă.

Atunci observă umbra care se retrăgea pe scări.

— Hei! Tu, de colo! Cine eşti? strigă ea de sus.

Umbra încremeni pentru o secundă, apoi se dădu imediat înapoi.

— Opreşte-te! Opreşte-te, nenorocitule! Opreşte-te! Fără să se gândească dacă era un plan cât de cât isteț, Zoe o luă la fugă desculță spre capul scărilor, apoi începu să le coboare câte două trepte odată. Te văd, nenorocitule! Steve! Toată lumea! Haideți! L-am prins! Îl văd!

Când ajunse la parter, văzu umbra ieşind afară prin galeria din față. Alergă după ea, oprindu-se afară, lângă fântână. Uitându-se în dreapta, printre şirul de bambuşi, observă o siluetă cu halat alergând pe panta spre cabană.

Zoe Schwartz fusese majoretă şi membră a echipei de atletism în liceu. Cu doar câteva luni înainte, angajase un antrenor personal care să o ajute să dea jos zece kilograme, ca de obicei înainte de turneul de presă pentru emisiunea de pe Netflix, şi încă nu avusese ocazia să şi le îndese din nou pe gură sub formă de pizza Domino cu crustă de brânză şi cisterne de înghețată Napolitană – un efect obişnuit posptartum pentru a umple golul rămas după încheierea unui proiect important, precum emisiunea de o oră.

Aşa că sări ca o gazelă peste tubul care ieşea din fântână, apoi prin cortina de bambuşi şi urcă dealul după halatul de mătase care sălta, urlând întruna „Opreşte, nenorocitule, opreşte-te!” Când se aruncă spre torsul lui, acesta se prăbuşi cu o bufnitură ca o saltea noduroasă.

— Au! Au! Opreşte-te! Grețos! Dă-te de pe mine! strigă Oliver Rees, rostogolindu-se de sub ea. Îmi pare rău, bine? Îmi pare rău! Dar lasă-mă în pace!

— Ce? Naiba? Faci? Grăsan? Nenorocit? întrebă Zoe gâfâind, rămasă fără suflare mai rău decât se aşteptase.

— Nu mă lua cu cuvântul cu G, albinuțo! zise Ollie, ridicându-se în genunchi. Doctorul meu spune că mâncatul excesiv e provocat de stres. Şi nu ştiu dacă ai observat, dar suntem într-o situație foarte stresantă, Zoe!

— Dacă nu începi să vorbeşti logic în clipa asta, te omor chiar eu, pe urmă dau vina pe Walker, spuse Zoe, ridicându-se în picioare. Ce naiba era în capul tău de te furişai aşa?

— Nu puteam să dorm, se văită Ollie. Şi când sunt supărat, mănânc. Voiam să mă întorc în camera mea înainte să mă prindă cineva.

Ceilalţi începură să ajungă. Steve era doar în chiloţi; Dante în hainele din seara precedentă. T.J. avea doar un tricou cu *2nite* şi pantaloni de pijama. Meredith Ladipo avea un halat de tafta peste un fel de neglijeu dintr-o piesă şi ducea puşca goală cu ambele mâini.

— Cât ai mâncat? întrebă Steve.

— Nu sunt sigur, răspunse Ollie. Am adormit în toiul nopţii la masa din bucătărie şi după ce m-am trezit am uitat cât am mâncat şi am mâncat şi ce mai era, ca să fiu sigur.

— Cât de mult? întrebă Zoe.

— T-tot, cred... spuse Ollie, apoi tresări când Zoe strânse pumnul să-l lovească. Se retrase în ultima clipă.

— Ar trebui să te pocnesc numai pentru că m-ai speriat în ultimul hal, spuse ea.

— Îmi pare rău, zise el.

— Aia era toată mâncarea pe care o aveam, gemu Meredith, clătinând din cap.

— Cu ce Dumnezeu te-ai îmbrăcat? Dante nu-şi putea lua ochii de la halatul lui Ollie, portocaliu cu tiv auriu. Arăţi ca Proxenetul Pillsbury[29].

— E de la schiţa mea cu boxul. N-aţi văzut niciunul rutina mea?

— Prefer comedia, zise Dante.

T.J. Martinez se uită la toţi, apoi înapoi către casă:

---

[29] Joc de cuvinte *pimp-boy* (proxenet) – *doughboy* (omul din aluat) inspirat de Pillsbury Doughboy – mascota companiei Pillsbury. (n.tr.)

— Ce s-a întâmplat cu tipa cu podcastul? E singura care n-a coborât.

V

— Ruby? strigă Zoe când intrară înapoi în galerie. Ruby?

Steve oftă, arătând spre peretele cu fotografii:

— Nu te mai osteni.

Meredith, Zoe, Ollie, T.J. şi Dante se adunară în jurul lor. Mai erau cinci fotografii pe perete.

Niciuna nu era a lui Ruby.

Dante Dupree strigă:

— *La dracu' cu porcăria asta afurisită!*

Smulse ramele de pe perete, le luă în braţe şi ieşi afară.

— E bine să...? dădu Ollie să spună în timp ce alerga după el, dar T.J. îl opri atingându-l pe braţ.

— Ce ţi-am zis eu despre tipul ăsta? îi spuse lui Ollie în şoaptă.

Ollie se uită la el, pe urmă alergă după ceilalţi.

Meredith ieşi după Dante, strigându-i să se oprească, urmată de Zoe şi Steve. El urla încontinuu diverse variaţii pe tema „la dracu' cu porcăria asta afurisită".

— Vezi chestia asta, Dusty? Hm? De acolo? strigă el spre cer, uitându-se apoi pământ: Sau de acolo de jos? Gluma ta? E de rahat. Nu e amuzant, tipule. Nu e amuzant. Şi eu nu o să stau naibii politicos în public în timp ce-ţi faci numărul! În niciun caz! Nu o să mă ignori! O să te fac să cedezi!

Când Dante ajunse la marginea stâncii de deasupra pietrelor şi valurilor puternice, luă o ramă şi o aruncă în mare ca pe un disc.

— O să te fac să-ţi ieşi din mână, scumpule! N-ai văzut şicane cum e-n stare să facă Dante Dupree!

Aruncă încă o fotografie. Aceasta făcu un arc scurt spre cer, apoi plonjă în mare, dispărând din vedere înainte chiar de a intra în valuri.

— M-am săturat de mizeriile astea lipsite de amuzament! Mă auzi? M-am săturat!

Răsuci încheietura cât putu de tare înainte să arunce restul fotografiilor peste margine.

— Nu o să jucăm după scenariul tău, nenorocitule! Încearcă să-ți faci numărul fără recuzită, da? Cine e amatorul? Tu eşti amatorul! Tu eşti! Tu eşti! Da! Exact aşa!

Dante nu mai făcea decât să urle şi să arate cu degetul la apă. Când termină, rămase fără suflare. Se întoarse gâfâind cu fața spre ceilalți trei.

— Te simți mai bine acum? întrebă Zoe.

El se gândi puțin, apoi zâmbi.

— Ştii, chiar mă simt mai bine.

Ollie veni în fugă, gâfâind.

— Hei, hei, staţi, oameni buni! Dante! Tocmai mi-am dat seama! Dacă am pune pe cineva sau am ascunde o cameră sau un iPhone care să filmeze pozele, l-am putea prinde cu mâța-n sac pe cel care le ia de acolo!

Dante privi în jos la valuri, dar fotografiile dispăruseră deja.

— Acum mă simt mai rău, zise el.

VI

De îndată ce Oliver Rees ieşi din curte, T.J. Martinez dădu fuga la etaj, urcând câte două trepte odată, până ajunse la uşa lui Ollie, al cărei loc îl remarcase când se duseseră la culcare cu o seară înainte.

Deşi Ollie era în cameră de mai puțin de douăzeci şi patru de ore, arăta ca şi cum un copil mic fusese încuiat înăuntru

o săptămână. Peste tot erau împrăştiate haine. Cu toate astea, dosarul în culoarea conurilor de trafic era imposibil de ratat, aşezat deasupra patului impresionant de deranjat, cu cearşafurile răsucite în cordoane noduroase ca şi cum ocupantul încercase să facă o frânghie în somn.

T.J. îi văzu pe fereastră pe ceilalţi pe marginea stâncii, îi numără pe toţi cinci, apoi înhăţă dosarul şi îl frunzări ca să afle ce avantaj îi oferise lui Dante.

Grafica era compusă din schiţe aproape de neînţeles pentru trucuri cu recuzită elaborată de scenă, printre care şi numărul cu puşca din curtea interioară care o omorâse pe Janet şi o schemă cu un fel de trapă de sub castelul gonflabil. După ce trecu de acestea, găsi un desen arhitectural explicit al camerei de siguranţă, cu coloane dense de text care descria...

T.J. gemu şi închise ochii.

Textul spunea:

Egg keeky dipshuh bliddle little bey unt ten
u glib gamma mamma pama boo blpp blpp glx

Toată cartea era scrisă în BabyRape®, păsărească siropoasă bălmăjită de personajul Omul-Bebe Portocaliu al lui Rees pe scenă. Şi se pare că era... o limbă adevărată? Că cineva putea să o reproducă în litere şi caractere? Pe care Rees putea să le citească? Sau încerca doar să-l ducă de nas?

Lui T.J. îi venea greu să creadă că Ollie avea capacitatea cerebrală să-l înşele în acest fel, dar cine putea şti? Poate că în capul ăla ca o bilă de gumă perfect rotundă exista o viclenie animalică.

Îi observă pe ceilalţi întorcându-se de pe marginea stâncii, aşa că aruncă dosarul înapoi pe pat şi ieşi în grabă din camera lui Ollie ca să ajungă la parter înainte să intre ei.

Dar se mişcară mai repede decât anticipase el.

— Unde-a plecat Martinez? se auzi cineva întrebând exact când închidea uşa.

Inspirația îl lovi brusc.

— Aici, sus! strigă el. Ia uitați ce am găsit!

Deschise şi închise uşile până când găsi o cameră cu patul nedesfăcut. Intră în cameră, lăsând uşa deschisă. Permisul de conducere al lui Ruby Ng era încă în portofelul ei cu bandă adezivă Hothead Paisan, în sufertaşul de metal cu Femeia Fantastică, o pseudo-antichitate pe care o folosea pe post de poşetă.

— Cred că o să vreți să vedeți chestia asta! strigă el prin uşa deschisă şi în curând i se alăturară toți în camera lui Ruby.

— M-am gândit să fac ceva folositor cât vă dați voi în spectacol, spuse T.J.

— Du-te, bă, dracu', zise Dante.

— Uitați, în patul lui Ruby nu a dormit nimeni. Cel puțin, aşa pare.

Se uitară toți la pat.

— Cercetăm toată casa? întrebă Steve.

— Din nou? gemu Ollie.

— La etajul ăsta încă n-am căutat, spuse Meredith. Am fost întrerupți de... domnişoara Ng, care a şters-o. Şi de moartea domnişoarei Kahn.

Zoe întrebă:

— De ce să ne mai deranjăm? Tu eşti cea care tot spune că nu mai e nimeni pe insulă.

— Nu mai e, zise Meredith. Dar acum domnişoara Ng nu e de găsit nicăieri.

— E mai probabil să o fi ucis cineva dintre noi decât invers, spuse T.J. Cu toate porcăriile pe care le-a spus despre noi toți, e comediana cea mai detestată de pe insulă.

— În mod sigur, era cea mai detestată *femeie,* spuse Zoe, uitându-se fix la T.J.

— Du-te şi tu dracului, zise el vesel.

— Ajunge, spuse Steve. Să începem să căutăm şi să terminăm odată. Aceleaşi perechi ca înainte? Îmi pare rău, Ollie, tu du-te cu Meredith.

— Ok, murmură Ollie.

— Nimeni nu caută în camera mea, spuse Zoe. Îmi pare rău. Dar nu.

— Zoe... se încruntă Steve. Trebuie.

— În niciun caz. Zoe scutură din cap. Nu vă las.

Dante interveni:

— Scumpo, ghinionul tău.

— Nu, scumpule, spuse Zoe, las-o baltă.

— Zdreanţă naibii de broască împuţită, zise Meredith Ladipo, apoi ieşi din cameră şi răsuci mânerul de la uşa următoare.

— Ce-a zis? întrebă T.J.

Zoe scoase un strigăt de protest şi alergă pe lângă Meredith prin galeria pavilionului. Strigătul şi faptul că nici în patul din camera asta nu se dormise îi sugerau lui Meredith că nu era camera lui Zoe.

Dădu să plece, dar creierul ei înregistră o imagine pe care ochii o surprinseseră pe noptieră.

Meredith păşi înapoi în cameră, închizând uşa aproape de tot. O poşetă Dior era aruncată pe un fotoliu, indicând că, prin eliminare, asta fusese camera lui Janet Kahn.

Ceea ce atrăsese privirea lui Meredith era o cutie pătrată de pe măsuţă.

Era plină de cartuşe de puşcă.

Îi auzea pe ceilalţi certându-se afară. Mutându-se ca să nu fie văzută de pe palier, încărcă arma cu vreo două cartuşe, apoi puse cutia în buzunarul halatului.

Reveni lângă cei de afară şi spuse:

— Nu e nimic în camera lui Janet, dar nu o asculta nimeni. Cei patru bărbaţi se certau cu Zoe, care stătea în

uşa camerei ei, refuzând să-i lase să intre şi vorbind cu o octavă mai sus ca ei.

Meredith Ladipo îşi croi drum cu coatele printre Dante Dupree şi Steve Gordon şi o lovi pe Zoe în stomac cât de tare putu cu patul puştii.

Când Zoe se îndoi de mijloc, şuierând „Cățea!”, Meredith întinse mâna pe după ea, deschise uşa şi intră în cameră.

— Acum suntem chit, spuse ea.

Nici în patul lui Zoe nu se dormise, deşi câteva haine din bagajul ei de mână erau aruncate la întâmplare. Meredith se întrebă de ce făcuse atâta tevatură când, deodată, ceva mic şi cenuşiu țâşni de după pat, lansând o cascadă de lătrături mult mai zgomotoase decât s-ar fi crezut că era posibil de la un animal atât de mic.

— Fir-ar al naibii, Iisuse, strigă Meredith şi sări înapoi cu arma ridicată. Din fericire, avu inspirația să nu apese pe trăgaci spre ființa care arăta ca un şobolan mare ce supraviețuise mai multor tentative de înec.

— Ticălosule! Ticălosule! strigă Zoe, împingându-i pe ceilalți şi aşezându-se între țeava puştii şi câinele micuț.

— De ce mă faci în toate felurile, cățea? întrebă T.J. Nici n-am pus mâna pe tine.

— Ticălosul e numele *câinelui,* zise Dante.

— De unde ştii asta?

— Netflix, răspunse Dante.

Meredith interveni:

— Ai adus un câine? Aici? O încălcare clară a contractului?

— Niciodată n-am suportat să mă despart de puiul meu, spuse Zoe, ridicând câinele cu amândouă mâinile. Ticălosul îi spălă obrazul cu sărutări cu limba microscopică de şopârlă. Practic, e un câine de asistență. Mă ajută cu anxietatea. Sunt între terapeuți acum, altfel îi rugam să-ți scrie un bilet.

— Credeai că o să-l mâncăm sau ceva? zise Dante. Ce-i cu atâtea secrete?

— Şi cum l-ai făcut să tacă în timp ce-l aduceai clandestin pe insulă? întrebă Steve.

— I-am dat Puppy Ambiene® chiar înainte să urcăm în avion, spuse ea. Îl adoarme ore întregi. Dar după ce am ajuns aici şi am văzut că din casă se poate ieşi pe tot restul insulei, cu marea şi stâncile şi toate celelalte, l-am ţinut aici, l-am hrănit şi l-am mângâiat. E foarte bine dresat. A făcut pipi pe ediţia asta din *New York Post* şi am aruncat cu grijă răhăţeii.

Ollie îşi acoperi gura şi chicoti când auzi cuvântul „răhăţei".

— Aş fi vrut să ne spui mai devreme, zise Steve.

— N-am vrut să ştie criminalul că e aici! De asta am fugit înapoi de la cabană, ca să-l verific. *Tu* ai spus că animalele de companie mor primele!

— Am vrut să spun că întotdeauna mor primele în filmele de groază, zise Steve. Şi de obicei sunt omorâte de fantome, nu sunt călcate în picioare din greşeală, adică modul în care probabil o să dea colţul potaia asta jalnică.

— Ai găsit chestia aia în grătarul care adună părul din cadă? întrebă Dante.

— Chiar *e* un câine sau e un fir de păr pubian pe care l-a lovit fulgerul şi a prins viaţă? zise T.J.

— Nu-i asculta, Ticălosule, îi şopti Zoe câinelui. Sunt doar nişte comici cât se poate de nesuferiţi, da, aşa sunt, nu-i aşa? Apoi linse faţa câinelui în timp ce câinele o lingea pe a ei.

— Bleah, spuse Meredith Ladipo.

VII

În cele din urmă, planul lui Steve de a se despărți şi a cerceta casa fu respins de alianța stranie dintre Dante Dupree şi T.J. Martinez. Cum ultima lor încercare fusese un eşec spectaculos, hotărâră să o caute împreună pe Ruby, fără să se scape din ochi unii pe alții nicio clipă.

Formară un grup dezordonat şi palid şi căutară în toate cele opt dormitoare pentru oaspeți, în camera lui Meredith, în dormitorul principal în care nu dormise nimeni, în sala clovnilor, în biblioteca falsă, în camera de joacă, în cramă, în casa gonflabilă, în cabană, în puțul liftului şi pe docuri, descoperind următoarele detalii.

Dormitorul principal, camera lui Dustin Walker, era spartană şi banală, acoperită de praf. Pe birou erau un ecran plat şi o unitate de calculator, dormitând pe modulul de veghe. Când Zoe apăsă pe tasta Space ca să-l pornească, grupul se trezi în fața unei parole pe care nimeni nu avea energia să o ghicească.

În camera lui Meredith se aflau un poster după un tablou de Basquiat, pe un perete, şi un laptop (fără acces la internet), pe măsuța de toaletă. O puseră să aştepte în hol, făcându-şi de lucru cu puşca, în timp ce ei căutau în cameră şi în baie.

Era aproape imposibil pentru cineva să stea în camera scriitorilor mai mult de câteva secunde, pentru că cele două cadavre începuseră să pută.

Singura mâncare rămasă pe insulă păreau să fie cele trei pachete de mâncare gourmet pentru câini pe care Zoe le transportase pe furiş în geanta Ticălosului.

Nu găsiră nici urmă de Ruby Ng.

VIII

Când căutarea se încheie şi grupul se întoarse în galeria din față, Meredith spuse:

— Mă duc să-l aştept pe căpitanul Harry. A întârziat cam o oră, dar nu e ceva neobişnuit.

— Barca lui merge cu TOC, spuse Dante. Când ea se încruntă la el, adăugă: Timpul Oamenilor de Culoare.

Meredith strâmbă din nas.

— Nu ştiu ce înseamnă asta, dar sună jignitor.

— E o chestie americană. Şi încă ceva ironic – *tu* n-ai înțeles ceva ce am spus *eu,* măcar de data asta.

În timp ce Meredith se îndrepta spre fântână, Steve păşi în fața ei.

— Nu ne putem despărți, spuse el. Nu se mai poate. Trebuie să rămânem împreună tot timpul. E singurul mod în care putem fi siguri că nu suntem omorâți unul câte unul... şi că nu suntem noi cei care omoară. Unde-s doi puterea creşte şi aşa mai departe.

— Bine, zise Meredith. Ne ducem *toți* la doc, atunci, ca să ne rugăm pentru întoarcerea oportună a căpitanului Harry.

Trecu pe lângă el şi o luă pe scări; ceilalți se uitară unii la alții înainte de a porni cu câțiva paşi în urma ei, ca un grup dezorganizat.

— Oare chiar ar trebui să o lăsăm cu arma aia în mână? spuse T.J. fără să se adreseze cuiva anume.

— Care e problema, întrebă Dante, dacă nu e încărcată?

— Poți să fii sigur că nu e?

— De ce nu i-o iei ca să afli?

— Pun pariu că ți-ar plăcea chestia asta.

Dante oftă.

— Sincer, frate? M-am cam săturat să car cadavre.

IX

Spre surprinderea nimănui, vasul căpitanului Harry nu apăru la orizont, după cum nu apăru nici vreun alt vas.

La prânz, ceva care semăna cu un avion comercial de pasageri apăru pe cer în depărtare, dar dispăru în scurt timp între nori.

Când nu se mai văzu, grupul căzu de acord să plece de pe doc. Urcară în liftul surprinzător de uriaş şi incredibil de lent şi se întoarseră pe domeniul proprietăţii.

Sala Memorială a Clovnilor Red Skelton părea cea mai confortabilă şi mai uşor de apărat cameră în care să se înghesuie, cu uşile care se încuiau şi divanele moi, fără a mai pune la socoteală baia care se afla chiar alături. Puteau să doarmă pe rând pe canapele în timp ce restul stăteau de pază. Nu aveau un plan făcut sau un scop final în afară de ideea vagă că, dacă rezistau suficient timp, cineva asociat cu una dintre diversele lor afaceri avea să fie destul de alertat de absenţa lor încât să încerce să-i salveze.

Steve şi Zoe stăteau unul lângă altul pe o canapea din intrândul destinat unui şemineu, zâmbindu-şi, vorbind în şoaptă şi ţinându-se de mână.

T.J. stătea aproape de Ollie, la barul din partea opusă a camerei. Mai era un strop de băutură, dar după ce se întâmplase cu Billy Antreprenorul, nimeni nu voia să rişte să fie otrăvit.

După ce pufni dezgustat înspre Zoe şi Steve, T.J. se întoarse la Ollie, care studia dosarul cu Omul-Bebe Portocaliu din poală.

— Ce găseşti în cartea aia magică a ta?

— Păi, încerc să o parcurg şi să traduc... se vede că cine a scris-o chiar mă înţelege, chiar înţelege revoluţia mondială de optimism pe care încerc să o pornesc prin arta mea...

— Şi cu o margine de profit destul de bună, din câte aud.

— Vezi tu, T.J., genul ăsta de cinism mă face să nu vreau să am încredere în tine. Sunt secrete aici, secrete despre

cum a fost construită casa şi când multe din trucurile lui... mă rog, el le spune trucuri, aşa cum le-ar numi, ştii tu, cascadorii...

— Da, din câte am văzut până acum, sunt nostime.

— ... dar nu mă simt în largul meu să le împart cu cineva ca tine, care nu a acceptat Da-ul Hotărât.

— Exact. N-am băut din Kool-Aid[30]. Sau, în cazul tău, din Tang.

Ollie clătină din cap.

— Mai ții minte momentul în care toată speranța din sufletul tău a murit?

— Da, primul moment în care preotul a trecut cu cutia de colectă în timpul slujbei. Oamenii ăştia care insistă că avem un suflet întotdeauna vor să plăteşti pentru privilegiul de a-l curăța. Şi îmi pare rău că mie îmi place să fiu murdar. Majoritatea oamenilor preferă să fie murdari. Doar că eu nu mă tem să recunosc.

— Există bine în tine, T.J. Martinez. Dar nu sunt sigur cum să-l scot la lumină.

— Stai la rând. Ascultă, cred că trebuie... mă rog, cred că ne trebuie un limbaj codificat al nostru.

— Nu o să te învăț BabyRap®. E produs brevetat.

— Doamne, nu, te rog. Şi aşa simt că încep să pierd ce mi-a mai rămas din minte. Nu, mă refeream mai degrabă... Se uită în jur ca să vadă dacă nu-i observa cineva. În cazul în care ai nevoie să te ajut cu o diversiune, de exemplu.

— O diversiune?

---

[30] Expresia face trimitere la masacrul din Jonestown din 1978, când adepţii lui Jim Jones au băut un amestec letal din Kood Aid, un concentrat cu aromă de fructe, şi otravă, şi are sensul de a accepta o dogmă sau a urma o persoană fără a înţelege pe deplin implicațiile acestui lucru. (n.red.)

— Da, adică tu să o iei la dreapta când o iau eu la stânga, genul ăla de lucru.

— Îmi place, îmi place.

— De exemplu, când eu spun un cuvânt codificat, tu să treci la acțiune. Să-i atragi în altă parte.

— Cum ar fi? La ce te gândeai?

— Cum ar fi... ce zici de... Tang?

— Tang?

— Da... Ce-are Tang?

Ollie clătină din cap.

— Nimic. Îmi place Tang. Tang e bun.

X

Meredith Ladipo simți o mână pe umăr. Se ridică în capul oaselor pe fotoliul din sala clovnilor în care stătea să se odihnească şi căută puşca de lângă ea.

— Calmează-te, fato, calmează-te. Ai adormit. Dante Dupree stătea deasupra ei.

Gemu şi se frecă la ochi, oboseala ultimelor douăzeci şi patru de ore făcând-o să simtă că silueta ei micuță era cu vreo cinci sute de kilograme mai grea.

— Cât e ceasul?

— E trecut de cinci.

— Fir-ar al naibii! Dormea de patru ore. Barca nu vine, nu-i aşa?

— Cine, căpitanul Harry? Nu, a venit şi a lăsat nişte lucruri la ora trei. Doar ce l-ai ratat.

— Poftim? Serios?

— Nu, sigur că nu, bleguțo.

— Oh!

Ea râse stânjenită. Dante se uită la ea cu un zâmbet strâmb.

— Ştii, nu te supăra, fato, dar pentru un comic de stand-up eşti cea mai credulă persoană pe care am cunoscut-o vreodată.

— Asta înseamnă doar că sunt o gură de aer proaspăt, spuse ea.

Dante trase un scăunel din apropiere şi se aşeză lângă ea.

— Şi ai şi spectacole adevărate sau...?

— Doar câteva la seara amatorilor, mai ales la Londra. Am avut vreo două după ce m-am mutat în L.A.

— Ai rupt? Pun pariu că ai rupt.

— N-aş spune... că am rupt. Poate puțin. O dată. Zâmbi ruşinată şi se uită în altă parte. Ca să fiu sinceră, în toate celelalte ocazii am dat chix.

— Dar tot ai ieşit, nu? Asta cere curaj. Ar trebui să fii mândră de tine.

— Pe urmă l-am cunoscut pe Dustin şi m-am angajat la el, aşa că n-am mai avut timp să mai revin pe scenă.

— Pe bune? se încruntă Dante. Dacă Dustin e mentorul tău, ar trebui să te încurajeze să urci pe scenă mai mult, nu mai puțin.

— Nu, desigur. E mentorul meu... era mentorul meu, dar... aveam anumite... probleme pe care mă ajuta să le depăşesc, în interpretare. Iar slujba a fost mult mai complicată decât ne-am aşteptat amândoi. Adică, a fost nevoie de destul de mult timp să organizez weekendul ăsta.

— Adică, mica lui petrecere criminală.

— Habar nu aveam că asta era...

— Ştiu, e-n regulă, doar că... Miji ochii. Cum ziceai că l-ai cunoscut? Te-a văzut pe scenă de peste ocean sau cum?

O vreme, Meredith arătă ca şi cum urma să răspundă, însă apoi spuse:

— Pui foarte multe întrebări, domnule Dupree.

El îi arătă un zâmbet senin.

— Scuze. Cred că sunt curios din fire. O moştenesc pe bunica.

Cineva bătu din palme şi se întoarseră să-l vadă pe Steve Gordon ridicându-se în picioare.

— Ok, oameni buni, ridicaţi-vă. Haideţi, în picioare.

Toţi se uitau pur şi simplu la el. Nici măcar Zoe nu se mişcă.

— Serios, oameni buni, dacă murim aici, nu trebuie să fie din plictiseală, spuse Steve. O să facem un joc uşor, super-rapid şi amuzant pe care-l folosesc pentru încălzirea elevilor de la cursul de improvizaţie.

Toţi scoaseră un geamăt.

— Frate, nu ne pune să facem improvizaţii, zise Dante. Asta te transformă în Hitler.

— Repet, eu doar fac o propunere, spuse Steve. Dacă nu vreţi deloc să jucăm, nu sunteţi obligaţi. În timp ce spunea asta, luă cele două scaune înalte de bar pe care nu stăteau T.J. şi Ollie şi le aduse în faţa camerei, aşezându-le la vreo doi metri distanţă unul de altul.

Se aşeză între scaune şi spuse:

— Jocul se numeşte Portarul.

Zoe râse.

— Doamne, ai putea fi mai canadian de-atât?

— Sunt cetăţean american din 1999, dar mulţumesc de participare. În orice caz, uitaţi cum funcţionează. Eu sunt portarul la hochei şi voi încercaţi să trageţi la poartă şi să înscrieţi pe după mine.

— Eşti urât, spuse T.J. Adică, eşti în acelaşi timp urât şi foarte uşor de uitat. Nu ştiu cum îţi iese. E aproape magic.

— Mulţumesc, T.J., dar n-am terminat de explicat jocul. Ideea e ca voi să veniţi şi să începeţi o scenă sau un personaj sau un număr şi eu trebuie să răspund la fel aproape imediat. Dacă ezit sau mă poticnesc în orice fel, câştigaţi voi. Ideea e să nu mai gândeşti, doar să încerci să

fii isteț sau amuzant, să-ți urmezi instinctele. După ce trec pe la toți din cameră, altcineva devine portarul şi continuăm până are toată lumea ocazia să stea în poartă. Ok?

Ollie sări de pe scaun bătând din palme.

— Sună *grozav.*

— Aprobarea ta nu ne ajută, Ollie, dar dacă eşti atât de doritor, poți să fii tu primul.

Ollie țopăia şi dansa ca o zână, arătând şi spunând *uuuu* şi *aaah* la diverse obiecte imaginare din cameră.

— Ar trebui să faci asta repede, Ollie, spuse Steve. De aici vine şi analogia cu hocheiul.

— Care e un sport, adăugă T.J., în cazul în care Ollie nu ştia.

Ollie se aplecă şi culese o floare invizibilă de pe jos, apoi țopăi spre Steve.

— Bunule domn, vreți să acceptați în dar o floare minunată? spuse el în falset.

Steve scoase un spray imaginar şi-l stropi pe Ollie în față.

— Spray paralizant!

Ollie îşi zgârie ochii cu unghiile, țipă şi se prăbuşi.

Steve se întoarse spre o cameră imaginară şi spuse:

— Nu uitați, copii, să nu acceptați niciodată daruri de la oameni chei. Oamenii fără păr sunt răi din fire şi injectează deseori florile cu SIDA. Acest mesaj v-a fost adus de Coaliția împotriva Cheilor.

T.J. era următorul la rând şi merse spre Steve spunând:

— Eşti un mare ratat şi ar trebui să faci lumii o favoare şi să te sinucizi.

Steve desfăcu brațele larg.

— O, mamă, nu trebuia! Ce mesaj drăguț de ziua mea! Cum mai e la închisoare?

T.J. se întoarse şi se aşează, iar Zoe veni la rând. Se îndreptă spre Steve, ținând un sceptru imaginar în mână şi făcându-le semn celorlalți cu o mână de robot făcută căuş.

— Iartă-mă, tinere, spuse ea cu un accent englezesc elegant şi glas ascuţit, eu sunt regina Angliei. Poţi să-mi spui ce caut în barul acesta de motociclişti?

Steve îi făcu un semn cu încheietura moleşită şi spuse:

— Fată, e ziua ta norocoasă! Toate reginele beau pe gratis în Joia Reginelor înflăcărate!

— Ura! strigă Zoe, apoi ciocni din călcâie şi se aşeză în timp ce Dante mergea spre Steve. Îl apucă pe acesta de umăr şi arătă la ceruri:

— Domnule doctor! Felul în care mişca buzele nu se potrivea cu ce-i ieşea pe gură. Erecţia aceea de două sute cincizeci de metri înălţime devastează oraşul! Ce putem face?

— Nu te teme, Timmy, zise Steve, împingându-l pe Dante la o parte şi păşind în faţă. E ziua norocoasă a oraşului. Poate că am fost dat afară din Liga Dreptăţii pentru că, citez, eram complet inutil – mersi mult, Omul Apelor –, dar asta pare a fi o treabă pentru Omul Vaselină! Îşi desfăcu cămaşa, dezvăluind că nu avea nimic pe dedesubt. Ştiu cum să fac erecţia aia moale, vlăguită şi uşor de supus de forţele noastre armate, dar te avertizez... Mai întâi va trebui să-mi aduci cea mai mare şosetă pe care o găseşti şi toate afurisitele de cutii de şerveţele din oraş.

Până şi Dante chicoti la asta, apoi îl bătu cu palma pe spate pe Steve şi se aşeză lângă Meredith, care stătea cu ochii mari în fotoliu, fără să se mişte.

— Hai, Meredith, e rândul tău, spuse Steve.

— Dă-i drumul, fato. Ştim că nu eşti doar frumuşică, zise Zoe pe un ton care arăta clar că nu ştia asta, de fapt.

Meredith se ridică încet şi şovăi venind în faţă.

Apoi şopti ceva şi ieşi în fugă din cameră, aproape plângând.

— A spus cumva „limburger”[31]? întrebă Ollie. Mi s-a părut că a spus limburger. Asta e *cumva* nostim...

— Hei, frate! I-ai defectat creierul, spuse T.J., uitându-se la Steve. Nu credeam că eşti în stare, frate, dar a fost o chestie nemiloasă. Felicitări!

Steve întinse braţele în lături.

— N-am vrut! Credeam că e de-a noastră.

Dante se încruntă privind spre uşă.

— Nu-ţi bate capul. Sunt sigur că o să fie bine.

Apoi o auziră ţipând.

Călătoria cu avionul / Scandalagiul

Pot să vă spun ceva? Pot?

Am zburat de la New York cu avionul de noapte ca să ajung la spectacol şi jur pe Dumnezeu, mă urmăriţi? Nu vi se pare că aceste companii aeriene încearcă să facă zburatul cea mai traumatizantă experienţă posibilă, fizic şi psihic? De parcă fac cercetări pentru al Patrulea Reich sau ceva de genul? De parcă ar fi în spectacolul acela de pe Broadway, *Producătorii,* unde încearcă să facă o treabă atât de proastă, încât companiile să dea faliment şi să bage banii din asigurare în buzunar?

De exemplu:

Aseară, după ce am făcut cancer la punctul de control, am luat-o spre poartă şi eram puţin în întârziere şi...

Şi, hm...

Doar o clipă. Doar o clipă.

Îmi pare rău, am concurenţă neaşteptată aici în primul rând. Cei de la masa asta cred că se află pe a doua scenă.

Scuză-mă? Domnule? Domnule? Pot să-ţi spun ceva?

Da, sigur că dumneata! Dragule, doar doi oameni vorbesc în teatrul ăsta. Unul din noi are doi sâni uriaşi şi celălalt sunt eu.

În cazul în care nu prea ai înţeles situaţia de faţă, uite, eu sunt cea cu microfonul în mână. Eu sunt cea pentru care oamenii ăştia de treabă au dat bani ca s-o vadă. Aşa că ce-ar fi să-ţi ţii gura şi să mă laşi să-mi fac treaba, hm?

Ce spui? Ce? Nu crezi că sunt amuzantă?

Uau, dacă aş da doi bani pe ce crezi dumneata despre orice, chiar m-ar deranja.

Ascultă, eu nu vin la dumneata la serviciu la Lumea Apelor, unde distrezi turişti, să-ţi spun cum să mănânci peşte sau să sari printr-un cerc sau altceva, nu-i aşa? Nu, nu vin. Aşa că tratează-mă cu acelaşi respect, hm? Sau, în cuvinte pe care le înţelegi:

(*Bate din palmele adunate, latră ca un leu de mare*)

Ar ar ar ar ar ar!

O, Doamne, încă mai vorbeşte. Amice, au făcut oamenii vreodată greşeala de-a asculta prostioarele enervante care ţi se scurg din gură? Vreodată? Serios? Ţi-a zis cineva că eşti amuzant?

---

[31] Tip de brânză care provine din Ducatul de Limburg, cunoscută pentru aroma foarte puternică. (n.tr.)

Da? Te-a minţit. Toate râsetele pe care le primeşti sunt false, la fel ca orgasmele ei.

Ce spui? Să nu o amestec pe soţia ta în asta? Eu încerc s-o ajut pe biata femeie. De cât timp eşti cu ticălosul ăsta gras, scumpo?

Nu toată sentinţa – doar spune-mi când eşti eligibilă pentru eliberare condiţionată.

Ţi-a spus cât i-a luat să le strivească pe celelalte? Unde sunt îngropate?

Văd că are mult de treabă cu tine.

Putem să-i dăm tipului ăstuia un bilet la bufetul de alături? Am senzaţia că singura dată când nu mişcă buzele e când mişcă şi dinţii şi probabil a trecut ora lui de hrană.

Opreşte-te. Doar opreşte-te. Ai pierdut deja. Nu, ai pierdut. Pot să-ţi spun momentul exact, ştii când a fost? Atunci când mama ta a spus:

„Refuz să fac avort din motive de moralitate".

De atunci, totul a mers prost, nu-i aşa? Ai atins apogeul foarte devreme, domnule. Păcat!

Aproape că mi-ar părea rău pentru tine dacă ai tăcea cinci secunde ca să se mai stingă ura mea.

Nu, serios, eşti un om îngrozitor. Ştiu că tu crezi altceva pentru că eşti bărbat şi bărbaţii îşi petrec toată viaţa fiind cocoloşiţi, gâdilaţi la orgoliu şi şterşi la funduleţul sensibil, dar eu m-am săturat s-o fac pentru bărbaţi. M-am săturat!

Am dreptate, doamnelor? Aşa e? I-auzi uralele lor. Ele ştiu despre ce vorbesc. Şi eu n-o mai fac. Voi, bărbaţii, nu puteţi face nimic pentru mine ce n-ar putea face la fel de bine un castravete foarte mare de la Krogers şi apoi pot să fac şi o salată bună cu el.

Ce? E înfăşurat în plastic! Care e problema? Nu ştiu ce nu e-n regulă cu voi. Puritani. Mi-e silă de voi.

Ascultă, amice, greşeala ta a fost că atunci când te-ai trezit azi-dimineaţă, în acvariul tău de la Lumea Apelor, nu ţi-a dat prin cap, prin creierul tău mic cât o alună, că a sta în primul rând la spectacolul *Puştii* şi a te apuca să vorbeşti, pe urmă a încerca să o întreci în insulte, poate nu e cea mai înţeleaptă conduită. Să o insulţi pe comediana care insultă? Da, foarte bun plan.

Ştiu că genul ăsta de plan şi gândire strategică va face din tine un succes în orice încerci să faci cu viaţa ta.

Ştii tu, după ce reuşesc cei de la Greenpeace să te elibereze.

O, iată-i că se ridică, asta le-a pus capac. Ok, papa! Seară frumoasă! Iată-i cum pleacă! Uitaţi-vă la *Eliberaţi-l pe Willy* cum pleacă! Se leagănă ca vântul.

Hei, ştiţi, cred că *Ajutor! M-am însurat cu pisica 3* rulează la Cineplex alături. S-ar putea să fie o distracţie mai pe măsura voastră.

Ce? Ce-i cu mormăielile astea?

Îmi plac filmele cu pisici, filmele astea cu Dustin Walker. Sunt ca nişte bordeluri din capătul oraşului: fac bani cu lopata, dar nimeni nu recunoaşte vreodată că a fost la ele.

– Janet Kahn

Veneţian Showroom, Las Vegas, NV

20 iunie 2000

(*Pe YouTube Janet Kahn distruge un scandalagiu", 3,4 milioane de vizualizări*)

CAPITOLUL ŞAPTE

I

Ceilalți cinci fugiră după Meredith Ladipo spre galeria din față.

— Ce-i cu țipetele astea? întrebă Steve Cordon? Şi de ce ați fugit...

Dar când realiză ce stârnise atâta agitație, încremeni pe loc. Toți făcură la fel.

Cele şase fotografii cu cei şase comici rămaşi apăruseră la loc pe perete, în aceeaşi poziție din care le smulsese Dante cu câteva ore mai devreme.

— Cum...? întrebă Zoe.

T.J. răspunse:

— Toți ne-am dus la toaletă! Oricare dintre voi ar fi putut da fuga înapoi să le înlocuiască!

— Sau ai fi putut s-o faci *tu,* spuse Dante.

Fața lui Steve era ca o mască roşie de furie. Fără să spună o vorbă, păşi în față şi luă fiecare poză de pe perete, aruncându-le cu toată forța pe gresia de sub picioare şi făcându-le țăndări. Începu cu poza lui, apoi le aruncă pe a lui Zoe şi a lui Dante.

O luase pe a lui Ollie şi era cât pe ce s-o spargă când Dante îl prinse de braț.

— Stai o secundă. Dante se aplecă printre cioburile de sticlă şi de plastic ieftin împrăştiate pe jos. O ramă se lovise de podea atât de tare, încât se desfăcuse şi acum spatele alb al fotografiei era cu fața în sus.

— Scrie ceva pe ea.

Dante desprinse fotografia de sticla spartă. În imagine, era el pe scenă cu un microfon.

— Pare să fie... Atlanta, poate? La Uptown Comedy?

Pe cealaltă parte erau scrise cu marker negru numerele 11-12-15.

— Ce înseamnă asta? întrebă T.J.

— Cineva nu ştie să numere, spuse Ollie.

— Trebuie să fie o dată, zise Steve. 12 noiembrie înseamnă ceva pentru voi?

Dante clătină din cap.

— O fi data la care a fost făcută poza?

Dante se uită la imagine.

— Posibil. Eram în turneu în Sud, în toamna anului 2015. Şaisprezece oraşe. Mai rămase puțin pe gânduri. Poate. Dar niciuna dintre date nu era câtuşi de puțin... semnificativă. Se uită la Meredith Ladipo. N-ai scris tu astea, nu-i aşa?

Ea scutură cu putere din cap.

— Bineînțeles că nu.

Zoe îşi luă propria fotografie din sfărâmături şi îi scoase spatele ramei.

— „02-02-17”, citi ea cu glas tare. Ah, acum înțeleg! strigă apoi.

Toți se uitară la ea.

— Nu, glumesc, habar nu am ce înseamnă.

T.J. spuse:

— Aş vrea ca nenorociții să nu mai încerce să fie amuzanți tot timpul.

— *Nu mă pot abține*, murmură Steve Gordon, uitându-se la propria fotografie de pe jos.

— Atunci străduieşte-te mai tare, se răsti T.J. La el.

T.J. îşi luă poza de pe perete, apoi o scoase din ramă.

— Ce scrie? întrebă Dante.

O ridică s-o vadă şi ceilalți: „09-10-01”.

— Are vreo semnificație aparte pentru tine?

— E ziua dinainte de 11 septembrie, zise Zoe.

T.J. se uită la poza cu el pe platoul de la *2nite.* Ar fi putut fi făcută în orice seară din săptămână în decurs de douăzeci de ani. Numai că nu era.

— N-am mai fost în emisie tot restul săptămânii după 11 septembrie, spuse el. Atacurile au fost într-o marți şi am

făcut o emisiune cu o seară înainte. Se gândi puțin. Larry David şi... White Stripes? Cred?

— Ce memorie! spuse Meredith.

— Întreabă-mă ce am mâncat la micul dejun de dimineață şi n-aş putea să spun, chicoti T.J.

— Sigur că ai putea... n-ai mâncat nimic, la fel ca noi toți, spuse Zoe şi îi aruncă o privire lui Ollie, care reuşise în sfârşit să desfacă rama de la fotografia lui.

Scoase un strigăt scurt când se uită pe spate:

— O, da! Ştiu exact când e! E de ziua Omului-Bebe Portocaliu! Pe 4 ianuarie 2006, prima dată când am încercat personajul pe scenă, la Carolines. Imortalizez data în toate revistele *Playbill* şi literatura istorică.

— Dar fotografia ta, Steve? Ce spune? întrebă Dante.

— Nu mor de nerăbdare să aflu, răspunse Steve.

Dante se uită în jos şi văzu că Steve pusese piciorul peste poză.

— Ştii deja, nu-i aşa? întrebă Dante. De ce nu ne spui şi nouă?

— O, la naiba, zise T.J. Oh, la naiba. Surpriza i se întipări pe față.

Steve se uită la T.J. Privirile li se întâlniră o secundă, iar T.J. hohoti de râs.

— Hai, Steve, nu mai fi ciudat, spuse Zoe cu brațele încrucişate pe piept.

Steve Gordon fusese cel care dăduse pozele jos mai înainte, aşa că era cel mai aproape de peretele unde mai era o singură fotografie: a lui Meredith Ladipo. Trase poza din ramă prin lateral, se uită pe spatele ei, apoi le-o arătă celorlalți:

Era goală.

— Ce înseamnă asta, Meredith? întrebă Steve, uitându-se direct la ea.

— Nu ştiu, răspunse ea, apoi bătu din picior. Era cât pe ce să plângă din nou. E acelaşi răspuns la orice întrebare vreţi să-mi puneţi! Nu ştiu ce se întâmplă aici, aşa cum nu ştiţi nici voi. De câte ori trebuie să vă spun ca să mă credeţi?

— Tang, spuse T.J.

— Cum?

— *Tang.*

— La naiba, frate, ai un atac? întrebă Dante.

— *Tang!* spuse T.J. şi se uită direct la Ollie.

Steve oftă.

— Ollie, ai idee ce spune...

Înainte să termine de vorbit, Ollie ţâşni afară din galerie către fântână cu un strigăt puternic: *„Taaaaaaaaaang!”*

Aproape toţi ceilalţi se uitară după el în timp ce se îndepărta.

— Ce naiba a fost asta? spuse Dante.

Zoe se întoarse şi strigă:

— Uitaţi!

Îl zăriră pe T.J. Martinez alergând în direcţia opusă.

II

Ollie rămase fără suflare alergând pe deal către cabană, dar la jumătatea drumului aruncă o privire în jur şi văzu că nu venea nimeni după el.

— Să-mi trag una, spuse el cu voce tare, apoi coborî în fugă dealul ca să-i caute pe ceilalţi.

III

T.J. Martinez depăşi cu câţiva paşi uşa pivniţei de sub scara mare, în holul central, dar se apucă de tocul uşii, se

îndreptă şi coborî câte două trepte odată. Inima îi bătea cu putere, membrele îi tremurau. Când ajunse jos, se izbi de dulapul uriaş din mijloc.

Îi auzea pe ceilalți în capul scărilor. Erau chiar dincolo de uşa cramei.

Din doi paşi, ajunse în dreptul tastaturii numerice.

Apăsă 0, apoi 9, apoi 1, apoi 0, apoi 0 din nou şi încă o dată 1: seria de pe spatele fotografiei lui din galerie.

Uşa camerei de siguranță se deschise cu un bip şi un şuierat.

Uşa era de oțel, groasă de treizeci de centimetri, iar T.J. abia reuşise să intre şi să o închidă când ceilalți comici ajunseră în pivniță şi se aruncară după el.

Dar veniseră prea târziu. Uşa se închise cu zgomot şi T.J. o zăvori cu roata de metal din interior, ca trapa unui submarin.

— Ha, ha! Luați de-aici, nenorociților! T.J. chiuia şi striga, sărind de bucurie, când realiză impactul deplin al triumfului său. Din disperare, mizase pe o idee puțin probabilă, ghicind că cifrul se schimba de la o dată la alta, dar teoria lui se dovedise corectă. De ce era acum combinația tocmai acea dată? Ar fi mers oricare combinație de pe spatele fotografiilor? T.J. nu ştia. Nici nu-i păsa în mod deosebit. Ce conta era că reuşise să intre şi ceilalți nu.

T.J. privi în jur. Camera era complet izolată fonic, într-o linişte de mormânt, nu că ar fi putut să audă ceva peste gâfâielile şi bătăile inimii. Privirea îi fu atrasă imediat de o mişcare pe unul dintre cele patru monitoare fixate în pereți. Pe o cameră montată într-un colț al cramei, îi vedea pe Zoe, pe Meredith şi pe Dante bătând silențios în uşa încuiată a camerei de siguranță.

Sub fiecare monitor erau un microfon de interfon şi butoane. Apăsă pe butonul de ascultare de sub camera din

cramă şi invectivele şi loviturile la adresa lui aproape îl asurziră.

Apăsă pe butonul de vorbit şi spuse:

— Hei, hei, oameni buni. Haideți, calmați-vă, e grozav. Pot să fac din asta un avantaj pentru noi.

Difuzorul era probabil montat lângă cameră, pentru că cei trei urmăritori se întoarseră şi se uitară spre el, fără ca vreunul din ei să-şi dea seama exact de unde venea vocea.

— Ce rahat, T.J. Lasă-ne să intrăm, frate, zise Dante.

— Nu prea cred, criminal posibil, zise T.J. la interfon. Hei, priviți partea bună a lucrurilor. Acum ştiți că nu am făcut-o eu, pentru că ucigaşul nu s-ar ascunde să aştepte salvarea în loc să hm, nu ştiu. Să vă ucidă.

— Niciunul dintre noi nu credea că tu eşti criminalul, spuse Zoe.

— Da, tu eşti prea dobitoc să-ți iasă aşa ceva, zise Dante.

— Vai, mi-ai rănit sentimentele. Acum chiar că nu vă mai las să intrați în buncărul meu privat. Ooo, pe cine încerc eu să păcălesc? Oricum nu vă lăsam înăuntru.

IV

Ollie intră înapoi în casă şi vârî capul în câteva camere. Se simți uşurat, mirându-se de el însuşi, când nu-i găsi pe ceilalți.

Era doar al naibii de sătul de toate astea, sătul de rahaturile lor. La început, se speriase că era blocat aici, unde ar fi putut fi ucis ca Billy sau ca Janet, dar acum era mai furios că nu putea scăpa de cei vii – oameni care îi spuneau sau îi făceau lucruri urâte *tot timpul.* Era aceeaşi claustrofobie sufocantă pe care o trăise pe terenul de baschet de la şcoală înainte de primul clopoțel. Pe pista aceea lată şi plată nu avea unde să se ascundă, la fel ca aici.

Şi niciun clopoţel care să-l elibereze din junglă în semisiguranţa companiei adulţilor şi profesorilor.

Numai că... practic, nu era adevărat, nu-i aşa?

Faptul că nu avea unde să se ascundă.

Ştia un loc, mulţumită dosarului portocaliu pe care Dustin Walker i-l lăsase cu atâta generozitate, ca un semn că era mai bun decât ceilalţi, că gazda lor simpatiza preocuparea lui pentru Da-ul Hotărât. Unul dintre planuri spunea că erau mai multe trucuri ascunse pe insulă, precum comutatorul secret care pornea şi oprea liftul şi făcea ca podeaua acestuia să cadă. Lui Ollie i se părea că era mai degrabă crud decât nostim, dar fiecare cu ale lui – nu avea de gând să conteste felul în care alt artist îşi construia numărul.

Mai ştia un truc însă care se putea pune în aplicare în încurcătura lui actuală.

Ollie scoase dosarul din barul din salonul clovnilor. Intră în bibliotecă şi trase de cartea care deschidea „uşa" bibliotecii false. Dar această părea să dea într-un perete, pe care era desenat conturul unei persoane fugind prin zid. Dosarul îi spunea că acesta era un indiciu, pentru că, într-o întorsătură ironică ce era pe placul profesionalismului lui Ollie, uşa falsă se deschidea către un perete fals, care era, de fapt, o uşă adevărată ce se deschise când împinse de marginea din colţul din stânga jos. Simţi că cedează şi auzi un *clic,* apoi descoperi că putea să împingă panoul spre dreapta, în perete, dezvăluind un spaţiu mic dincolo de el. În interior era o scară de metal, îngustă şi nevopsită, care urca într-o spirală care-i dădea claustrofobie printr-un puţ străbătut dincolo de perete.

Îşi înghiţi un strigăt de încântare şi intră; în urma lui, biblioteca se închise cu o bufnitură, făcându-l să tresară. Preţ de-o clipă, genunchii i se înmuiară de teamă şi se gândi să strige.

Dar nu voia să strige. Nu voia să ştie ceilalţi unde era. Nu voia să le împărtăşească descoperirea. În cel mai bun caz, se putea aştepta de la acei nenorociţi şi depravaţi să-l ignore. Avea să se ascundă acolo unde să nu-l găsească. Vor crede că l-a prins Walker – sau poate că el era ucigaşul. Ce grozav ar fi! Le-ar arăta el atunci! El nu voia decât să inspire dragoste şi râsete în lume, dar nesimţiţii precum ceilalţi comici, care făceau bani din a lua peste picior alţi oameni şi a-i jigni, ei n-ar înţelege asta niciodată. Nu reacţionau decât la frică. Aşa că asta avea să le dea.

Respiră adânc şi urcă singur pe scara spiralată.

V

Un fel de bancă de metal capitonată, care putea fi folosită drept pat sau canapea, era prinsă în balamale de peretele din camera de refugiu, în partea opusă monitoarelor. T.J. Martinez ridică bancheta şi descoperi diverse bunătăţi în dulapul aflat dedesubt, inclusiv o trusă de pânză de prim ajutor plină de produse medicale, trei pături frumos împăturite, o tavă de lumânări electrice de urgenţă cu durata de o sută de ore, o cutie vidată cu pastile de iod şi o servietă plină de bancnote de o mie de euro frumos aranjate pe o parte şi bancnote de o mie de dolari pe cealaltă.

Întorcându-se spre butonul pe care trebuia să apeşi ca să poţi fi auzit, spuse:

— Toţi îmi vreţi răul. Mai ales tu, Zoe, şi tu, Dante. Dar poate ajungem la o înţelegere.

— Ia-ţi înţelegerea, zise Zoe, şi te rog să ţi-o îndesi pieziş în dos.

„Nu răspunde prea repede”, gândi T.J. şi se uită prin cameră. Erau o chiuvetă, o toaletă de plastic şi un raft cu

cutii de carton pe care scria MESE DE URGENȚĂ CU AUTOÎNCĂLZIRE (SODIU SCĂZUT).

— Am aici tot felul de lucruri pe care le-ați putea folosi, cum ar fi, of, nu ştiu, fără să mă gândesc prea mult, *mâncarea.* Aşa că hai să vedem cum decurg lucrurile şi poate o să găsesc o metodă să vă trimit mâncare ca să nu muriți de foame. Totodată, trebuie să am grijă, ştiți voi, de siguranța mea personală şi aşa mai departe.

Şi asta înseamnă să explici care-i problema ta, bombonico. Da, tu, Meredith. Tu încă ai cele mai mari şanse să fii vinovată dintre toți ciudații şi țicniții ăştia, aşa că atâta vreme cât eşti prin preajmă, nu înclin să deschid uşa asta pentru nimeni.

Meredith nu spuse nimic. Doar clătină obosită din cap şi se întoarse cu spatele la cameră.

VI

Oliver Rees ştia că nu putea fi cu adevărat în siguranță, nu pe insula asta, şi avea nervii întinşi la maxim, ca atunci când aştepta venirea cuiva întâlnit pe Grindr. Dar şi necunoscutul era palpitant, căscându-se în fața lui şi gata să fie explorat, tot ca atunci când aştepta venirea cuiva întâlnit pe Grindr. Şi poate că detractorii lui aveau dreptate. Poate era lacom. Voia ca gloria – şi descoperirea – să fie doar a lui. Să le fie învățătură de minte nesimțiților pentru cât îşi băteau joc de el.

Scara se înălța în spirală prin clădire în interiorul unei camere tubulare goale şi neaerisite până ajungea la o deschizătură pătrată în care lumina pătrundea de sus. Îşi strecură cu mare greutate rotunjimile prin deschizătură şi se trezi într-o mansardă fără ferestre. Presupunea că exista un pod secret la al treilea nivel, deasupra galeriei

pavilionului, dar accesibil doar din biblioteca de la parter. Tavanul abia ajungea la doi metri deasupra podelei cu covor. Aerul dinăuntru era încins de soare şi mort. Singura mişcare vizibilă era cea a prafului care plutea în spirale în lumina dată de singurul bec de deasupra capului.

Camera era goală, cu excepția unui fotoliu de piele, a unei mese mici, cu un mini-frigider dedesubt, şi a unui birou plat şi cenuşiu de la Ikea, pe care se afla un ecran plat, iar sub el, o unitate de calculator.

Ollie merse direct la frigider şi rămase puțin dezamăgit să descopere câteva fructe – o banană, câteva prune coapte şi un măr Granny Smith – şi două sticle de apă Poland Spring. Ar fi preferat bomboane. Apoi îşi aminti că fructele, bineînțeles, erau bomboanele naturii şi, luând o prună, muşcă imediat din ea, iar sucul i se scurse pe bărbie.

Apăsă pe tastatură şi monitorul se deschise, arătând un fel de aplicație de chat pe care apărea o conversație prin mesaje:

Trebuie să vorbim.
N-ai venit în bibliotecă. N-ai fost acolo.
Am fost acolo. Pe urmă Janet a fost împuşcată.
Tot mai vreau să aud ce ai de spus. Ne putem întâlni în noaptea asta?
Ştii unde e camera de joacă.
Da. Ne vedem acolo peste treizeci de minute? la 1?
K.

„Plictisitor”, îşi zise Ollie şi ieşi din aplicația de mesaje.

Terminase de mâncat pruna şi căuta un loc unde să arunce sâmburele sau un şervețel cu care să şteargă sucul lipicios de pe mâini şi bărbie, când le văzu adunate într-o parte a camerei:

Fotografii înrămate. Două sau trei seturi, pe podea. Se duse şi le ridică de jos. Erau copii ale aceloraşi fotografii din galeria din față.

Părea ceva semnificativ, în feluri care nu i se lămuriră imediat, până când un alt gând îi apăru în minte şi le împinse pe celelalte deoparte:

Mesagerie.

Cineva trimitea mesaje de pe calculator.

Se întoarse la monitor exact când acesta intra în modulul de veghe. Apăsă imediat tasta Space cu degetul şi, dacă nu-i convenea cuiva că era lipicioasă de la sucul de prună, n-avea decât să-l pune-n fund.

Monitorul se reaprinse şi găsi în bara de instrumente simbolul care indica faptul că acest calculator avea, într-adevăr, semnal Wi-Fi.

Chicoti gros, ca un super-ticălos din desene animate, spera el, pentru că reuşise ceea ce alţii nu reuşiseră. Făcu ceea ce făcea mereu când intra online.

Îşi verifică horoscopul.

Urmează să obţineţi nişte câştiguri suplimentare,
Gemeni, deşi nu e totul atât de promiţător pe cât pare.

— Pff, mersi, Kreskin[32], spuse Ollie cu voce tare. Spune-mi ceva ce *nu* ştiu.

VII

T.J. îşi dădu seama că dacă apăsa butonul de vorbit şi-l lăsa fixat aşa, putea să-şi difuzeze vocea prin fiecare cameră de pe domeniu.

— Hei, Ollie, amice, am reuşit! Ieşi afară, oriunde ai fi!

— Of, Ollie, nu şi tu, gemu Dante.

— Doar nu l-ai atras în prostia ta, nu-i aşa? întrebă Zoe.

— Ce-ţi pasă ţie? răspunse T.J. Eu am fost singurul care nu l-a tratat ca pe un rahat de câine.

---

[32] *The Amazing Kreskin* este un *mentalist,* o persoană ce posedă presupuse abilităţi extrasenzoriale, care a devenit popular prin intermediul televiziunii americane în anii ’70. (n.red.)

— Numai atunci când, ştii tu, contează. Ca acum, zise Dante.

T.J. vorbi la interfon:

— Ascultă, Ollie, nu te pot lăsa să intri în camera de refugiu, ok? Nu am prea încăpea, amice. Şi-apoi, cum aş putea să deschid ca să te las să intri fără ca aceşti *pendejo*[33] să dea buzna înăuntru? Ascultă, eşti mult mai valoros pentru mine acolo, să fii ochii şi urechile mele, să te asiguri că nu complotează împotriva mea. Fă-i să rămână sinceri, Ollie, şi o să mă ţin de cuvânt, promit.

Auzind acestea, ceilalţi din cramă scoaseră un geamăt şi urcară scările în şir indian.

VIII

Ascuns în mansarda lui, Ollie nu auzea difuzoarele deloc. Chiar dacă ar fi putut, era prea prins de pagina lui de Yahoo, unde scria că un atac terorist avusese loc într-una dintre ţările acelea sărace de care nu auzise niciodată şi părea că în timpul petrecut pe insulă acţiunile căzuseră, apoi crescuseră, pe urmă căzuseră din nou. Începea deja să se plictisească şi era gata să ia mărul Granny Smith din mini-frigider când îi dădu prin gând că poate ar trebui să anunţe pe cineva din lumea de afară de problema lor.

Dar pe cine? Autorităţile locale? Cine erau şi cum putea să dea de ele? Nu ştia cum să dea telefon de pe chestia asta. Nu spusese William Griffith întruna cum că insula era într-un fel proprietatea Olandei şi oarecum proprietatea Franţei? Ce ţară trebuia să apeleze?

Oare să trimită e-mail la FBI? Cât timp ar dura? Şi care era adresa lor de e-mail?

---

[33] Prost, idiot. (în spaniolă în traducere, n.tr.)

Pe cine să contacteze... pe agentul sau pe managerul lui? Ca toți ceilalți de la Hollywood, își luau concediu în luna august și nu era sigur că putea lua legătura cu ei. Pe lângă asta, amândoi aveau tendința să țipe la el când avea necazuri, ceea ce se întâmpla des, așa că îi era cam teamă de ei.

Și atunci realiză – știa exact pe cine să sune și cine avea să-i răspundă imediat.

O cameră video mică și sferică era fixată în partea de sus a monitorului, așa că derulă aplicațiile de pe desktop și o găsi pe cea care o controla. Trecu de o fereastră deschisă care arăta imagini de la diferite camere video instalate pe insulă – biblioteca, un fel de cabină de sunet, docul –, dar astea nu însemnau nimic pentru el, așa că închise aplicația.

În cele din urmă, descoperi cum să deschidă camera video și, când se aprinse lumina verde și numerele de pe ecran ajunseră la zero, privi spre ea și spuse:

— Bună, Sandals, sunt Oliver Rees, dar mă știți mai bine drept Omul-Bebe Portocaliu. Eu sunt creatorul Omului-Bebe Portocaliu și președintele și directorul executiv al Bebelușului Portocaliu, LLC. Ar trebui să fiu în Saint Thomas marți, cu voi, să inspectez teatrul. Dar nu voi fi acolo pentru că am fost răpit. Sunt blocat cu o grămadă de alte celebrități pe insula privată a lui Dustin Walker și suntem uciși unul câte unul. Janet Kahn e moartă. Billy Antreprenorul e mort. Sunt aproape sigur că Ruby Ng e moartă, dar oricum nu știu sigur cât de celebră e, așa că nu contează. Dar iată! Eu încă sunt aici. T.J. Martinez e încă aici și, cu toate că e un mare măgar, n-aș vrea să-l văd mort. N-aș vrea să mai văd pe nimeni de aici murind. Pur și simplu, nu sunt genul acela de persoană. Să fii răzbunător îți consumă prea multă energie, știți? Dante Dupree e aici – e negru. La fel și Zoe Schwartz. Adică e și ea aici, nu că e negresă. Nu că ar fi ceva de care să-ți fie rușine, să fii negru.

Spun şi eu, ca să se ştie, că nu e negresă. Mai sunt aici vreo doi oameni care nu sunt celebri, dar nu le ţin minte numele. Am rămas aproape fără mâncare şi, mai important ca orice, e un nebun aici care încearcă să ne omoare în tot felul de moduri, cu arme, otrăvuri, ştreanguri şi alte chestii. Avem nevoie de ajutor. Şi de mâncare. De fapt, nu, trebuie să fim salvaţi şi duşi într-un loc unde există o sursă mai sigură de mâncare. Cum ar fi Sandals Virgin Islands! Dacă ne-aţi duce înapoi în Sandals ar fi grozav. Deşi nu ştiu exact unde sunt. E o insulă micuţă în largul coastei, hm... Saint Croix? Saint Louis? Unul dintre sfinţii aceia care sunt botezaţi după insule. Uite, sunt sigur că o să puteţi vorbi cu cineva care să afle.

Pe măsură ce Ollie vorbea, devenea tot mai greu de ignorat nu numai faptul că bătea câmpii, dar şi că, pentru orice ascultător raţional, ceea ce spunea suna probabil ca aiurelile unui nebun. Aşa că încercă să pară cât mai serios posibil, ca bătrânul care prezenta filmele clasice preferate pe TCM, şi spuse:

— Ascultaţi, ştiu că vi se pare că sunt extrem, extrem de amuzant. Ceea ce e adevărat. De cele mai multe ori. Dar trebuie să mă credeţi, proprietari şi angajaţi ai Teatrului Omul-Bebe Portocaliu din Sandals. În acest caz, sunt o sută de milioane la sută serios, serios ca moartea. Joc *neintenţionat* de cuvinte.

Spre marea lui uimire, se trezi lăcrimând.

— N-ar trebui să mor doar pentru că toată viaţa am fost amuzant, că arăt şi vorbesc amuzant, că aproape totul la mine e amuzant. Pentru că mi-a luat mult timp să-mi dau seama cum să fac asta, *să folosesc* asta în folosul meu şi dacă asta o să mă omoare acum, după ce m-am îmbogăţit şi am devenit celebru, păi ar fi chiar de rahat. Ar fi cu adevărat de rahat, ca o sulă mare, vânoasă şi bulboasă de măgar.

Îşi şterse mucii de la nas şi lacrimile de la ochi.

— Ne luptăm pentru viața noastră aici. Avem mare nevoie de ajutorul vostru. Vă rog. Nu e o glumă. Nu aşteptaţi până marţi, când nu o să apar acolo. Faceţi ceva acum.

Respiră adânc. Se gândi la altceva ce merita să spună şi nu găsi nimic.

— Vă mulţumesc anticipat. Sunt Omul-Bebe Portocaliu, alias Oliver Rees, şi vă spun la revedere.

IX

Ollie închise camera şi derulă meniul de contacte din telefon până găsi e-mailul celor de la Sandals din Insulele

Virgine Americane, tastând încet adresa cu degetele lipicioase pe tastatură.

Se întrebă dacă trebuia să apese pe „trimite”. Toată povestea, când o spuneai cu voce tare, suna atât de... absurd. Stupid. Ca organizarea ciudată a unei feste suprarealiste.

Dar apăsă totuşi butonul şi se miră cât de mult dura să se încarce filmarea în e-mail. Bănuia că fişierul era destul de mare. Vorbise, într-adevăr, foarte mult timp.

Apăsă pe butonul „anulează” de câteva ori, dar fereastra era blocată. Se părea că orice părticică a procesorului era folosită ca să comprime strigătul lui de ajutor masiv şi incoerent. Aşa că poate mesajul avea să se transmită şi computerul avea să recunoască acea comandă de anulare prea târziu; sau poate că avea să anuleze înainte ca mesajul să plece, aşa cum intenţionase el.

Se împinse disperat departe de birou. Nu găsea cuvintele potrivite să-i facă pe cei din exterior să-l creadă. Creierul lui nu funcţiona în felul acela. Trebuia să-şi calce pe mândrie şi să ceară ajutor cuiva – probabil negresei care nu era celebră şi vorbea, nu se ştie de ce, cu accent britanic şi care, din

câte îşi amintea el, nu-şi bătuse joc de el (încă) – pentru că nu putea suporta ideea de a recunoaşte în faţa celorlalţi că într-adevăr era atât de ciudat pe cât îl considerau ei.

Coborî greoi scările şi deschise uşa în formă de perete fals.

Uşa era pe jumătate deschisă când barosul lovi de după perete.

Ollie nu avu timp să înţeleagă ce vedea până când barosul îl lovi în rădăcina nasului şi în ochi, crăpându-i craniul şi luându-i vederea pentru totdeauna.

X

T.J. observă că putea să schimbe imaginile de pe cele trei monitoare cu unele venite de la alte camere de pe domeniu apăsând pe indicatorul din lateralul fiecărui ecran. Trecu rapid prin salonul clovnilor, apoi prin curtea de la piscină.

Steve Gordon, vizibil absent din grupul din cramă, reuşise să aprindă focul în groapa din insula de ciment din mijlocul piscinei şi îşi ţinea fotografia deasupra flăcării, asigurându-se că ardea zdravăn.

T.J. chicoti în sinea lui şi vorbi la interfon:

— Ce crezi că faci, Gordo?

Vocea din curte îl făcu pe Steve să scape fotografia în groapa cu flăcări, unde se mistui cu repeziciune.

— Te văd, râse T.J. la microfon. Nu scapi aşa uşor. Nu scapi niciodată cu nimic. Pur şi simplu, nu e în firea ta, Gordo.

Ochii lui Steve găsiră camera din colţul curţii.

— T.J., spuse el, *eram sigur* că ştii cine sunt.

— Pe bune, Sherlock, zise T.J. Am ştiut mereu cine eşti. Şi *ce* eşti. Şi acum sunt cu ochii pe tine, amice. Am ochi peste tot. O să te fac să tânjeşti după zilele când mă prefăceam că nici măcar nu exişti.

Iubitor de câini

Ştiu că s-ar putea să vi se pară greu de crezut uitându-vă la mine sau citind obsesiv despre mine pe TMZ.com.

Ceea ce faceţi toţi, nu?

(Râde)

Ok, bine. Doar verificam.

Deci ştiţi, pentru că v-aţi documentat în privinţa mea înainte de spectacol, că sunt iconoclastă. Sfidez multe stereotipuri în multe feluri. În primul rând, majoritatea oamenilor presupun că femeilor le plac pisicile şi că bărbaţilor le plac câinii. Dar mie nu. Mie îmi plac câinii. Sunt o iubitoare de câini.

Uau, nu-i aşa? Să-i aplaudăm pe iubitorii de câini. Beau pentru asta.

Sau pentru orice, sincer.

E genul acela de sexism subtil, generalizat, din societate, care mă enervează la culme – presupunerea că, doar pentru că eşti fată, eşti amatoare de pisici.

Stăpânii de pisici se supără şi când presupui că pisica lor e fetiţă:

— O, ce pisicuţă frumoasă! Cum o cheamă?

— E BĂIAT, FASCISTULE!

— Ok, ok, deci e băiat, cum îl cheamă?

— Îl cheamă Adorabilul Bumbăcel Iubăreţ.

(Râde)

— Ştiu. Ştiu, i se potriveşte numele; e foarte dur. Aproape l-am botezat Domnul Coadă Pufoasă, dar ăsta era numele din filmele acelea cu *M-am însurat cu pisica* şi poţi să mergi prea departe cu treaba asta cu iubitorii de pisici. Adică, Dustin Walker ar trebui judecat la Haga pentru ultimul, înţelegi ce spun?

Păi, eu sunt iubitoare de câini, dar asta nu înseamnă că vreau să adun iubitorii de pisici şi să-i bag în lagăre sau ceva.

I-aş pune să poarte un imprimeu cu Hello Kitty pe piept. Nu, nu, aş merge prea departe.

I-au făcut chestia asta bunicii mele în Polonia şi cunosc istoria destul de bine cât să nu o repet. Nu, nu.

(Râde)

Nu sunt genul acela de persoană căreia, ştiţi voi, îi pasă numai de tabăra ei, de echipa ei şi spune, ştiţi, faci cum zic eu sau valea, amice. Eu nu sunt aşa. Eu nu m-am aruncat pur şi simplu în chestia asta cu iubitorii de câini cu ochii închişi. Nu, am luat pisicile într-o mână, câinii în cealaltă şi i-am cântărit bine, în acest fel. Şi aşa am luat decizia. Şi vă înţeleg şi vă respect dacă aţi ajuns la o concluzie diferită.

Pe de o parte, ai un animal care nu vine când îl strigi, îi place să fie atins când şi când, în cel mai bun caz, şi petrece tot timpul mâncând, dormind şi privind pe fereastră. Şi are nişte toane cumplite, cumplite.

Nu de asta am nevoie la un animal de companie. Nu.

Pentru că am deja o oglindă.

Stai aşa! Tocmai m-am descris pe mine însămi! Nu mă suna, nu mă atinge, mănânc, mănânc, mănânc, o Doamne, de ce-am mâncat atât şi de ce nu mă sună nimeni? De ce nu am un iubit? Ştiu, o să beau o sticlă de sauvignon blanc şi două tablete de Ambien şi o să vedem dimineaţă dacă s-a schimbat ceva. Gâl-gâl, gâl-gâl. *Sforăi...*

Persoanele aflate în relaţii trebuie să se completeze unele pe altele, ştiţi? Să ofere ce-i lipseşte celuilalt. Nu să dubleze trăsături de personalitate! Altfel, eşti doar încă unul ca tine. La fel de bine, ai putea să-ţi iei o pernă din aceea cât tine de mare, cum au fetele la Comic Con, cu o poză cu tine dezbrăcat, acoperit de un voal de mătase, şi să mergi cu asta după tine.

Pe urmă, nu o să fii niciodată nevoit să renunţi la tine.

Eu tocmai mi-am luat un câine. Vreţi să-l cunoaşteţi? Da, sigur că vreţi.

Vino aici! Vino aici, băiete! Vino pe scenă! Vezi bunătăţile? Ştii ce înseamnă asta, nu?

Da, vino aici, Ticălosule! Vino-ncoace! Ce Ticălos de treabă!

Ah, scuze, da: i-am pus numele Ticălosul. Ştiu, ştiu, unii dintre voi mă judecă acum. „O, scorpia aia e îngrozitoare, cum poate să facă aşa ceva?" Dar ascultaţi-mă până la capăt. Când l-am adus acasă de la adăpost...

Da, e salvat. Ştiu, sunt grozavă şi empatică, nu? Dar urăsc cuvântul ăla, e atât de pretenţios. Oamenii săraci îşi iau câine de la hingheri, în timp ce hipsterii îi *salvează,* de parcă ar fi fost în incendiu sau legaţi sub un laser de un răufăcător.

Ce Ticălos de treabă! Cine-i băiat cuminte? Eşti băieţelul special al lui mami, nu-i aşa?

Hopa! Face pipi. Face... pipi. Poate să vină cineva aici? Uau! Da, nu, cu siguranţă miroase puternic. Ai mâncat sparanghel la prânz? Putem să găsim un mop sau...? Mersi.

Puteţi să-l luaţi de aici? Poftim, mersi. Pa, scumpule! Ne vedem în cabina lui mami după spectacol! Dacă-mi mănânci Valiumul, te omor!

Vedeţi de ce i-am spus Ticălosul? Când l-am „salvat" de la hingheri îl chema Zurbagiul.

Dar pe urmă l-am cunoscut mai bine.

Şi mi-a mâncat geanta Louis Vuitton.

Şi pe urmă a făcut caca în ea.

Mi-am dat seama că n-ar trebui să le dai imediat nume câinilor. Ar trebui să aştepţi şi să le observi personalitatea o vreme şi apoi să te opreşti la un nume, cum făceau amerindienii. Sau cum m-a învăţat Kevin Costner: Dansează Cu Lupii... Vântul În Plete... Stă Cu Pumnul Ridicat...

Sau dacă eu eram amerindiană: Se Luptă Cu Datoriile De Pe Cardul De Credit.

Dar dacă îl cunoşti pe Ticălos ajungi să-l iubeşti. Nu, serios. Se bucură de câte ori mă vede; aleargă spre mine când intru pe uşă sau vin acasă de la o filmare, sau când mă întorc din turneu. Arată de parcă o să moară de câte ori plec, de parcă nu poate trăi fără mine. Când vorbesc, pare că fiecare cuvânt care-mi iese din gură e cel mai genial lucru pe care l-a auzit vreodată, dă din coada aia prostuţă, gâfâie cu botul ăla prostuţ.

Mă iubeşte foarte mult.

Sau, cel puţin, aşa credeam.

Îmi făceam părul în locul unde probabil şi-l face şi Neil deGrasse Tyson, pentru că avea nişte, nu ştiu, reviste de ştiinţă pe masă. Ce ştiu eu?! Şi citeam acolo că oamenii cred despre câini că sunt mai afectuoşi din fire decât pisicile, dar nu e adevărat. Ce se întâmplă, de fapt: câinii trăiesc în preajma oamenilor de câteva zeci de mii de ani mai mult. Deci câinii au evoluat ca să reacţioneze la semnalele oamenilor. Ticălosul ştie, având ADN-ul programat, moştenit de la sute şi sute de strămoşi până în epoca de piatră, ştie că supravieţuirea, mesele, adăpostul, siguranţa lui, totul depinde în întregime de o relaţie bună cu mine.

Aşa că asta nu e iubire.

E pur calcul.

Şi eu zic *da, mulţumesc, Doamne!*

De asta are nevoie cu adevărat cineva ca mine, care are un hău fără fund şi întunecat în locul unde ar fi trebuit să fie stima de sine. Credinţă oarbă, necondiţionată. Nu co-dependenţă, ci *uni*-dependenţă. Unul din relaţie e complet obsedat de a îndeplini nevoile celeilalte persoane, iar ea e gata să-l trimită înapoi la hingheri dacă îşi face de cap cu geanta pe care am dat o sumă din patru cifre. De data asta nu mai glumesc, Ticălosule, nu mai glumesc, mă auzi de acolo din culise, Ticălosule, nu-i aşa?

Sigur, uneori încă urăsc faptul că sunt singură, iar mama îmi trimite mesaj să-mi amintească de asta în fiecare zi la aceeaşi oră, când vede vecinii ieşind din casă să-şi ducă la şcoală copiii. Dar nu la fel de des acum, fiindcă îl am pe Ticălos.

De fapt, un singur lucru mă împiedică să spun: „Ştii ceva? Eu doar de Ticălos am nevoie. Are opt sau nouă din cele zece lucruri pe care le pot obţine de la un bărbat". Şi un singur lucru mă împiedică să spun: „Ştii ceva? Şterg aplicaţia JDate din telefon. O să mă mulţumesc cu Ticălosul şi cu articolul cu Channing Tatum din *US Weekly* drept parteneri de viaţă".

Şi e trist. Da, ştiţi încotro bat cu asta. E trist.

Dar e toată chestia cu durata vieţii, ştiţi? În niciun caz nu o să trăiască la fel de mult ca mine. Ticălosul, în cel mai bun caz – şi vreau să spun în cel *mai bun* caz o să apuce douăzeci de ani. Şi dacă se întâmplă asta, o să aibă echipe de la ştiri în jur care să-l întrebe: „Ne întrebam ce mănânci ca să rămâi, ei bine, *tânăr* nu e cuvântul potrivit, dar ştii tu... viu? E un tip special, gourmet, de rahat de câine pe care-l mănânci? De exemplu, mănânci numai rahat de câine de la

virgine? Sau de la câini francezi? E un tip anume de dos pe care-l adulmeci? Care e secretul tău? Şi putem scoate un bestseller cu diete pentru câini din asta?"

(*Râde*)

Uneori, intru într-o stare în care mă uit la Ticălos şi nu mă pot gândi la nimic altceva decât la faptul că moare. Serios! E groaznic. Ştiu că într-o zi o să vin acasă şi nu o să doarmă; o să fie mort. Sau, mai rău, o să se îmbolnăvească de cancer sau de insuficienţă renală sau altceva şi o să mă duc cu el la veterinar să-l eutanasieze şi veterinarul o să spună: „Vreţi să staţi aici cât durează?" şi eu ştiu că nu, nu vreau cu adevărat, dar pe urmă o să mă judece – că sunt crudă sau laşă sau cum oi fi –, aşa că o să zic ok şi o să stau acolo să mă uit cum îmi moare câinele chiar acolo, pe masă, în faţa mea, lingându-mi degetele.

Şi când mă gândesc la asta, e singura dată când mă enervez foarte tare pe Ticălos. Şi spun: Nemernic egoist!

De ce nu te gândeşti niciodată cum mă afectează *pe mine* deciziile tale?!

– Zoe Schwartz

Paramount Teatre, Seattle, WA

2 februarie 2017

(*Filmat pentru Netflix ca* Râde ca o fată)

CAPITOLUL OPT

I

T.J. trecea de la o cameră video la alta pe monitoarele din camera de refugiu, familiarizându-se cu fiecare perspectivă posibilă.

În toate dormitoarele de oaspeţi şi în camera lui Meredith, dar nu şi în dormitorul principal.

În bucătărie, cu faţa spre frigider şi cămară; afară, în cramă.

Erau două în camera dejoacă, ambele îndreptate spre ţarcul cu mingi.

Una îndreptată spre scena din cabana îngrijitorului.

Una în camera scriitorilor, care surprindea şi veranda de afară.

Una în salonul clovnilor, dar niciuna în bibliotecă.

O cameră video filma în sus piscina inferioară şi alta filma în jos piscina superioară.

Se mira că nu erau mai multe prin curte – niciuna, de exemplu, nu era orientată spre castelul gonflabil. Nu se mira că nu era nicio cameră video în galeria din față, unde atârnaseră fotografiile lor, fiindcă asta era în mod sigur în avantajul ucigașului.

Pe lângă trecerea în revistă a noutăților folosind comutatoarele de lângă fiecare monitor, T.J. putea roti la o sută de grade toate camerele video cu un mic joystick.

Descoperi acest lucru când îl surprinse pe Dante Dupree furișându-se pe afară. Se uită cum comicul merse aproape de intrarea în liftul spre docuri, așteptând să facă ceva cât de cât interesant. În cele din urmă, T.J. se plictisi și vorbi la microfon.

— Te văd cu gândurile tale vinovate, durule. Nu încerca să faci ceva ce nu vrei să văd eu.

— Nici n-aș visa, frate, spuse Dante, privind în jur, dar nevăzând nimic.

— Aici, măgarule, spuse T.J. și Dante de pe ecran se întoarse, se uită în sus și merse spre camera video care probabil era fixată pe unul dintre stâlpii de iluminat care străjuiau aleea fântânii.

— Se mișcă, da? întrebă el.

— Ține totul la vedere și nu o să ai de ce să-ți faci griji, spuse T.J.

— Nici nu mi-ar trece prin cap să fac ceva altfel decât la vedere, jur, zise Dante și ieși din cadru, rămânând totodată cu ochii la cameră.

— Ce număr jalnic, frate, spuse T.J., ronțăind o rație de mâncare la pachet. Nu mâncase toată ziua și cartofii gratinați aveau pentru el un gust divin.

II

După-amiaza trecea alene pe monitoarele lui T.J.

O văzu pe Zoe Schwartz în camera ei, deschizând o cutie vidată cu mâncare pentru câini. Ticălosul aleargă spre ea dând din coadă.

Îi puse cupa de plastic sub bot şi el hăpăi aproape toată mâncarea. De îndată ce ridică nasul să se lingă pe bot, ea îi luă cutia.

Se uită în jur. Gordo era în baie. Nu avea motive să creadă că nu era singură, fiindcă niciunul dintre ei nu descoperise camera din dormitorul ei.

Zoe bagă două degete în mâncarea pentru câine şi luă o bucată. Dacă T.J. n-ar fi mâncat o pungă de Schittles din rezerva din camera de siguranță, mâncarea pentru câine i-ar fi făcut şi lui stomacul să chiorăie puțin.

Ticălosul lătra la ea nerăbdător.

Zoe îl amuți, apucându-l de bot cu cealaltă mână.

Îşi vârî mâncare pentru câine în gură cu degetele.

Mestecă puțin, înghiți şi plescăi din limbă.

Apoi bagă degetele înăuntru pentru încă o înghițitură. Ticălosul îi dădu târcoale din stânga, apoi din dreapta, uitându-se la mâncare şi dând repede şi îngrijorat din coadă.

Se auzi apa la toaletă şi Gordo ieşi pe neaşteptate din baie. Zoe scoase un țipăt scurt şi aruncă în cealaltă parte a camerei cutia pentru căței. Ticălosul se aruncă asupra ei.

— Iisuse! spuse ea. Nu te-ai spălat pe mâini?

— Ce, eu...

— Nici să nu te gândeşti să mă atingi până nu te speli pe mâini!

— Ok, ok, o să mă spăl pe mâini, zise el, întorcându-se în baie. *Din nou,* adăugă el neconvingător.

T.J. îşi acoperi gura şi râse în hohote.

III

Monitoarele erau în alb-negru, adăugând luminozitate imaginilor, aşa că era greu să-ţi dai seama doar uitându-te la ecrane că se apropia sfârşitul zilei. Ceasul digital de pe tableta din camera de refugiu arăta că era şase şi jumătate când T.J. o observă pe Meredith Ladipo căutând ceva cu disperare în camera ei.

Apăsă pe buton:

— Dacă nu-ţi găseşti conştiinţa, sunt destul de sigur că ai uitat-o pe continent, scumpo.

Meredith tresări, se uită la tavan, dădu să spună ceva, se opri şi ieşi nervoasă din cameră.

IV

La 19.25, Dante Dupree apăru în cramă. Avea o cheie mică pe care o folosi ca să deschidă un raft din plexiglas.

— Frate, de unde ai luat asta? spuse T.J. la interfon.

Dante nu răspunse. Luă o sticlă, puse încă una la subraţ şi pe a treia o luă în mână.

— Frate, dacă-mi dai o sticlă, o să-ţi dau spaghete în sos de carne. Am vreo jumătate de duzină de gustări aici. Am chili, taco, ravioli, mic dejun gata făcut cu şuncă şi cartofi, frate.

Dante se întoarse spre cameră şi-i arătă degetul mijlociu.

— Hai, frate, nu fi aşa. Nu e corect. Haide.

Dante luă a patra sticlă de vin şi urcă scările spre bucătărie.

V

Noaptea se aşternu în sfârşit şi, în timp ce T.J. urmărea camerele alternativ, observă că nu vedea o anumită persoană.

— Hei, oameni buni, zise el printr-o transmisie pe toată insula, l-a văzut careva pe Ollie?

Niciun răspuns.

— Adică eu un l-am văzut de foarte mult timp.

Zoe, care stătea încă la piciorul patului cu câinele, se uită în sus la cameră.

Apoi privi în jos, ignorându-l.

— Poate să organizeze cineva o căutare?

Gordo stătea la fereastra deschisă a lui Zoe şi fuma, folosind o cutie goală de sfeclă drept scrumieră.

— Adică, m-aş duce eu, ştiți, dar... hm. Ştiți voi.

Dante bea pahar după pahar de vin în bucătărie.

— Doar că sunt îngrijorat pentru el.

Nu ştia unde era Meredith.

Bâzâitul alb al luminilor fluorescente din camera micuță începea să-l scoată din minți.

VI

La 21.35, Meredith Ladipo intră în bucătărie şi-l găsi pe Dante Dupree stând la insula din mijloc, unde dăduse pe gât trei sau patru sticle de vin. Erau, în mod evident, din rezerva secretă a domnului Walker, ceea ce ridica întrebarea cum intrase în dulapurile încuiate, dar expresia lui indica faptul că deja nu-i mai păsa de astfel de lucruri.

— Unde ai fost? o întrebă el.

— Pe docuri, am sperat să fac semn vreunei bărci. Sau unui avion. Sau unei sirene.

— O, zise Dante şi-şi turnă încă un pahar.

Ea sprijini puşca de frigider şi scoase un pahar din dulap pe care-l umplu cu apă cu gheaţă. Se aşează la insulă şi-l bău, încercând să ignore chiorăitul din stomac.

Deodată, Dante se uită la ea şi spuse:

— Crezi că sunt alcoolic?

Meredith clipi.

— De unde să ştiu eu?

— Nu ştiu dacă sunt alcoolic sau nu. Ştii de ce? N-am încercat niciodată să mă las. Aşa că, cine ştie, poate că aş fi în stare. Dar dacă aş face-o, ar trebui să mă las brusc. Să renunţ deodată. Pentru că, ştii, am încercat să beau un singur pahar. Când eşti treaz, ţi se pare că eşti în stare să bei doar un pahar. Să te destinzi puţin. Te lasă să te mai relaxezi la finalul zilei. Pentru bunica, era un ritual din fiecare seară. Ea putea să bea un singur pahar. Un pahar de Southern Confort cu gheaţă era preferatul ei. Sau un pahar de vin alb. Dar atât. Mereu am admirat asta la ea. Ea putea să bea doar unul; îi ofereai mai mult şi-ţi spunea: „Nu, îmi ajunge”. Şi nu se întindea niciodată singură după sticlă. Nu înţeleg de ce n-am moştenit abilitatea asta de la ea. Pentru mine, o băutură se transformă mereu în două. Şi e adevărat, sunt unele nopţi în care mă pot limita doar la două. Ca atunci când sunt la restaurant şi e târziu sau ştiu că am mult de condus până acasă sau până la hotel. De obicei însă, dacă mă opresc, o fac după trei. Atunci se dezleagă vezica şi pe urmă începem să bătătorim calea între bar şi toaletă. Dar trei sunt de ajuns; trei mă încălzesc atât cât să mă ţină până merg la culcare sau aşa. Dar, dacă e să fiu sincer, beau numai trei de câteva ori pe săptămână. Mult mai des se întâmplă să-i dau tot înainte, ştii? Sunt pe val. Sunt atât de plin de emoţie şi de bucurie şi băutura e modul meu de a le canaliza, ştii? Eşti obosit sau deprimat sau plictisit şi... şi după ce n-ai făcut-o o zi, uiţi. Vrei doar să menţii starea de euforie şi pe urmă, când ai mers prea

departe, e prea târziu sau te-ai dus la culcare când e deja prea târziu şi te trezeşti cu capul distrus şi gura ca de iască.

Luă ultima sticlă de vin nedeschisă, se ridică şi făcu nişte paşi prin cameră, căutând tirbuşonul.

— Unde naiba am pus chestia aia?

— Se pare că ai cumpănit mult la treaba asta, spuse Meredith.

— Hm? spuse privind-o cu ochii înceţoşaţi.

— Gândit, zise Meredith, fără să-şi schimbe deloc expresia. Se pare că te-ai gândit mult la treaba asta.

— Da, cred că da. Cred că dacă aş avea copii n-aş bea atât de mult. Nu pentru că mă tem de ce le-aş putea face, ci pentru că aş avea mai puţin timp liber. Mai puţin timp să mă zbat în rahaturile mele, ştii? Aş alerga încoace şi încolo după lucruri care n-au legătură cu numărul meu, cu repetiţiile, cu condusul până acolo, cu emisiunile de radio ca să-l promovez, chinul de a obţine numărul următor. Dacă aş avea copii, aş ieşi mai mult din mine însumi, ştii?

— A fost alegerea ta, să nu ai copii, sau...?

— Da, ştii, n-a fost niciodată ceva care să-mi treacă prin cap. Cred că a fost, în parte, pentru că am fost crescut de o bătrână, părinţii mei fiind morţi de mult. În mintea mea, era ceva ce oamenii făceau la pensie, cum e cultivarea trandafirilor sau ceva de genul ăsta, ştii? Să creşti trandafiri, să creşti oameni. Ştiu că nu are prea mult sens, dar aşa a fost educaţia mea. Cred că, într-un fel, a fost cel mai bine aşa. Devin mult prea exuberant când sunt băut, ştii. Uneori, mi-e greu să-mi controlez temperamentul. Nu mi-a dat prea multă bătaie de cap. Cu excepţia momentelor în care, ştii tu, exact asta a făcut.

Începu să deschidă sertare la întâmplare cu un zgomot asurzitor.

— Păi, afurisitul de tirbuşon era chiar aici. L-ai luat tu?

Meredith scutură din cap.

Dante spuse:

— Ştii, ce mă îngrijorează cel mai mult, totuşi, este energia aceea neliniştită, întunericul acela; băutura îl împiedică, ştii, să mă copleşească. Toţi comicii se luptă cu asta. Lenny. Pryor. Robin. Au dat-o în bară cu rahaturile lor, dar au făcut-o bine. Nu spun că eu aş fi din categoria lor, dar e greu să nu observi că, pentru a face meseria asta, trebuie să fii un pic sărit. De exemplu, vreau să zic, uită-te la Dustin Walker – că tot vorbim de săriți. Înțelegi ce zic? Că tot vorbim de întunericul din interior.

— Cred că da, zise Meredith Ladipo.

— *El* avea copii? Walker?

Meredith clătină din cap.

— Hm. Atunci mă întreb... îți aminteşti de trofeul pe care l-a găsit Ruby când ne uitam după arme? „Clinica Dorothy Walker pentru Minte Sănătoasă”. După cine e numită? Sora lui? Soția lui?

— Mama lui, zise Meredith.

— Şi pentru ce a fost, pentru dezintoxicare, nu? Un loc în care se ascund bogătaşii drogați cât se refac?

— Nu, răspunse Meredith aspru. A fost... Dându-şi seama că reacționase ceva mai emotiv decât intenționase, respiră adânc. Doamna Walker avea Alzheimer şi fiul ei a fondat clinica pentru a studia boala şi alte tulburări şi boli neurologice. Ca să caute un remediu.

— O! Dante părea dezamăgit. Adică, bravo lui, presupun, dar cred că eu sunt în căutarea unei clinici de dezintoxicare. Deşi, n-o să te mint, sunt îngrijorat – dacă devin complet abstinent, ar fi ca şi cum mi-ar tăia cineva boaşele, ştii? Ca şi cum m-ar domestici prea mult, ca şi cum aş fi dat cu spray paralizant. Aş mai putea accesa locul acela întunecat sau aş deveni, nu ştiu, izolat, în spatele unei vitrine, într-un loc de unde n-aş mai putea ajunge acolo? Ca un Xanax natural sau un rahat de genul ăsta?

Se opri şi rămase în mijlocul camerei, dând neajutorat din mâini:

— *Fir-ar să fie, Dupree, unde dracu' ai pus afurisitul ăla de tirbuşon nenorocit?*

Meredith coborî de pe scaun şi se întinse spre el.

— Poftim.

Îi luă sticla cu vin, îi deşurubă capacul şi i-o dădu înapoi.

Dante se uită la sticla deschisă.

Se uită la Meredith.

Se uită iar la sticlă.

— Mulţumesc, zise el.

— Cu plăcere, spuse ea.

VII

T.J. urmări discuţia din bucătărie dintre Meredith şi Dante până se plictisi. Se gândea că poate aveau să şi-o tragă, ceea ce ar fi fost grozav de privit sau greţos, greu de zis. Dar când deveni evident că nu aveau să facă nimic, schimbă imaginea cu cea din camera lui Zoe Schwartz.

Ticălosul stătea tremurând în pragul uşii, fiecare fir de păr din blană vibrând şi anticipând aventurile care puteau fi descoperite în hol.

Câinele ignora oamenii care se rostogoleau şi se sărutau pe pat.

— E ciudat că ne facem de cap atât de mult? întrebă Steve. Simt că poate e ciudat.

— E sentimentul de vinovăţie al supravieţuitorilor, zise Zoe.

— Practic, n-am supravieţuit încă.

— Atunci e sentimentul de vinovăţie al canadienilor. Te simţi prost că te distrezi în timp ce toţi ceilalţi sunt nefericiţi.

— De fapt, şi eu sunt cam nefericit.

— Şi eu la fel. Aşa că hai să nu mai vorbim de asta. Sau despre orice. Trage-mi-o până uit unde sunt, te rog.

În timp ce îi scotea bluza din blugi şi i-o ridica peste braţe, auziră amândoi, foarte tare şi foarte aproape:

— Primiţi şi cereri sau o să fie zece minute de sex plictisitor cum fac albii, în poziţia misionarului?

Vocea venea de nicăieri, iar Zoe şi Steve săriră din pat simultan, dar independent unul de altul, ca să caute sursa. Ticălosul alerga în cercuri mici şi lătra într-un fel despre care credea că ar putea fi folositor.

— Hei, dacă implicaţi câinele într-un fel de trio, aţi putea câştiga nişte bani.

Chicotitul lui T.J. era inconfundabil şi părea să vină din becul ascuns în ventilatorul care se învârtea deasupra capului.

— Eşti un mare măgar, T.J., spuse Zoe. Se întoarse spre Steve: Hai să mergem în altă parte.

— Nu poţi să scapi de mine în locul ăsta, fato. Am ochi peste tot.

— De ce trebuie să fii un nesimţit atât de nesuferit, T.J? întrebă Steve în timp ce-şi băga bluza înapoi în pantaloni.

— De ce trebuie să fii hoţ de glume, Gordo? spuse ventilatorul din tavan.

Steve rămase cu gura căscată de parcă l-ar fi lovit peste faţă.

— Ce prostii tot bolboroseşti acolo? zise Zoe. Te aşteptăi să cred aşa ceva?

T.J. spuse:

— Gata cu secretele. Aud că asta e noua ta politică, Zoe, nu-i aşa? Ei bine, încep eu. Crezi că sunt măgar? Dar ce zici de noul tău partener de pat? Ştii de ce am spus că nu-l cunosc când am venit aici? Pentru că e mort pentru mine. E mort pentru toată lumea. Dusty s-a asigurat de asta.

— Eşti un rahat mincinos, spuse Zoe. Se întoarse spre Steve: Nu-i aşa?

T.J. râse.

— Ştie. Ştie că e adevărat. Ştie că o merită.

Steve se întoarse spre Zoe.

— Ascultă. Ce s-a întâmplat...

— Ce s-a întâmplat, Zoe, a fost că Dusty obişnuia să încălzească publicul înainte să filmeze pentru *Ce-a fost asta?* Nu avea foarte mult timp să meargă în turneu, la clubul Store sau altundeva, aşa că doar atunci putea să facă stand-up. De cele mai multe ori, producătorii angajau un comic care să încălzească publicul, dar de vreo două ori pe săptămână Dusty o făcea singur – cu material nou-nouț, chestii originale pe care le scria singur.

— Uneori, îi spuse Steve lui Zoe, există gândire în paralel. Există un număr limitat de premise pentru glume pe care la poale inventa cineva...

Lui Zoe îi căzu fața.

— O, Iisuse, Steve, pe bune?

— Şi uneori nenorociții te fură, zise T.J. Steve a auzit glumele acelea şi le-a ținut minte, a început să iasă pe scenă şi să le spună ca fiind ale lui. Abia când a mers la audiția pentru *SNL* s-a repezit Dusty la el.

Zoe arăta de parcă era cât pe ce să verse.

— O, Doamne.

— A fost chiar după ce a ieşit din emisie *Ce-a fost asta?* Dusty a amenințat că dă în judecată NBC şi HBO şi au blocat emisiunea pe care voiau să o facă cu el înainte să meargă prea departe. Pe urmă, Dusty s-a dus la toți proprietarii de club care erau cineva, la toți agenții, toți managerii, toți cei care aduceau invitații la toate emisiunile de seara târziu şi le-a spus foarte clar că dacă voiau să mai aibă vreodată de-a face cu celebrul comedian Dustin Walker

ultimul lucru pe care trebuiau să-l facă era să-l aducă pe hoțul de glume Steve „Gordo” Gordon.

Zoe nu avea de ce să-l întrebe pe Steve dacă era adevărat. O vedea pe fața lui ştearsă şi cenuşie că aşa era.

— Asta nu scrie pe pagina ta de pe Wikipedia, şopti Zoe acuzator.

Fără să se uite la el, Steve spuse:

— Era în zona aceea gri de la începuturi, când absolut orice se întâmpla unei celebrități, oricât de mărunt era, apărea online. Şi pe urmă, ştii, n-am mai făcut nimic după aceea despre care să merite să scrii. Practic, a trebuit să-mi croiesc din nou drum în industrie. Şi n-am reuşit. Există ceva ce nu poți fi niciodată de mai multe ori, Zoe. Şi anume *nou.*

— Ai primit ce-ai meritat, *pendejo,* spuse becul.

— O, de parcă tu ştii ce înseamnă să primeşti ce meriți, se răsti Zoe la el. Tu care-ți dai drumul pe pantofii altora.

Steve începu să spună:

— Am vrut să-ți spun mai înainte... adică, după chestia cu pozele, da...

Zoe ridică o mână şi respiră adânc.

— Ascultă, Steve, chiar dacă sursa e un sfincter uman odios şi mânjit de rahat...

— Cu plăcere, spuse ventilatorul din tavan.

— Adică, înțelegi că e ceva foarte grav, da? Eu sunt comediană. Asta am vrut să fiu de când aveam nouă ani. Mi-am dedicat viața acestui lucru. Asta... trebuie să procesez povestea asta. E ca şi cum un rabin se întâlneşte cu cineva care neagă Holocaustul. Dacă asta e reputația ta... Păi, e o problemă pe mai multe niveluri. Îmi pare rău. Dar aşa este, ştii?

— Da, ştiu. Ştiu. Cu umerii pleoştiți, Steve se îndreptă spre uşă şi o deschise. Înainte să iasă, se întoarse şi spuse: Dacă mai contează, Zoe, chiar admir şi respect comedia ta...

— Ticălosule! strigă ea.

El lăsă capul în jos.

— Înțeleg, o să plec.

— Nu, prostule, vezi că iese câinele!

Potaia anemică țâşni printre picioarele lui Steve şi ieşi în galeria pavilionului înainte ca el să reacționeze.

Zoe îl împinse deoparte şi alergă după el.

— Ticălosule, întoarce-te aici!

Chicotitul lui T.J. ricoşa în pereți.

— A mers mai bine decât aş fi putut să sper vreodată.

Steve oftă.

— Trebuie să fii un măgar nenorocit tot timpul?

— Nu e ceva personal, Gordon. Mă rog, poate că e, doar puțin.

— De ce-ți pasă atât de mult? Adică, nici măcar nu erau glumele tale.

— Poate ți-e greu să crezi, Gordo, dar toți trebuie să avem un cod moral. Şi eu cred foarte tare în codul comicilor. Niciodată, niciodată să nu furi materialul altuia. Niciodată, niciodată. Asta te face – cum li se spune în India? – un paria. Din ziua aceea ai fost mort pentru mine, frate.

— Da, ai dreptate, T.J., zise Steve către ventilator, chiar îmi vine greu să cred. Să fii tu domnul Integritate, cu banda cu râsete de la *2nite* şi aşa mai departe.

— Ți-am tot spus, era altceva.

— Da. Întotdeauna e altceva când o faci *tu.* Să te îneci cu un sac de sule, T.J.

Steve dădu să plece, dar, înainte să o facă, văzu pe măsuță o cutie mică şi sigilată cu foie gras pentru câini. O apucă şi o puse în buzunar, sperând ca micul lui gest cavaleresc să-l ajute cumva să reintre în grațiile iubitei lui.

VIII

Zoe ieşi în fugă pe palier exact când Ticălosul ajungea la scări. Avea picioare scurte şi gheare lungi, aşa că alunecă pe trepte, permiţându-i astfel să se apropie la câţiva metri de el.

Ticălosul patină pe podeaua din hol până la capătul scării. Aproape că pusese mâna pe el, dar câinele reuşi să prindă aderenţă tocmai când ajungea la el. Se îndepărtă în viteză de ea, cu limba pe afară, ieşind în galeria din faţă, unde se opri şi ciuli o ureche.

Îl strigă pe nume şi câinele începu să se întoarcă spre ea – dar apoi auzi altceva, ceva ce ea nu auzea.

Alergă în direcţia aceea, dând atât de repede din picioare, încât la început restul corpului nu se mişcă deloc, ca un personaj de desene animate care turează înainte de a o lua la goană.

Galeria din faţă o încetinea foarte mult. Podeaua era încă plină de sticlă de la ramele foto sparte şi ea era desculţă.

Păşi prin câmpul minat plin de cioburi cât mai atent posibil, oprindu-se doar să scoată o bucăţică triunghiulară din lateralul călcâiului cu o înjurătură.

Ticălosul stătea pe iarbă lângă fântână, uitându-se spre galerie, privind-o cu capul înclinat cum se apropia.

Zoe văzu cu coada ochiului al treilea set de fotografii puse la loc pe peretele din dreapta ei, materializate în mod la fel de misterios precum cel de-al doilea set care apăruse după ce Dante Dupree le aruncase pe primele în mare. Ea, Gordo, Dante, T.J. şi Meredith erau încă acolo.

Ollie nu mai era, dar ea nu băgă de seamă. Avea altele pe cap.

De îndată ce ajunse în cealaltă parte a camerei, Ticălosul se întoarse şi o luă la fugă, alergând în diagonală pe lângă fântână şi intră în zidul de bambuşi care se legănau în dreapta lui.

Zoe fugi după câine printre bambuşi, de-a lungul aleii de cărămidă dintre cortinele de frunze.

Primul ei gând fu că, dacă şi-ar fi dorit nivelul acesta de exasperare, şi-ar fi luat o pisică.

Al doilea ei gând fu o vagă conştientizare a faptului că, sus pe deal lângă cabană, cineva ţinea în dreptul feţei ceva care părea a fi un fluier. Îşi zise: „Îl ştiu – dar stai, cu siguranţă mă înşel, pentru că...”

Nici nu termină, nici nu reţinu ideea, pentru că fu înlocuită cu senzaţia subită că nu mai avea aer, iar imposibilitatea de a mai respira suprimă orice alt gând.

Căzu pe spate pe aleea de piatră şi simţi o durere ascuţită în gât care, după cum începea să-şi dea seama, venea de la ceva prin care alergase când ţâşnise printre bambuşi. Aşezat exact la nivelul mărului lui Adam, se înfipse în carnea gâtului, tăind-o practic în două, după care se desprinse de stâlpii de metal pe care acum parcă îi vedea în bambusul verde de o parte şi de alta. Era un fir de garotă care, odată ce intră în el, se desfăcu din balamale şi se înfăşură în jurul gâtului ei ca un tentacul.

Ticălosul stătea deasupra ei, lătrând întruna de parcă toată povestea asta afurisită era, de fapt, vina ei.

IX

T.J. Martinez urmări într-o tăcere plină de groază cum Zoe căzu în noroi ca şi cum i-ar fi tăiat cineva sforile. Miji ochii la imaginea ei neclară până îşi dădu seama că scânteierea aceea din jurul gâtului ei trebuia să fie un fir, legat de cortina de bambuşi la nivelul gâtului. Când se lovise de el, nu doar că îi zdrobise laringele, dar se şi desprinsese din furcile pe care le vedea acum sclipind pe suporturile de pe stâlpii dintre bambuşi. Ea trăgea cu unghiile de garotă atât de tare, încât îşi sfâşia pielea gâtului. Picioarele i se

zvârcoleau de parcă încă nu primiseră mesajul că nu mai alergau pe pământ.

Atunci i se contură pe deplin o idee:

Avea să o salveze.

Avea să o salveze şi, chiar dacă ea nu renunța astfel la răzbunarea împotriva lui, măcar îi putea slăbi hotărârea, poate chiar să-i ofere o poveste contrară celei pe care voia să o folosească împotriva lui. Se lăsase dus de valul capriciului său sexual? Sigur că da. Îi părea rău? Cu siguranță. Dar merita să-i distrugă viața din cauza asta? Nu, domnule. Nu era un om rău. Da, sună a clişeu, dar Hollywoodul era cel care se victimiza aici, de fapt. Nu i se refuzase nimic de atât timp, încât uitase cum era. În esență, era grozav să fii bogat, dar celebritatea era de rahat. Să nu poți să ieşi şi să fii un om în lume era ceva important la care renunțai. Capriciul, cum îi spunea el, era supapa lui, putând să-şi folosească acea putere în scop personal măcar o dată. Într-adevăr, poate că le speria pe unele fete, dar cine ştie, poate unora le prindea bine pe termen lung. Le întărea. Sau le făcea mai puțin închistate. Una din două.

Avea să-i salveze viața lui Zoe Schwartz exact în punctul cel mai critic şi să dovedească, măcar pentru el însuşi, ceea ce ştia că era adevărat: că era băiat bun.

T.J. se aruncă la roată ca să tragă înapoi zăvorul de pe uşa camerei de siguranță.

Aceasta nu se mişcă.

Mai încercă de câteva ori, apoi răsuci roata din nou, dar nu reuşi decât să-şi scrântească umărul.

Bătu în uşă şi strigă fără niciun folos; vedea pe monitor că nu era nimeni în cramă.

Pe celălalt monitor, lupta lui Zoe cu firul din jurul gâtului începu să slăbească.

X

Lătratul Ticălosului era tot mai slab în urechile lui Zoe. Începu să-şi piardă puterea de a mai ridica mâinile şi a-şi scoate firul din gât.

În timp ce lumea se scufunda în întuneric în jurul ei, deveni conştientă de o lumină în mijlocul lui, caldă şi îmbietoare.

Acum îi era foarte clar. Toate zbaterile şi grijile, toate manevrele făcute pentru carieră. Toată neliniştea provocată de greutatea ei, de păr şi machiaj, de hainele şi farmecul ei general. Le plăcea bărbaților cum arăta? Le displăcea femeilor? Ar fi râs de cât de absurd era totul, dacă ar fi mai fi avut suflu şi o cale aeriană prin care acesta să iasă.

Deci acesta era marele adevăr al vieții: te agăți de prea multe. Lasă-le. Lasă-le pe toate în urmă.

Pentru prima dată în viața ei de adult, Zoe Schwartz se simțea calmă. Împăcată.

Colțurile gurii i se ridicară într-un zâmbet.

Operele mele importante de caritate

Deci, nu ştiu dacă aţi auzit sau nu, dar:

Am cam devenit o persoană importantă.

Da, serios? Mulțumesc, mulțumesc din suflet. Binecuvântate să fie inimile voastre de țărani. Frumos din partea voastră.

Prin urmare, s-ar zice că recompensa financiară care m-a ocolit pe tot parcursul vieții mele irosite a sosit în sfârşit, cu vârf şi îndesat.

Dar sunt acelaşi băiat de treabă pe care-l cunoaşteți şi-l iubiți. Sau dacă nu-l iubiți, atunci îl tolerați întrucâtva. Nu o să fiu una dintre celebritățile acelea care uită de unde au venit sau nu-şi mai încap în pantaloni de fudule.

În primul rând, eu îmi iau pantalonii de la Sons-O-Britches. E magazinul cu pantaloni înalți şi largi din mall-ul cu pantaloni de lângă Jacksonville, Alabama.

În districtul pantalonilor, da, acolo e. V-aţi prins. O să-mi cumpăr hainele tot de acolo.

O să fiu mai degrabă ca rapperii, ştiți, care-şi aduc băieții din cartier cu ei după ce primesc discul de platină. O să fiu exact aşa. Încă mai am anturajul de acasă din 'Bama, de pe vremea când lucram în construcții acolo. Păsărică, Rebelul, Drojdie-de-baltă, George Micuțu', Marele George, Leavenworth Jim, Generalul Lee, Sam Bâlbâitu' şi Omu' Bâzdâganie, Jones care-ți mănâncă ficații – da, ei sunt băieții mei. Şi aşa o să fie întotdeauna.

Trebuie să-i ud cu furtunul în fiecare seară, altfel încep să împută casă, dar sunt tot cu mine.

Dar nici n-o să trăiesc ca un călugăr, pentru că mi-am luat deja piscină.

Am agățat rulota cu piscina de spatele celei pe care e casa mea şi tot aşa.

Mai e ceva, totuşi, să ştiți – odată ce ai bani, sunt anumite lucruri pe care le aşteaptă lumea de la tine.

Puterea înseamnă responsabilitate.

Ştiți cine a spus asta?

Omul Păianjen. Exact. Omul Păianjen. Al doilea filosof preferat al meu după Iisus.

Întotdeauna ascult ce spune un om plin de pânză de păianjen. Da.

Îmi aminteşte de bunicul.

Aşadar, nu m-am prea gândit la asta în anii de lipsuri şi zbateri, dar după ce devii extrem de cunoscut, oamenii se aşteaptă să oferi ceva la schimb comunităţii şi lumii.

De exemplu, ştiţi că Bono o să cultive un cartof pentru fiecare om din Africa?

Sau presupun că asta o să facă, având în vedere că e irlandez şi aşa mai departe.

Poate o să ducă toată Africa la pub şi o să-i îmbete pe toţi criţă cu bere Guiness ca să uite de probleme. Ar merge şi asta.

O să fiu sincer cu voi, nu sunt sigur ce-o să facă. Mă uitam la cum îi umbla clanţa aia subţire la CNN, în sala de aşteptare de la spălătoria de maşini – copiii mei făceau duşul săptămânal – şi subtitrarea era complet aiurea, aşa că poate am înţeles doar o parte din poveste.

Cred că Bono şi-ar putea permite să se bărbierească din când în când, totuşi, nu credeţi?

„Bicuri pentru Bono", asta e noua mea organizaţie caritabilă.

Unele dintre celebrităţile astea, frate, unele dintre organizaţiile lor caritabile sunt foarte obscure.

De exemplu, l-am văzut pe Dustin Walker – da, tipul din filmele cu pisici? Da, am văzut că strânge bani pentru un fel de boli neurologice rare? Ştiţi voi, oameni care au creierele absolut varză?

Adică, asta *spune el* că face.

Eu unul cred că doar finanţează cercetări ca să verifice ce-i în creierul *lui* şi *să* afle de ce nu mai e amuzant.

Trebuie să spuneţi odată cu mine:

Aranjeaz-ooooo!

Da, exact. Aşa e. Asta e chestia cu sloganurile... trebuie să-i iei pe oameni prin surprindere cu ele când se aşteaptă mai puţin. Ca un oposum într-un sac.

Ar fi trebuit să vedeţi expresia de pe faţa băiatului meu când am deschis sacul. Băiete, aproape c-ai făcut pe tine.

Adică, are doar şase luni, aşa că e aceeaşi expresie pe care o are pe faţă mai tot timpul, dar tot mi s-a părut al naibii de nostim.

Da, sunt tatăl anului, ăsta e bătrânu' Billy.

Aşa că, după multă reflecţie şi meditaţie şi un bax de douăsprezece cutii de Miller Lite[34], am găsit grupul de persoane nereprezentate, defavorizate şi prost întreţinute care vor fi beneficiarii noii mele generozităţi.

Sunteţi gata? Nu cred că sunteţi gata. Pentru că eu gândesc neconvenţional, lată cauza pe care o voi susţine:

Femeile uşoare.

Da, femeile uşoare. Râdeţi voi, dar e adevărat... ele n-au parte de respect. Niciun pic. Femeile nu le plac pentru că le fură bărbaţii; nici bărbaţii nu le plac.

Adică, a doua zi dimineaţă. După cele cinci vizite la clinică. Cu toate cremele şi penicilina aceea.

Dar femeile uşoare oferă un serviciu public valoros, şi anume le dau speranţă milioanelor de bărbaţi urâţi şi slab dotaţi din toată lumea că şi ei vor face sex într-o bună zi. E greu să fii bărbat... serios, chiar e. Voi, femeile, credeţi că suntem aranjaţi, dar trebuie să facem pipi din picioare, la fel ca toată lumea.

Poftim?

Ce-aţi spus?

Ah, da, poate n-a fost cea mai bună analogie. Sau metaforă.

Mereu le încurc pe astea două.

Femeile uşoare dau atât de mult şi de atâta timp atâtor oameni, după atât de multe pahare de margarita de zmeură, încât cred că a venit timpul să le dea cineva şi lor ceva.

---

[34] Marcă de bere cu conţinut scăzut de alcool. (n.red.)

În mod repetat.

Noapte de noapte.

Cu ardoare. Şi vervă.

Vedeţi, nu înţeleg de ce râdeţi. Eu vorbesc despre o operă caritabilă importantă aici. Daţi naibii dovadă de puţin respect, aţi auzit?

Ştiţi, opera mea de caritate e o organizaţie nonprofit care să le ajute pe femeile uşoare în cele mai vulnerabile momente, adică, statistic vorbind, în dimineţile de sâmbătă şi duminică, când se trezesc în patul tipului cu care au fost în seara precedentă şi, cumva, trebuie să se întoarcă acasă.

Proverbialul drum al ruşinii, l-aţi nimerit. Am de gând ca drumul ruşinii să devină de domeniul trecutului.

Ca poliomielita.

O să iau venitul de la fostele mele şi o să-l investesc într-o flotă de ambulanţe renovate care merg prin oraş şi caută femei uşoare pe drumul ruşinii, să le ia, să le dea pastila de a doua zi, remedii pentru mahmureală, antibiotice, chiloţi de schimb şi ce altceva le mai trebuie, apoi să le ducă acasă, să le lase în pragul uşii fără să le coste ceva şi, mai ales, fără să le judece. Nici măcar un pic. Noi nu „facem femeile uşoare de râs" cum am citit pe internet. Nu, nu. Noi oferim servicii gratuit, fără să punem întrebări.

Cu excepţia numărului de telefon.

Ce?

Dacă vă imaginaţi că o să ratez şansa asta grozavă să o cunosc pe viitoarea doamnă Antreprenor, v-aţi pierdut naibii minţile!

Aranjeaz-ooooo!

– Billy Antreprenorul

Grand Ole Opry, Nashville, TN

12 aprilie 2010

CAPITOLUL NOUĂ

I

T.J. Martinez râdea, cu toate că era îngrozit, nu amuzat, de moartea lui Zoe surprinsă pe monitoarele din faţa lui.

Lovi zăvorul, dar acesta nu se mişcă.

Râse şi de asta.

Când încercă să vadă unde propteaua se blocase în tocul uşii, izbucni în râs şi de data asta.

Începu să se simtă ameţit şi moale şi merse împleticit spre bancă să se aşeze, dar nu nimeri şi se lovi tare şi dureros cu fundul de podea. Şi asta îl făcu să izbucnească într-un

hohot de râs de trei minute care-l făcu să simtă arsuri în piept.

Îi era din ce în ce mai greu să respire. Întreaga situație îi amintea de vremurile când mergea în cluburi cu Dusty şi li se ofereau cilindrii aceia mici de metal – cum le zice? cartuşe – pe care să le spargă, să le tragă pe nas şi să se ambaleze înainte să iasă pe ringul de dans.

— O, Doamne, spuse el cu vocea ascuțită şi pițigăiată, de parcă inhalase gazul dintr-un balon.

Se uită la aerisiri şi văzu şipcile fluturând ca într-un miraj, dându-şi seama că probabil camera se umplea de gaz.

Protoxid de azot? Cunoscut şi drept gaz ilariant?

— O, la dracu', e o capcană, chițăi el.

Se uită la monitorul pe care Zoe zăcea cu ochii mari, privind spre camera video. Se uita la el? Oare era posibil?

— Ne vedem în scurt timp, spuse el, şi începu să râdă.

Să râdă.

Şi să râdă.

II

Două lucruri se întâmplară mai mult sau mai puțin simultan, cel puțin aşa li se părea celor care le trăiau în timp real:

Luminile se stinseră, una câte una, pe toată insula.

Şi începu banda cu râsete.

Steve Gordon ieşi din camera lui Zoe Schwartz cu mâncarea pentru câini în buzunar, încercând să urmărească sunetul paşilor ei desculți pe gresie, dar fără să se mişte prea repede, presupunând că era mai înțelept să-i dea şansa să se calmeze.

Era la jumătatea drumului, în dreptul balustradei late şi frumos sculptate, când toată casa se cufundă brusc în întunericul străpuns de un chicotit nazal şi fornăit.

Steve încremeni pe scări, strângând balustrada până i se albiră degetele, dar nu se mai auzi alt zgomot. Simțea cumva, în aer, anticiparea publicului care aştepta să se dezlănțuie.

I se păru că vede în galerie o mişcare, ceva care venea spre el. Nevrând să rişte să se lupte orbeşte, păşi în lateral şi intră în bibliotecă. Lumina slabă a lunii care pătrundea prin beznă contura marginea unui corp de bibliotecă transformat într-o uşă puțin întredeschisă.

Merse spre uşă şi o deschise, iar cadavrul care se sprijinise de uşă se răsturnă la pământ. Craniul, de-abia mai ținându-se laolaltă în fâşii neregulate de piele, se desfăcu şi-i mânji partea din față a bluzei cu sânge şi fragmente de os şi creier.

Hohote nemiloase de încântare reverberau în pereți, numai bune pentru o cădere în fund, reacția perfectă la o alunecare pe coajă de banană. Steve împinse cadavrul la o parte şi se împletici spre spate. Fața era o varză inumană de pete roşii întunecate, dar undeva în creierul lui se formă ideea că hainele fuseseră cândva pe corpul lui Oliver Rees.

Mintea lui nu avea ce face cu informația asta. Nu voia decât să scape, departe, departe, departe de aici. Simțea deja că i se încorda gâtul şi că stomacul îi tresălta. Se îndepărtă pe întuneric de acel corp şi se lovi de altul.

Acesta era drept, se mişca şi era cald. Se răsuci în timp ce aerul deasupra lui explodă cu gâfâieli ieşite tocmai din diafragmă şi cu exclamări de „O, nu, n-a făcut aşa ceva”, rostogolindu-se ca valurile în timpul uraganului.

Prinse intrusul de umeri şi văzu ochii mari şi albi ai lui Meredith Ladipo.

III

Meredith Ladipo?

— Nu! spuse Steve, ieşind cu spatele pe uşa pe care ea o folosise ca să intre în cameră. Nu mă face să te rănesc! Nu vreau!

— Ha ha ha ha ha, râdeau pereții. Ha ha ha ha ha ha.

Ieşi poticnindu-se prin salonul clovnilor, pe lângă garguiele vopsite cu ulei, cu căutături urâte. Traversă împiedicându-se camera de joacă şi căzu prin uşile de sticlă în direcția piscinei, unde groapa cu focul încă aprins era singura sursă de lumină cât vedeai cu ochii. Căzu în genunchi şi vomă în piscina de sus puținul pe care îl mai avea în stomac. De-abia dacă era ceva mai mult decât fiere, dar se scurse în firicele prin apa prea albastră ca un organism unicelular crescut la o mărime grotescă, imposibilă.

Vărsatul îi câştigă râsete politicoase, tolerante, de simpatie. Genul de râs pe care îl ai când şeful tău spune o glumă proastă, dar vrei să rămâi totuşi angajat; genul care te face să desconsideri publicul pentru că a râs aşa şi pe tine însuți pentru că l-ai stârnit.

Auzea aceste chicoteli blânde de după uşa glisantă de sticlă din interiorul casei, nu că ar mai fi avut nevoie de convingere ca să nu se întoarcă acolo. Se ridică greoi, mai întâi cu un picior, apoi cu al doilea, şi scuipă în piscină resturile de vomă din gură.

Se împletici pe după casă până la marginea stâncii unde se afla casa gonflabilă. Dustin Walker gonflabil dansa în propteaua sa în lumina lunii ca într-un extaz păgân.

Altă lumină ardea în depărtare, una la care trebui să se uite vreo patruzeci şi cinci de secunde ca să se asigure că era reală şi nu o iluzie stârnită de frică.

IV

După ce Steve Gordon fugi de ea, Meredith Ladipo îşi găsi drumul pipăind prin bibliotecă; descoperi rămăşiţele lui Oliver şi se trase înapoi spre scări cu răsuflarea tăiată.

Fugi la etaj, în baia ei, cu intenţia de a încuia uşa după ea şi a nu mai ieşi până în zori, dar îl găsi pe Dante Dupree stând la birou, luminat doar de ecranul laptopului ei deschis, legănându-se înainte şi înapoi în scaunul ei rotativ.

— Oliver Rees e mort, spuse ea.

Spre iritarea ei, aerul vibra de râsete cu gura închisă, batjocuri fantomatice din camere întunecate. Cu o senzaţie de greaţă, îşi dădu seama că boxele erau probabil acolo, precum şi camerele video, aşa că oricine era în camera de refugiu o putea privi şi auzi în timp ce dormea, se îmbrăca, se spăla şi mai făcea Dumnezeu ştie ce.

Dante se uită la ea când vorbi, cu pleoape grele, şi mişcă o clipă buzele, ca şi cum voia să vorbească, dar nu spuse nimic.

Aşa că ea continuă:

— Pare să fi fost altă capcană. Era o scară ascunsă, pesemne, în bibliotecă şi, hm, cred că, atunci când a deschis-o din interior, barosul ăsta de pe perete a căzut şi l-a izbit direct în faţă şi, hm, nu i-a cruţat craniul deloc. Nu arată bine. E o pată uriaşă de sânge pe perete şi, şi... Nu ştiu dacă o să-mi revin vreodată. Ciocanul a lovit peretele atât de tare, încât mânerul de lemn s-a rupt în două, aşa că... nu mai e folositor ca armă şi-ai putea, te rog, să nu te mai uiţi aşa la mine? Aş prefera să nu te mai uiţi aşa la mine. Ce s-a întâmplat?

— Când aveai de gând să ne spui despre asta? întrebă el.

Între degetul lui mare şi cel arătător era o sticluţă mică cu pastile pe care era înfăşurată o etichetă cu reţetă. O scutură ca pe o zornăitoare pentru copii.

— N-aveam de gând să vă spun niciodată, spuse Meredith încremenită. E ceva personal. Şi n-ai niciun drept să-mi

umbli prin lucruri. Cu atât mai puțin să iei medicamente pe rețetă de care am nevoie. Le-am căutat toată ziua şi te-aş ruga să mi le dai. Se întinse după sticlă.

Dante nu se mişcă.

— „Pentru afazie anomică”, citi el de pe marginea sticlei. A trebuit să caut în dicționarul tău de acolo. Dădu din cap spre laptop. E o listă mare de simptome.

Ridică un blocnotes pe care-l luase din camera scriitorilor şi-i arătă ce scrisese.

— Ți se pare în regulă?

Ea se uită la carnet şi apoi din nou la el, amuțită.

— „Inabilitate persistentă de a folosi cuvinte sau de a le folosi corect, mai ales substantivele, numele proprii şi verbele”. Toate chestiile alea nebuneşti care-ți ies pe gură şi nu le înțelege nimeni – nu sunt, cum s-ar zice, cuvinte britanice ciudate, care nu există în engleza americană. Sunt nişte cuvinte super-speciale à la Meredith Ladipo şi pe care absolut nimeni altcineva de pe planetă nu le foloseşte, nu-i aşa?

Ea începu să-şi frângă mâinile.

— E o boală neurologică foarte rară, din spectrul anomiilor. Se numeşte afazie substitutivă. M-am născut cu un defect în centrul din creier responsabil cu producerea limbajului. Zona Broca? Ştiu care e cuvântul corect pe care trebuie să-l folosesc într-o anumită situație, dar creierul meu nu-l găseşte. În schimb, îl înlocuieşte cu altul. Mai ales când sunt stresată.

— Stresată, spuse Dante. Cum ar fi, nu ştiu, să faci stand-up în fața unui public? Sau un joc de improvizație cu alte cinci persoane? Nimeni nu crede în invincibilitatea spiritului uman mai mult decât subsemnatul, dar s-ar putea presupune că inabilitatea de a folosi cuvintele corect este, nu ştiu, un obstacol de netrecut pentru cineva care susține că vrea să devină comic. La urma urmei, să foloseşti cuvinte

e cam tot ce presupune meseria asta nenorocită, asta dacă nu vrei să fii primul Marcel Marceau[35] de culoare.

Meredith respiră adânc şi vorbi cât de încet putea.

— De asta am vrut mereu să fiu comediană. Comicii ştiu întotdeauna ce cuvinte să folosească şi când să le spună, pe ce ton, cât de calm, cât de repede. Cum să nu spui nimic şi să laşi râsetele să crească în tăcere. Când ai boala asta, te simți ca un hipopotam mare şi neîndemânatic într-o lume de sticlă. Te împiedici mereu de lucruri şi le răstorni. Comicii de stand-up folosesc limbajul în mod grațios. Asta mi-am dorit pentru mine. Dustin... Dustin credea în mine. Credea că pot să-mi depăşesc dizabilitatea. Pentru ca o persoană ca el, cu reputația lui, să-mi dea curaj... speranță? N-ai idee ce a însemnat pentru mine.

— De-ajuns cât să omori pentru el? întrebă Dante.

V

Peretele cabanei dinspre Steve Gordon era luminat ca o reclamă luminoasă la un club de comedie în stilul clasic al vechiului Las Vegas, cu literele aprinzându-se una după cealaltă înainte ca totul să clipească deodată, stingându-se apoi şi reîncepând ciclul literă cu literă:

S-T-E-V-E G-O-R-D-O-N
d-i-n s-h-o-w-u-l T-V „C-e a f-o-s-t a-s-t-a?”
P-e-n-t-r-u o s-i-n-g-u-r-**ă** s-e-a-r-**ă**

Era o capcană? se întrebă el.

---

[35] Marcel Marceau, numele la naştere Marcel Mangel (1923-2007), a fost un mim francez, evreu de origine, unul dintre cei mai mari artişti ai pantomimei din secolul XX, supranumit şi „regele pantomimei”. (n.red.)

Nu fi nătâng. Normal că era o capcană. Toată insula asta era o capcană.

Merse spre cabană fără să înțeleagă de ce hotărâse să o facă. În timp ce se apropia de casa mică, râsetele din conac se estompau pe fundal.

Pentru asta, era recunoscător.

VI

— N-am ucis pe nimeni în viața mea, nici măcar nu m-am gândit la asta, spuse Meredith Ladipo. Nu sunt genul ăla de boacănă... tresări, ca un ac ce sare pe disc. Nu sunt genul ăla de persoană. Cred că nici domnul Walker nu era, nu cu adevărat.

— Atunci n-ai fost atentă, zise Dante. Sau ți-a vândut o grămadă de gogoşi. Dar n-ar fi prima dată, nu-i aşa?

— Vorbeşti prostii.

— Nu, nu. Nu eu. Eu sunt fan al speranței şi încurajărilor, dar mi se pare că ți-a vândut nişte marfa ca să te aibă la mână. Ca şi cum ar fi spus că poți să urci pe Everest cu o furculiță de plastic şi o pereche de blănițe pentru urechi.

— Nu, nu, eşti prea negativist. Nu e atât de imposibil pe cât faci să pară. Poți trăi cu afazia substitutivă cu tratamente, ca în asocierea de imagini... terapia cu nume... şi medicamente.

— Medicamente? Da, hai să vorbim despre medicamente. Am găsit asta în baia ta mai devreme. Dante îşi îndreptă din nou atenția spre eticheta de pe sticluța cu pastile. Draxamema... Draxamemapheti... Nici măcar n-o să încerc. Nu-mi pasă decât de lista de efecte secundare: schimbări de dispoziție. Tendințe paranoice. Pierderi de memorie. Izbucniri agresive. Gândire maniacă şi grandioasă. Lăsă

sticluța în jos şi îi zâmbi lui Meredith. Fetițo, ai o latură întreagă pe care nici n-am văzut-o încă la tine, nu-i aşa?

— Nu, răspunse Meredith cu vocea nesigură.

— Dustin Walker nu te-a întâlnit la seara amatorilor în West End, nu-i aşa?

— Nu, spuse Meredith, apoi îşi dădu seama ce spunea. Adică...

Dante se aplecă în față pe scaun:

— Dustin Walker te-a găsit la balamuc, aşa e?

Ea îşi şterse lacrimile de la ochi.

— Aş vrea să nu foloseşti asemenea cuvinte. Sunt foarte jignitoare.

— Jur că o să adorm plângând în seara asta pentru că am folosit cuvinte insensibile, jur în fața lui Dumnezeu din cer, spuse Dante. Ce-ar fi să-i zic în schimb casa de nebuni? Sună ca şi cum ar fi fost scoşi la păscut. Dusty te-a găsit la una dintre casele astea de nebuni la care donează bani ca să scape de impozite şi, pentru că erai o bucățică bună, te-a transformat în psihopata lui de companie.

— Nu! Iei totul peste picior!

— Asta fac? Ia să văd dosarul pe care l-am găsit în computerul ăsta – ar trebui să-ți protejezi rahaturile cu o parolă, fato; nu se ştie niciodată ce nenorocit nebun apare şi începe să scotocească pe acolo – în documentul ăsta Microsoft Word numit „Discursul Dustin”.

— Trebuia să țin un discurs la Clinica Dorothy Walker pentru Minte Sănătoasă în Calabasas. Mergeam acolo la tratament după ce m-am mutat în sudul Californiei. M-a ajutat să obțin permisul de şedere.

— Da, ştiu asta, fată. Am citit aici. Ce altceva am mai citit? „Îi datorez totul domnului Walker. Mult mai mult decât şansa mea adevărată de a duce o viață normală, şansa mea adevărată la a visa”. Asta e cam prea de tot, dar în mod sigur sună drăguț. Uite partea care mi se pare însă

interesantă: „Niciunul dintre voi nu-l cunoaşte pe adevăratul Dustin Walker. Omul care vrea să ajute oamenii nu doar făcându-i să râdă, ci făcându-i să trăiască. Nu e omul despre care ceilalți comici, ceilalți comici nerecunoscători, fac glume. M-am săturat ca ei să-şi bată joc de el, care le-a dăruit tuturor atâtea râsete şi inspirație. Şi, într-o bună zi, sper să le demonstrez cât de tare se înşală”.

Se întoarse şi se încruntă la Meredith.

— Ştii, având în vedere situația actuală, sună puțin, nu ştiu, compromițător, nu ți se pare?

Meredith scutură capul.

— Sună ca şi cum eşti paranoic.

Dante clătină din cap.

— Fato, m-am cam săturat să mă minți. Chiar m-am săturat.

Meredith Ladipo îşi strângea coatele în palme.

— Am nevoie de pastile; am depăşit mult ora la care trebuia să le iau. Le-aş fi luat mai devreme, dar nu m-ați lăsat să intru în cameră când o verificați.

Dădu să ia sticla din mâna lui Dante, dar el o puse în buzunarul de la piept. Apoi se ridică în picioare. Era cu aproape treizeci de centimetri mai înalt decât ea şi lat în umeri. Ochii păreau să i se umfle în orbite.

— Dacă-mi spui adevărul, îți dau pastilele. Nicio clipă mai devreme.

— Ți-am spus adevărul. În tot acest timp.

— Şi acum, că e mort, tu eşti cea care-i continuă munca, pentru că simți că-i eşti datoare! Să te asiguri că noi, ceilalți, dăm ortul popii!

— Nu!

— De unde ştii? Se pare că nici măcar nu ştii ce se întâmplă de cele mai multe ori când te droghezi cu chestiile astea!

— Nu e ca amnezia, jur.

El rupse o foaie din blocnotes şi i-o vârî sub nas împreună cu un pix.

— Acum o să scrii tot ce vreau să ştiu, spuse el, păşind spre ea, altfel noi doi o să avem probleme.

Ea se uită la carnet, apoi la el şi începu să iasă cu spatele din cameră.

— De ce nu mă laşi la pupa?

O furie albă se aprinse în ochii lui Dante.

Luă sticla de shiraz de pe birou.

— O curiozitate: ştii cu ce sunt diferite sticlele astea de toate celelalte din casă?

Lovi sticla de marginea biroului şi o sparse în mii de cioburi, lăsând un capăt zimţat în mâna lui Dante.

Fu de ajuns pentru Meredith. Alergă urlând afară din cameră.

VII

În camera de refugiu, Meredith intra şi ieşea de pe un monitor pe altul – apărea în vizorul camerei din dreapta înainte de a dispărea după un colţ doar ca să reapară în mijloc. Dante Dupree făcea la fel, urlând şi fluturând sticla spartă, apărând pe diverse ecrane, ca şi cum ar fi fost blocat pe un canal care se muta de colo-colo.

Cu ochii înlăcrimaţi de la prea multe hohote de râs şi insuficient oxigen, T.J. o văzu pe Meredith ieşind pe uşă cu o puşcă şi împiedicându-se de cadavrul zâmbăreţ al lui Zoe Schwartz, în timp ce pe monitorul următor tocmai ieşea din dormitor ţipând, pe următorul ieşea din bucătărie ca să ia puşca de unde o lăsase, sprijinită de frigider, iar pe alt monitor stătea în sala clovnilor privind în jur nedumerită, încercând în mod clar să-şi amintească unde naiba pusese puşca.

Scoase un hohot de râs care părea să-i despice burta, să-l facă să pocnească, să se prindă de stomac cu mâinile şi să i se taie respiraţia, un râs care ricoşa din pereţi şi răsuna în toată casa şi pe tot terenul, aproape spărgând difuzoarele. Cu o răbufnire involuntară, T.J. reuşise să elimine tot oxigenul pe care îl mai avea în plămâni. Acum lumea din faţa ochilor să-i devenea un tunel şi în acel tunel era şirul de monitoare.

În ecranul din stânga, în capăt, Meredith se ridica în picioare cu greu după ce se împiedicase de gleznele inerte ale lui Zoe. Luă puşca din nou în aceeaşi clipă în care Dante Dupree apăru pe două cărări în cadru. Ea alergă pe lângă fântână către lift.

Dante o urmărea îndeaproape, strigând ceva la ea, dar T.J. nu reuşea să înţeleagă ce anume peste sâsâitul protoxidului de azot, care înlocuia tot aerul respirabil.

VIII

Meredith ajunse la lift şi apăsă pe buton. Când uşile se deschiseră, aproape că ţâşni înăuntru, dar în ultima secundă înainte de a pune piciorul în spaţiul gol se trase înapoi din dreptul uşii deschise. Liftul era jos de tot, la nivelul docului: altă capcană.

Dante ajunse la ea gâfâind, cu sticla zimţată în mâna moale. O trase de lângă lift, uitându-se şi la camera video montată pe stâlp. Nu se mişca să-i urmărească, dar se asigură că o trage din raza ei.

Ea reuşi să se smulgă din mâna lui şi să îndrepte arma spre el. În sfârşit, era imaginea clară a beţivului violent pe care îl descriau oamenii pe la spatele lui, o persoană pe care ea nu reuşise să şi-o imagineze, dar care apărea acum în faţa ei.

— Pisică pasărea! strigă ea.

— Lasă jos prostia aia, zise el. Ştim amândoi că nu e încărcată.

— Te înşeli, zise Meredith. Este. Am găsit cartuşe atunci când am căutat în camera lui Janet. Avea o cutie plină. Dă-te înapoi. Vorbesc serios. Chestia asta merge cu două cartuşe, aşa că singurul mod de a dovedi că e încărcată e să te împuşc în piept. E mai bine ca de data asta să ai încredere în mine, da?

Cel puțin, asta voia să spună, în mintea ei.

Ceea ce spuse cu voce tare era:

— Categoric înşeli. Veste. Ajutor de şomaj în plăcinte de noroi de glorie când bogdaproste uliul mai devreme. Jardyloo maxim un chioşc întreg de zmeură. Tai-o! Sunt vestă. Arena asta parcelează doar două radiere, deci singurul bilet strâmb poate sta oblic mai demult dacă te duci naibii în cântecul păsării. Aşa că e mai bine în pozna asta ca vreunul din parfait-ul ăsta nenorocit să mă mestece, da?

Dante începu să se frece la ochi pe la mijlocul bolboroselilor şi nu se opri decât odată cu ea.

— M-am cam săturat de prostiile tale.

Sări în față şi apucă țeava puştii.

IX

Detunătura care urmă se auzi în difuzoarele din camera de refugiu, cu tot cu cearta care o provocase.

Aceste sunete erau audibile, dar nu auzite, pentru că T.J. Martinez se asfixiase cu câteva secunde înainte să înceapă.

În ultimele spasme ale morții, se întoarse pe o parte a băncii, împingând cu pelvisul în margine şi făcând un lichid alb să se scurgă din penis şi să coboare pe cracul

pantalonilor, picurând apoi de pe tiv pe pantof. Aceasta nu era spermă, ci mai degrabă o scurgere a prostatei, acum când toți mușchii i se relaxau după moarte. Ceva des întâlnit după moartea bărbaților, petele albicioase arătau ca sperma pe pantoful lui cafeniu.

Din nefericire, ironia momentului nu avea să fie cunoscută omenirii sau analelor mai stranii din istoria divertismentului, fiindcă nimeni care cunoștea identitatea secretă a lui T.J. drept cel care-și dă drumul pe pantofi nu avea să vadă pantoful și nimeni din cei care vedeau pantoful nu cunoșteau identitatea secretă a lui T.J. drept cel care-și dă drumul pe pantofi.

Așa că această glumă fusese spusă, ca atâtea și atâtea altele, doar pentru amuzamentul personal al universului.

X

Steve Gordon auzi împușcătura când era la jumătatea drumului spre cabană. Sună exact ca detunătura răsunătoare și zgomotoasă care o doborâse pe Janet Khan.

Se gândi o clipă să investigheze, dar sunetul venise din întunericul dinspre doc. I se părea mai prudent să meargă spre lumină.

Lumina cu numele lui pe ea.

Clubul era complet luminat când intră, lumânările de plastic de pe mese străluceau și globul de discotecă se învârtea. Pe scenă era un șevalet cu fotografia lui din galerie mărită. Săgeți conturate pe fundalul de cărămidă falsă luminau locul unde se afla microfonul; reflectorul schimba de la bază lumini roșii și verzi. Muzica hip-hop bubuia din tavan, acoperind murmurele publicului care se aduna și se așeza pe scaune.

Numai că nu se vedea niciun public nicăieri.

Urcă pe scenă şi muzica făcu loc liniştii. Luminile se îngustară către locul unde era el. Fundalul cu cărămizi de plastic încetă să mai pulseze.

Nu vedea mai nimic dincolo de primele rânduri de mese din pricina strălucirii luminilor de scenă, dar când puse mâna la ochi i se păru că vede o siluetă stând în cabina de sunet de deasupra barului.

Făcu un pas în direcţia aceea, dar o voce distorsionată electronic îi vorbi prin difuzoare:

— Eu n-aş face asta, Gordo.

Încetă să mai mişte.

— Am veşti bune şi veşti proaste, spuse vocea. O să încep cu vestea proastă: uită-te în jos.

Steve se uită.

Un mic panou se deschise brusc sub tălpile lui, făcându-l să se clatine puţin, dar se îndreptă când îşi dădu seama că fusese retrasă o învelitoare deasupra unei şipci de plexiglas pe care încă mai stătea cu picioarele. Sub şipcă, erau trei discuri groase de culoarea noroiului, cu butoane negre în mijloc, aproape ca nişte greutăţi detaşabile pe o bară. Butoanele fuseseră apăsate până la nivelul discurilor.

— Acelea sunt nişte mine antipersonal făcute de americani, fabricate în frumosul Janesville, Wisconsin, spuse vocea. Acum sunt extrem de ilegale – mulţumesc, prinţesă Diana –, dar tot se mai găsesc la expoziţiile locale de arme. Toată scena este o placă de presiune care a măsurat şi a reţinut greutatea ta, armând astfel dispozitivele. Dacă, din orice motiv, cobori de pe scenă – sau dacă urcă cineva ca să te ajute – creşterea sau scăderea greutăţii le va detona. Oricare dintre mine o să-ţi sfârtece de una singură laba piciorului sau cea mai mare parte a piciorului, dar dacă detonează toate trei simultan... Ei bine, cea mai bună descriere la care mă pot gândi este că vei fi

transformat instantaneu într-o substanță care nu se deosebeşte prea tare de vopseaua roşie.

Steve înghiți în sec. Un gol mugea în interiorul lui. Mişcările îi deveniseră atente şi reținute. Ridică din nou privirea la fereastra cabinei de sunet. Nu mai vedea pe nimeni acolo. Era o înregistrare? O transmisiune de la distanță?

— Dar sunt şi veşti bune, continuă vocea. Soarta ta stă, practic, în mâinile tale. Scena are şi un cronometru. Vocea ta activează cronometrul. Poate că eşti numele principal pe afiş, dar va trebui să ai acelaşi timp ca unul care deschide spectacolul. Trebuie să vorbeşti zece minute cu materiale adevărate, Gordo. Nu cu glume furate. Glume adevărate. Scrise de tine. Dacă taci mai mult de zece secunde, minele explodează. Dacă încerci să cobori de pe scenă din orice motiv, minele explodează. Dacă cineva încearcă să urce pe scenă cu tine, placa de presiune va înregistra diferența de greutate şi minele explodează. Dacă te prind folosind materialul altcuiva, minele explodează. Dacă apar situații neprevăzute de aceste instrucțiuni, minele explodează. Ah, şi pot să le detonez şi de la distanță. N-am spus asta? Scuze. Pot să detonez minele şi de la distanță. Aşa că ai face bine să mă faci să râd. Ar fi bine să fii amuzant. *Rutina ta* ar fi bine să fie amuzantă. Nu să fie una furată. Altfel o să... Mai trebuie s-o spun? Dă-o naibii, o s-o spun oricum: altfel o să sari în aer, Gordo. O să sari în aer. Zece minute întregi, m-ai înțeles, Gordo? La sfârşitul acestei introduceri.

Steve Gordon era supranatural de calm. Pur şi simplu se uita fix în față cu gura strânsă. Nu transpira. Nu tremura. Nu plângea.

— *Am spus: m-ai înțeles, Gordo?* întrebă vocea din tavan.

Steve dădu aprobator din cap:

— Să-i dăm drumul.

Singurul răspuns pe care-l primi fu o schimbare subită a muzicii – o schimbare bruscă de la hip-hop-ul tipic din cluburi la geamătul vocal ritmic de la începutul piesei *Black Sheep* a lui Gin Wigmore – iar în boxe se auzi:

— În regulă, Clubul de comedie de pe Insula Walker, aplauze pentru un om atât de grozav încât îşi face propriul număr de deschidere, de mijloc, cap de afiş şi poate chiar cel din încheiere – vedem cum se descurcă –, dar îl cunoaşteţi dintr-un serial atât de vechi, încât nici nu mai face parte din sindicat, *Ce-a fost asta?* Şi... şi... o, pe cine încerc să păcălesc, nu-l mai ştiţi din nimic altceva!

În timpul introducerii, Steve se întoarse cu spatele la stativul microfonului şi merse spre fundalul de cărămidă falsă, având grijă să nu se îndepărteze de marginile plăcii de presiune, bineînţeles, care acum, că ştia unde să se uite, delimitau foarte clar perimetrul scenei cam la zece centimetri de margine de jur-împrejur.

— Aplauze pentru... *Steve „Gordo" Gooorrrrdooooonnn!*

Vocea lui Gin Wigmore se auzi mai tare, apoi mai încet, înlocuită de aplauze şi urale înregistrate. Steve alergă pe scenă de lângă peretele de cărămidă, făcând cu mâna şi zâmbind, trimiţând şi vreo două bezele.

Aplauzele şi fluierăturile se estompară în timp ce fixa microfonul în vârful stativului.

Se uită la scaunele şi mesele goale vizibile dincolo de reflectoare şi respiră adânc.

Apoi spuse:

Zece întregi

Mulţumesc, mulţumesc foarte mult pentru această meta-prezentare incredibilă. Serios. E atât, atât de grozav să fiu aici pe Insula Crimelor, pe jumătate mort de foame, temându-mă permanent pentru viaţa mea, văzându-mi prietenii şi colegii ucişi chiar în faţa mea.

Dar mi-am şi tras-o aici, totuşi, aşa că n-a fost tocmai rău, ştiţi?

Nu, pe bune, am făcut aici sex pentru prima dată după... vreo cincisprezece luni, aş zice? Dacă aş fi ştiut că teama pentru viaţa lor le face pe femei să se culce cu mine, aş fi petrecut mult mai mult timp în zonele de război şi în locurile unde se fac epurări etnice. Trebuie să-mi reactualizez profilul pe OkCupidon.

„Caut femeie singură, de orice rasă... în regiuni controlate de un dictator militar, criminal în masă... trebuie să adore... câinii. Fără... grase". Gata. Acum trebuie doar să aştept şi să privesc cum se adună e-mailurile.

(*00: 42.21*)

Slujba mea de zi cu zi a fost aceea de profesor de improvizaţie în Chicago, care, ştiu că e greu de crezut, nu prea te ajută să marchezi puncte cu doamnele.

Principala problemă, când o priveşti de aproape, e că în improvizaţie trebuie să-ţi începi fiecare propoziţie cu „Da, şi". Trebuie să accepţi ce-ţi livrează cealaltă persoană, apoi să construieşti de acolo cu ceva propriu.

Dar la întâlnirile amoroase chestia asta nu merge atât de bine. Poţi să pari foarte disperat. Sau psihopat.

Fata spune:

— M-am simţit foarte bine în seara asta. Mi-ar plăcea să ne revedem.

Tu spui:

— Da, şi următoarea întâlnire va fi într-un dirijabil.

— Păi... adică, probabil? Dar eu mă gândeam tot la cină şi la un film.

— Da, şi o vom salva pe regina Angliei de ninja.

— Chestia asta... chiar e ceva ce putem plănui?

— Da, şi vom deveni ca nişte zei nemuritori care-şi asigură locul în legendă cu faptele uimitoare de vitejie şi cu geniul nostru.

— Ştii ceva... nu mai contează, cred că toată chestia asta a devenit prea ciudată pentru mine. Noapte bună, să ai o viaţă bună şi... fă rost de puţin ajutor, ok.

(*Pauză: o secundă şi jumătate*)

— Da, şi acum o să sar într-un vulcan.

Vedeţi?

Pur şi simplu, nu e practic.

Aşa că aş vrea să-i mulţumesc vechiului meu amic Dustin Walker că m-a invitat aici, măcar cât să-mi îmbunătăţească viaţa amoroasă. La urma urmei, el e responsabil pentru lipsa mea îndelungată şi pentru faptul că stau în faţa voastră acum.

Vedeţi voi, eu şi Dustin ne ştim de mult. Am jucat împreună cu altă persoană de succes pe nume T.J. Martinez într-un program comic de televiziune numit *Ce-a fost asta?,* care descrie atât sentimentul pe care l-am avut când am aflat că am primit rolul, cât şi restul carierei mele după ce l-am pierdut.

(*02: 21.35*)

N-am înţeles niciodată cu adevărat de ce am primit rolul, cred că am avut o seară excepţională atunci când producătorii au vizitat Second City să mă vadă pe scenă, căutând un alb anost ca să completeze distribuţia unui show de improvizaţie.

În plus, sunt canadian, ceea ce era şi mai bine. O personalitate anostă este pentru Canada ceea ce sunt armele pentru SUA. E ceea ce face naţiunea noastră unică şi îngrozitoare în acelaşi timp.

M-am distrat pe cinste făcând emisiunea aia, n-o să vă mint. Am simţit că plutesc pe nori timp de patru ani.

Mai târziu, am aflat că nu erau nori, erau orgoliile colegilor mei de distribuţie, dar la acea vreme eram doar bucuros să am o privelişte frumoasă cu Studio City.

Şi trebuie să vă spun că-l idolatrizam pe Dustin Walker. Adică, *Nu mă pot abţine* avea doar doi sau trei ani când au început să ţină audiţii pentru *Ce-a fost asta?* şi l-am învăţat pe de rost. Credeam că Dustin Walker ne-a fost dat de zeii comediei ca să ne salveze de rutinele penibile despre întâlniri amoroase şi mâncarea din avion.

Apoi am făcut greşeala de a-l întâlni.

Nu ştiu cum e asta cu să nu-ţi întâlneşti niciodată eroii, dar cu siguranţă, cu siguranţă să nu-l întâlneşti vreodată pe Dustin Walker.

Doamnelor şi domnilor inexistenţi, Dustin Walker era un maniac al controlului, un ticălos cu toane, supărat pe lume, care toca stagiarii şi asistenţii personali ca pe hârtia igienică, concediindu-i şi terorizându-i până când abandonau de la o săptămână la alta. Am început să le

spunem peştişori aurii pentru că erau ca aceia pe care-i câştigai la bâlci. Nu ştiai niciodată când o să intri într-o bună zi în casă şi-o să-i găseşti cu burta în sus în acvariu.

(*03: 46.30*)

În cele din urmă, emisiunea s-a terminat şi nu-mi pasă ce vă spune oricine, există un singur motiv pentru care emisiunile de tv sunt anulate şi e vorba de bani. Nu e vorba de diferenţe creative, nu e vorba de starurile care vor să joace în filme, doar de bani. În nouăzeci şi nouă la sută din cazuri emisiunea se termină pentru că nu produce destui bani.

Sau, în cazul lui *Seinfeld,* face atâţia bani încât l-au anulat pentru că actorii nu mai aveau loc în casă unde să-şi pună banii.

— Uite încă o sută de milioane, Jerry! Unde să-i punem?

— O, nu ştiu, stivuieşte-i în colţul de colo. Bani! Te întrebi vreodată care e treaba cu banii, adică, te-ai întrebat cu adevărat?

Aşa că emisiunea era pe sfârşite. T.J. avea deja pregătit show-ul *2nite,* începea să-şi croiască drum spre vârf cu hărţuiri sexuale, iar Dusty se lăuda cu rolurile mari din filme pe care le avea puse deoparte, gata să lase în urmă grădiniţa artistică a televiziunii. Avea de gând să joace Shakespeare cu Kenneth Branagh!

Eu, bineînţeles, n-aveam nici pe dracu', în afară de faptul că făceam pe mine în fiecare zi gândindu-mă la viitor. Cluburile de comedie mă chemau mereu să joc pentru că ştiau că o faţă cunoscută de la televizor atrăgea plebea. Aveam material pentru vreo cinci minute, ceva de genul ăsta, dar asta era tot.

Şi Dusty, fir-ar el să fie, cu nenumăratele lui defecte ca fiinţă umană, încă era cea mai amuzantă persoană pe care o cunoscusem vreodată. Îşi încălzea publicul înainte de înregistrări. În mod normal, studioul angaja doi sau trei comici mediocri, adică nu pe mine, ca să facă asta, dar Dusty a început s-o facă de amuzament şi se asigura că cei care făceau stand-up erau plătiţi. Şi pur şi simplu – adică, pur şi simplu rupea tot! Dar spunea că ura stand-up-ul, că nu avea s-o mai facă niciodată, voia să se concentreze pe filme. Aşa că nu avea motive să strice orzul pe platoul nostru de două sute de locuri.

(*05: 35.32*)

Şi spunea mereu că nu o să le mai folosească niciodată!

Nu justific ce urmează să vă spun. Doar vă spun ce s-a întâmplat, ok? Lăsaţi chiuiturile şi privirile acuzatoare pentru final, public inexistent.

Aşa că eram îngrozit că show-ul ăsta era singura mea şansă şi nu puteam accepta să fiu din nou un nimeni. Chiar nu puteam. Eram deja a cincea roată la căruţă într-un show care avea trei actori în distribuţie. Aşa că nu primeam oferte prea grozave. Şi aveam *ceva* material de stand-up, dar nu de ajuns după corvoada de a lucra patru ani la *Ce-a fost asta?*

Aşa că am luat vreo patru sau cinci din cele mai bune glume ale lui Dusty.

(*Pauză: două secunde*)

Nici măcar nu mi le amintesc prea bine.

Una dintre ele era despre muzica grunge, atât de relevante sunt în ziua de azi, ştiţi?

Sincer, nici măcar nu credeam că o să-i pese dacă află. El nu le voia, nu avea nevoie de ele. Eu aveam mare nevoie de ele! Cel puţin, aşa credeam.

Şi-apoi, cum avea să afle? Adică, cine are spioni la Comedy Store la spectacolul de la miezul nopţii?

He!

Cum se spune, a căzut măgăreaţa pe mine.

Şi i-a păsat?

Ooo, da, chiar i-a păsat.

(*06: 41.52*)

Adică, nu prea ştiu ce-a fost în mintea mea să-l fur, mai ales după felul în care îşi teroriza stagiarii, dar mi-a copt-o bine. S-a asigurat ca niciun studio sau producător să nu-mi mai dea vreo şansă. Nicio agenţie de talente sau companie de manageriat nu a vrut să mă aibă de client. Niciun turneu şi niciun club nu mă mai angajau.

Adică, mi-a tras-o atât de bine încât m-am gândit să-mi schimb numele, dar nu-mi permiteam taxele judecătoreşti.

Economiile mi s-au terminat şi am fugit înapoi la Chicago, adică Hollywood pentru oamenii care se tem de succes.

O, iartă-mă, Chicago, iartă-mă. Ştiu că vrei să te îmbeţi şi să mă iei la şuturi acum.

Dar credeam că pentru asta sunt copiii tăi.

Glumesc. Glumesc cu tine, Chicago, pentru că te iubesc.

Oamenii îi susţin din plin pe rataţi în Chicago, da. Pun pariu că echipa Cubs o să fie singura echipă din istorie care ajunge *mai puţin* populară după ce câştigă Campionatul Mondial. De asta sunt ei oamenii mei.

Nu, chiar iubesc Chicago. Cu scriitorii şi economia lor, sunt un fel de sindrom Stockholm al oraşelor. Aşa că nu prea am de ales.

O să le spun oamenilor că am căzut pe scări, Chicago, serios. Te rog, nu mă părăsi. Eu sunt de vină, nu tu. Pot să mă schimb, promit.

Vedeţi voi, am învăţat secretul murdar al succesului, care nu e chiar atât de secret pentru că toate celebrităţile vorbesc despre asta, dar nimeni nu le ascultă. Celebritatea nu astupă golul din interiorul tău, ştiţi?

(*08: 00.90*)

Sincer, cât se poate de sincer, mi-aş dori să fie toată lumea celebră, măcar pentru un an sau doi, ca să înţeleagă cu adevărat cât de puţin te schimbă. Tot trebuie să te trezeşti în fiecare dimineaţă şi să te uiţi în oglindă şi să-l înfrunţi pe tâmpitul ăla cu ochii pleoştiţi care se uită la tine. În fiecare zi.

Golul acela nu se umple niciodată, pentru că publicul... publicul n-o să te iubească niciodată aşa cum vrei tu să fii iubit. Nu pentru că nu te înţeleg cu adevărat sau prostii din astea, ci pentru că tu n-o să te vezi niciodată *pe tine* prin ochii *lor,* ochi care te idolatrizează. Tu încă îi ai pe ai tăi prin care priveşti. Şi ei ştiau ce-ai fost atunci şi asta o să fii întotdeauna.

Aşa că m-am împăcat cu situaţia. M-am convins că eram fericit cu joburile de profesor, prost plătite cum erau, rare cum erau, pentru că, chiar dacă n-am putut să rămân pe vârful muntelui cu Dusty şi T.J., măcar am fost acolo. Măcar am văzut priveliştea, ştiţi?

Şi acum iată partea *amuzantă*. „Încheierea" mea, cum se spune în industrie.

Chiar şi după ce am ajuns la nivelul acela de nu ştiu, să-i zicem linişte interioară – sigur, de ce nu –, chiar după ce am atins-o şi deşi *ştiam* ce nenorocit răzbunător era Dustin Walker şi până unde ar merge ca să se răzbune pe cel care consideră că l-a deranjat în cel mai mărunt şi inofensiv mod... Ştiind toate astea şi după ce am fost ţinta acestor lucruri într-un mod atât de... profund şi dramatic încât mi-a modelat, practic, majoritatea vieţii mele de adult...

...Ştiind toate astea, *am fost de acord de la început să vin în excursia asta* fakakta[36].

(*09: 20.40*)

O, haide. Ştiu că dacă ar fi fost cineva aici, s-ar fi zguduit pereţii de râsete. Aş fi fost complet asurzit! Adică, e aproape de necrezut ca eu să fiu cel mai trist dintre clovnii trişti, ca viaţa mea să fie atât de jalnică încât, fiind foarte probabil singura persoană care ştia sigur că Dustin Walker era capabil de asemenea nebunie pe insula asta, să cred totuşi că asta e cea mai bună variantă de a-mi petrece weekendul.

Pentru că ştia nenorocitul ăla că alergam după râsete. Voiam să le recapăt. Şi ştia că el m-ar putea ajuta dacă voia.

Pentru că râsul e mai puternic decât drogurile pentru un dependent, mai puternic decât flacăra pentru molie. Şi eu am zburat direct spre flacără, ca o molie fraieră, proastă şi disperată ce sunt.

He!

Aşadar, asta e povestea mea tristă. Trebuie să recunoaşteţi că e comedie curată. Cu adevărat.

O, staţi! Staţi!

Mi-am amintit. Mi-am amintit una dintre glumele lui Dustin Walker pe care le-am furat.

Da, era ceva de genul...

---

[36] Caraghios, ridicol. (în idiş în original, n.tr.)

„Am cumpărat de curând o casă mare în canion. Am auzit mereu că celebritatea te schimbă, că-ți dă mentalitate de buncăr. N-am crezut până când n-am cumpărat monstruozitatea asta.

E ca ia Alcatraz, dar fără priveliştea frumoasă a mării".

Poftim.

Vedeți?

Pare într-adevăr ceva pentru care merită să mori, nu-i aşa?

(*10: 27.22*)

– Steve „Gordo" Gordon

Studioul de înregistrare de pe Insula Walker, undeva în Marea Caraibilor

Chiar acum

CAPITOLUL ZECE

I

Când Steve Gordon încheie numărul, încercă să pună microfonul înapoi pe stativ. Nu-i fu uşor, pentru că îi tremurau mâinile – nu de frică, ci din pricina adrenalinei care curgea prin ele. Deşi împrejurările erau bizare, nu mai apăruse în faţa unui public, chiar şi imaginar – fără elevi, fără schițe, doar el cu gura lui şi-un microfon – de douăzeci de ani. Sângele îi era pompat în corp şi-l simțea pulsând în frunte, se simțea viu, viu cu adevărat, pentru prima dată după două căsnicii, opt apartamente, şaizeci şi două de întâlniri eşuate cu agenți, manageri, producători, regizori şi aşa mai departe.

Se uită prin clubul fals la cabina de sunet.

— Deci, ce părere ai? Au fost zece şi ceva în plus, nu?

Niciun răspuns.

— Şi a fost destul de bun, nu? Evident, pentru un public adevărat trebuie să-l restrâng mai mult, dar au fost nişte chestii grozave, frate. A fost grozav. Şi cele mai multe chestii mi-au venit pe loc.

Tăcere şi întuneric de dincolo de mulțime.

— Nici măcar nu eşti acolo, nu-i aşa? Nu e nimeni acolo. Eşti o înregistrare – un „cadou la petrecere” cum spunea Dante. Aş fi putut la fel de bine să fac tot numărul acela în faţa oglinzii acasă la părinţii mei, ca atunci când eram mic. Să fac *Clovnul clasei* al lui Carlin[37] sau *Live pe Sunset Strip.* Doar că ceea ce ai auzit acum a fost doar materialul meu, nenorocitule. Totul, până la ultimul cuvânt.

Nimic.

Steve înghiţi în sec.

— Şi partea cea mai rea? E să ştiu că nu era nevoie s-o fac. Nu era nevoie să fur. Eram suficient de bun eu însumi. Numai că mi-a fost frică. Aşa că iată-mă aici.

Se uită în jos la marginea care delimita placa de presiune de restul scenei.

Se gândi să ridice piciorul şi să păşească dincolo. Chiar dacă ar fi fost sfârşitul, şi ce dacă? Măcar termina când era la înălţime. Făcuse un număr. Sigur, era nasol că nu îl mai auzise nimeni în afară de el.

Dar *el* ştia. Şi înainte nu ştiuse.

— Domnule Cordon? Steven?

Vocea nu venea din tavan şi nu era distorsionată electronic.

Gâtul i se contractă de spaimă, dar după o secundă reuşi să strige:

— Da, aici!

Uşa de la intrare în club se deschise şi Meredith Ladipo intră ameţită înăuntru.

Steve ridică mâinile.

---

[37] George Denis Patrick Carlin (1937-2008) a fost un actor de comedie şi scriitor american, care a câştigat cinci premii Grammy pentru albumele sale de comedie. Tema sa favorită a constituit-o critica adusă societăţii, clasei politice, religiei, limbii engleze şi altor subiecte considerate tabu. (n.red.)

— Meredith, nu urca aici. Mi s-a întins o capcană – e o mină – ascultă, ştii, e prea absurd să-ți explic. Dar nu urca pe scenă.

Ea mergea înainte ca şi cum nu auzise o vorbă din ce spunea el. Când păşi în cercul de lumină proiectat din tavan, el observă că era plânsă.

— Ce s-a întâmplat?

— Zel, zise Meredith. Zel aport.

— Hm... ce?

Ea înghiți în sec şi se străduí să spună foarte încet:

— E mort.

— Cine-i mort?

— L-am omorât.

— Pe cine?

— Pe Dante, spuse ea, izbucni în lacrimi şi se şterse la ochi. L-am omorât.

Steve nu ştia ce să spună, aşa că nu spuse nimic. După ce-şi înăbuşi suspinele, ea zise:

— A încercat să-mi ia puşca. I-am spus că e încărcată, i-am *spus,* dar nu m-a crezut. *De ce nu mă credeți niciodată?*

— Eu te cred, Meredith. Te cred. Pare să fi fost un accident... n-ai vrut, nu-i aşa? A fost un accident?

— E mort, Steve, e numai vina mea... împuşcătura l-a împins pe spate, în puțul liftului, şi acum nu mai... nu mai e!

— Hei. Hei! Nu te supăra, fetițo, dar eu sunt încă aici şi îmi doresc foarte mult să rămân aşa. Poți să-mi faci o favoare?

— Ce tot spui?

— Meredith! Concentrează-te, femeie! Poți... să te uiți în spatele tău, vezi scările dincolo de bar?

Ea se smiorcăi.

— Te referi la cabina de sunet?

— Da! Am uitat că lucrezi aici. Da, ai putea să urci acolo şi să vezi, hm, dacă mai e cineva acolo?

— Ce vrei să spui?

— Adică, mi s-a părut că văd pe cineva acolo, dar acum nu mai sunt sigur.

— Te referi la Zoe?

— Sigur, la ea. Doar – bagă capul pe uşă şi vezi. Te rog frumos?

Meredith se şterse la ochi şi la nas şi merse într-acolo.

Urcă treptele.

Auzi pe cineva înăuntru. Un fel de mişcare.

La început, nu ştiu ce să facă. Se auzeau zgârieturi.

Se îndepărtă de uşă, puse mâna pe clanță şi o deschise brusc.

Scoase un țipăt când ceva ieşi din cabină şi trecu pe lângă picioarele ei, răsturnând vasul cu apă şi cel cu mâncare din care tocmai se înfruptase.

Ticălosul coborî scările şi alergă până la scenă. Rămase acolo, uitându-se la Steve şi dând din coadă.

— Meredith! strigă Steve.

Ea merse spre Ticălos. Câinele mic şi zdrențăros stătea, tremurând cu toată ființa, captivat de gustările pentru câini pe care le vedea ieşind din buzunarul lui Steve, gustări pe care nici Steve, nici Meredith nu le observaseră.

— Cheamă-l la tine, Meredith, spuse Steve cu vocea gâtuită. Te rog, sfinte Iisuse, cheamă-l la tine!

Meredith deschise gura, dar trecuse mult timp de când îşi luase pastilele!

— Cărucior! zise ea.

— Yo-yo!

— Scandalagiule!

— Forby yede!

— Ce-i cu tine? întrebă Steve.

Ea ridică o mână, făcându-i semn să aştepte o clipă.

— *Mama dracului, vorbeşti serios?!*

Meredith scoase pastilele din buzunar şi băgă două în gură, apoi luă duza de la bar şi-şi turnă apă minerală în gură.

Dar toate astea durau prea mult pentru Ticălos. Cățelul era dezorientat. În acest punct al numărului lui mami, ea scotea gustările pentru el, apoi el alerga pe scenă şi ea îi dădea bunătățile. Aşa că, se decise, poate el era cel care greşea aici.

Ticălosul era băiat cuminte. Era băiat foarte cuminte. Mami îi spunea asta mereu.

Prin urmare, cățelul se aruncă pe scenă.

Cu toate cele cinci kilograme ale lui.

II

Meredith Ladipo nu percepu explozia ca pe un eveniment care se petrecea în timp şi spațiu. În schimb, pentru o clipă alergă spre scenă, cu gura deschisă ca să strige, în timp ce Steve Gordon se îndepărta cu spatele de cățelul cenuşiu care părea înecat şi care alerga spre el.

În clipa următoare, era întinsă pe spate, printre mesele şi scaunele împrăştiate, cu un țiuit asurzitor în urechi, ca bătaia nesfârşită a uni clopot enorm. O lumină puternică îi umplu câmpul vizual, apoi se retrase încet în punctul plutitor al globului de discotecă ce atârna din tavan, legănându-se înainte şi înapoi, înainte şi înapoi, cu mişcări violente.

Îşi dădu seama că avea dureri mari în brațe şi la spate, în locurile unde picioarele de metal ale meselor şi scaunelor îi izbiseră carnea atunci când căzuse. Cu toate astea, reuşi să-şi întindă picioarele – tot cu dureri cumplite – şi se întinse

să se prindă de mobila răsturnată ca să se sprijine şi să se ridice în picioare.

Când îşi văzu mâinile, începu să plângă. Era atât de mult sânge! I se părea de neconceput să mai aibă de trăit mai mult de câteva minute, dată fiind cantitatea de lichid sângeriu care îi stropise mâinile, braţele, hainele şi picioarele şi se împrăştiase pe podeaua şi pereţii clubului.

Pe încheietura unui deget văzu un smoc de păr grizonant, lipit de o bucată de ceva gelatinos, de un roşu mai închis care, până de curând, făcuse parte din ceva viu. Se uită la scena deasupra căreia încă mai plutea un fel de ceaţă, fără ca Gordo sau Ticălosul să se vadă prin preajmă.

Atunci înţelese – nu era sângele ei cel în care era scăldată, ci al unui bărbat şi al unui câine care nu mai erau acolo.

Simţea cum i se pun noduri în stomac. Voia să vomite, dar când mişcă limba nu simţi decât gustul sângelui – probabil avea gura deschisă când se produsese explozia.

Mai copleşitoare decât greaţa era dorinţa de a ieşi din casa aceea a morţii. Se ridică, alunecând şi poticnindu-se, cu dureri în genunchiul drept. Se uită în jos şi văzu propriul sânge pentru prima dată curgând dintr-o rană cu margini purpurii care i se întindea în diagonală pe rotulă.

Pleacă, o îndemna mintea imperios, *fugi de-aici,* iar ea se întoarse spre uşă, unde Janet Kahn stătea cu ochelarii de soare, proteza de plastic şi bandajele de mumie. Gura i se mişca, dar nu se putea face auzită peste ţiuitul încă nesfârşit.

Meredith încetă să mai respire, inima încetă să-i mai bată şi făcu un pas în spate, dând cu glezna în picioarele încurcate de metal din spatele ei. Căzu pe o parte peste un scaun de metal răsturnat. Se lovi tare în coaste şi la braţul drept. Şi acum, oficial, o durea fiecare părticică din corp.

Plânsese întruna de când se văzuse personificând personajul principal din *Carrie,* dar acum începu să şi

geamă de la vânătăile pe care tocmai le primise în cădere şi de la durerea mai veche, cauzată de explozie, de toată durerea acestui weekend şi a întregii sale vieţi de până acum. Plângea cum plângeau copiii, răzvrătindu-se împotriva lumii întregi, creată doar ca să-i sfideze dorinţele.

Însă, într-un târziu, obosi să mai plângă, dându-şi seama că îşi auzea propriile tânguiri, ceea ce însemna că auzea totuşi ceva. Se opri şi înghiţi în sec, încercă să-şi domolească respiraţia, ştergându-şi lacrimile şi sângele coagulat de la ochi.

Janet Kahn stătea încă deasupra ei.

— Veşti bune, puştoaico, spuse ea. Totul o să se termine în curând.

III

— Credeam că ai murit, spuse Meredith vlăguită.

— Da, mi se spune des, zise Janet. Ştii că deţin recordul mondial pentru postările pe Twitter care anunţă că aş fi murit? De şapte ori. Ultima dată am lansat chiar eu zvonurile, doar ca să-i văd pe toţi cum mişună ca furnicile.

Întinse mâna pentru ca Meredith să se prindă de ea.

— Hai, dragă, hopa sus.

Meredith îi dădu peste mână şi reuşi să se ridice singură. Rana de la genunchi se redeschise şi o făcu să şchiopăteze, aşa că se dădu în spate şontâcăind.

— Ai suferit un şoc, înţeleg, dar ăsta nu e un motiv să rămâi în abatorul ăsta. Proteza de plastic pe care o port nu face minuni în privinţa reflexului meu faringian, crede-mă. Hai să ieşim la aer curat. Hai, vino afară.

— Tu... tu i-ai omorât pe toţi oamenii ăştia!

Janet ridică din umeri.

— Oarecum. Cred că e mai degrabă o problemă de semantică, prinţeso. Adică, sigur, eu am pus capcanele. Dar în cele mai multe cazuri n-am făcut decât să le dau oamenilor ocazia să se sinucidă. Nu l-a forţat nimeni pe T.J. Martinez să intre în camera de refugiu. Nu l-a pus nimeni pe Ollie să încerce trucurile din dosar. Nimeni nu l-a pus pe Gordo să urce pe scena aia. Nimeni n-a făcut-o pe Zoe incapabilă psihologic să se despartă de câinele ei. Nimeni nu l-a pus pe Dante să bea o cramă întreagă de vin sau pe Billy Antreprenorul să bea berea. Până la urmă, şi-au făcut-o cu mâna lor.

— Ai un fluier de câini la gât?

Janet apucă cilindrul de metal de pe lanţ şi se uită la el.

— Da, ok, în cazul lui Zoe, am ajutat-o puţin îndrumând potaia aia mică şi enervantă, sigur...

Deodată, Meredith întinse degetul spre ea.

— Stai! Tu i-ai dat lui Griffith berea... tu l-ai otrăvit! Chiar în faţa noastră!

— O, da. Acolo eu am fost vinovată. Ridică mâna, cu mai multe inele pe degete, dintre care unul înfăţişa un soare zâmbitor şi strălucitor. Îl deschise şi-i arătă interiorul scobit. Nu e grozav? Inel afgan pentru otravă. L-am luat dintr-o piaţă din Kabul când am făcut un spectacol pentru USO[38] acum vreo zece ani. Da, am desfăcut berea şi, când m-am întors cu spatele, am reuşit să torn arsenicul din inel chiar sub nasul vostru.

Janet clipi când închise inelul la loc.

— Ok, poate ai dreptate. Poate nu e vorba doar de semantică şi i-am ucis eu pe toţi. Mă rog. Hai, să ieşim afară.

---

[38] United Service Organizations, organizaţie militară care sprijină persoanele care fac serviciu militar şi pe familiile acestora. (n.red.)

— De ce ai vrut să-i omori pe toți oamenii aceia? Ce ți-au făcut ei?

— Afară, zise Janet.

— Nu merg nicăieri cu tine! strigă Meredith.

Janet oftă.

— Tipic pentru un milenial.

Scoase un revolver din spatele beteliei.

— Să ştii că uneori nu e vorba doar de tine! Flutură arma în direcția lui Meredith. Vrei să ieşi afară pe picioarele tale sau să fii cărată afară? Pentru că te ajut oricum ar fi.

Meredith ridică brațele în aer.

— Ce-i cu obsesia asta să mă scoți afară?

O a treia persoană spuse:

— Pentru că nu vrea să te împuşte aici, unde ADN-ul tău o să se amestece cu toate celelalte mizerii. Ar strica tot planul de-a scăpa basma curată din asta.

Janet se întoarse spre uşă şi spre locul de unde se auzise vocea şi spuse:

— Credeam că ai murit.

IV

Dante Dupree intră în cameră de afară, ținând puşca lui Meredith în dreptul lui Janet.

Janet ridică arma cu tot cu brațele în aer, exasperată.

— Ai zis că a căzut în puțul liftului! îi spuse ea lui Meredith. E singurul motiv pentru care am ieşit! La naiba, asta strică tot.

Dante zise:

— Şi ce o să faci? O s-o faci să dispară în mijlocul oceanului, nu? Îi legi greutăți de corp şi o scufunzi, ca să nu fie găsită niciodată. Şi dacă găseşte vreodată cineva chestia

asta şi discursul ei de „mărturisire” pe laptop, o să-şi petreacă tot timpul căutând-o pe ea, nu pe tine?

Janet zâmbi larg.

— Nemernici isteți ce sunteți! M-ați păcălit! Cum ați reuşit?

— Mai întâi tu.

— Să nu explici niciodată o glumă. Pentru că nu mai e amuzantă. Ar trebui să ştii asta, Dante.

— Adevărat. Dar nu mă deranjează să explic glumele altora. Mai întâi, scoate-ți porcăriile alea.

— Ce porcării?

— Ce porcării? întrebă Meredith. De ce i-a omorât Janet pe toți oamenii aceia?

— Nu i-a omorât ea, spuse Dante. Janet e moartă de cel puțin o săptămână, poate două. Scoate-ți porcăriile alea, frate.

— Frate?

— Of, nu mai eşti deloc distractiv, zise Janet şi, cu mâna liberă, îşi scoase gulerul de plastic de la gât şi bandajele de pe față. O mare parte din fondul de ten pe care-l avea se desprinse odată cu ele.

— O, Doamne, zise Meredith.

Janet îşi scoase peruca, dezvăluind smocul de păr cărunt de pe frunte. Apoi înlocui ochelarii cu lentile fumurii cu o pereche mai familiară de rame cu lentile cât fundul de sticlă.

— O, *Doamne,* spuse Meredith. Dustin?

Dustin Walker arătă cu mâna la piept.

— Pot să păstrez țâțele?

— Păstrează țâțele, aruncă arma, zise Dante cu puşca încă îndreptată spre el.

— Ok, ok, linişteşte-te, frate, zise Walker. Puse pistolul pe un scaun din apropiere, prins între mesele căzute.

— E mai bine aşa, spuse Dante. Te-a dat de gol cufărul lui Janet. Când l-ai aruncat de pe doc, s-a blocat într-un stâlp; n-a căzut în apă.

Walker se strâmbă.

— O, fir-ar să fie. Pe bune?

— Aşa că am putut să bag mâna înăuntru când am încercat să-l trag înapoi pe doc şi am simţit ce rece şi lipicios era.

Meredith se încruntă.

— Şi asta e... important?

Dante spuse:

— Nu, nu înainte să apară cadavrul lui Janet. Când am scos-o din piscină, am simţit cât de rece era. Dar nu avea nicio logică dacă abia fusese ucisă cu câteva minute mai înainte. Iar cadavrul îşi schimbase culoarea şi rigor mortis era mult, mult mai avansat decât era normal la o persoană moartă de câteva secunde.

Abia când am găsit în tufişuri firul care declanşa puşca mi-am dat seama ce se întâmpla:

Chiar *nu* a fost nimeni aici de o săptămână. Walker a început în L.A., unde a omorât-o pe Janet Kahn şi apoi i-a luat locul. A băgat cadavrul în cufărul acela uriaş care era, nu ştiu, refrigerat cumva? A închis temporar liftul ca să fim nevoiţi să ne lăsăm bagajele pe doc.

Pe urmă, în cele câteva ore în care ne instalam şi ne fâţâiam prin casă, s-a apucat de treabă. A repornit liftul, a coborât pe doc şi a devastat bagajele. Dar, de fapt, recupera cadavrul lui Janet. L-a adus înapoi lângă piscină, unde l-a ascuns într-una dintre cutiile acelea în care se ţin pernele pentru scaune.

În acelaşi timp, presupun că a luat şi fotografia lui Billy Antreprenorul de pe perete – e singura explicaţie, fiindcă e singura fotografie pe care a luat-o *înainte* de crimă. Era destul de logic să creadă că nu avea nimeni să o observe

înainte ca Billy să fie ucis. Şi cum pe el plănuiai să-l ucizi primul, a fost un pariu destul de sigur, am dreptate?

Walker zâmbi şi făcu un gest cu degetul să „spună mai departe”.

— A amăgit-o pe Ruby să se despartă de restul grupului... erai cu ea atunci, aşa că, presupun, mesajele automate erau programate să se trimită la un anumit interval de pe calculatorul găsit în dormitorul tău? Sau vreun alt calculator pe care l-ai ascuns pe undeva? Probabil ai o aplicație care controlează desktopul de pe telefon, aşa că, atâta vreme cât e programat cum trebuie, poți să trimiți mesaje de la distanță doar apăsând un buton? Odată ce-a scos-o pe Ruby din peisaj, a putut să vă convingă pe voi două să vă despărțiți, îi zise Dante lui Meredith.

— Asta *a fost ideea ta,* spuse ea.

— Logic, zise Walker şi dădu ochii peste cap.

— Se duce în curtea interioară unde se află piscina, scoate trupul lui Janet, o aşază pe scaun şi o împuşcă cu arma, zburându-i fața – ceea ce ascunde faptul că, cu tot machiajul, fața ta şi a lui Janet nu prea semănau, mai ales de când cu injecțiile cu Botox proaspăt făcute – şi o răstoarnă cu tot cu scaunul pe care stă în piscină. Noi venim în fugă şi el se furişează aici, în club, unde rămâne în timp ce ne face felul pe rând. E ascunzătoarea perfectă, pentru că era deja cercetată fără ca noi să fi găsit pe cineva. Deşi nu m-aş mira să aibă altă ascunzătoare pe undeva pe aici. Un loc unde să vezi pe monitor toate imaginile preluate de camere – deşi pariez că poți să le vezi şi pe telefon –, ca să te poți deplasa liber pe insulă, întotdeauna acolo unde noi nu eram, punând capcane, scoțând şi înlocuind fotografiile şi mai ştiu eu ce.

— Ai avea dreptateeeee, zise Dustin cu o voce tărăgănată şi zâmbind.

— Pentru că cel pe care eu şi Steve l-am găsit atârnând în ştreang era Dave-Absentul, nu-i aşa, Dusty? Sunt câteva poze cu el în cămăruța pe care i-ai construit-o acolo. Voi doi semănați mult... pun pariu că de asta l-ai angajat.

— *Chiar* că semănați! spuse Meredith cu răsuflarea tăiată. Slavă Domnului! Credeam că sunt foarte rasistă că aveam impresia asta.

— Pun pariu că dacă ne-am întoarce şi ne-am uita de aproape la filmarea cu camera GoPro am vedea şi hamurile pe care le purtai pe sub cămaşă când te-ai „spânzurat". Pe urmă te-ai urcat la loc cu ajutorul lui Dave-Absentul şi – surpriză! – îți ia locul în hainele pe care le purtai în filmare. Numai că el nu are parte de avantajul unui ham. Cum mă descurc până aici?

— Sunt foarte, foarte incitat, spuse Walker.

Dante continuă:

— Mi-am dat seama de toate astea destul de repede, nu mult după ce am găsit adevăratul cadavru al lui Janet. Dar acum că ştiam că tu erai, nu ştiam cum să fac să-ți scot fundul la lumină. Mai voiam şi să fiu absolut sigur că nimeni altcineva din grup nu lucra pentru tine. Aşa că mi-am ținut gura până să decid că singurul mod de-a te demasca era ca noi toți, sau aproape toți, să murim.

Aşa că am recurs la acelaşi truc şi mi-am înscenat moartea. La naiba, fiule, crezi că nu mi-a mirosit de la o poştă şmecheria cu moartea provocată de băutură? Eu sunt alcoolic versat, pot să mă prefac că sunt beat la fel de bine ca oricine altcineva, să beau destul cât să păcălesc camerele în timp ce turnam restul în chiuvetă. Ce-a fost asta, de fapt – aveai de gând să mă îmbeți atât de tare, încât să răbufnesc şi să mă omoare altcineva sau să mă omori după ce eram prea praf ca să mă apăr singur?

Dustin nu făcu decât să râdă.

— Am adoptat o atitudine de expectativă. Aveam planuri de rezervă pentru orice. Capcane pe toată insula pe care nu le-ați găsit. Cincisprezece feluri diferite prin care să vă omor pe toți. De asta am venit cu voi, îmbrăcat ca Janet. Ca să iau pulsul. Şi-a adus Zoe câinele sau nu? A venit T.J. înarmat? Prima regulă a improvizației e să fii pregătit.

— Suntem de aceeaşi părere, jegosule. I-am scris vreo două bilețele lui Meredith, spunându-i să intre în joc în timp ce ne certam în cameră. M-am asigurat unde se afla camera video în dormitorul ei ca să nu vadă T.J. Primul spunea „NE URMĂRESC, INTRĂ ÎN JOC". Celălalt spunea „IA PUŞCA, VINO LA LIFT". Ştiam cum să joc mica noastră scenă în afara camerelor de luat vederi, aşa că de oriunde ai fi privit, puteai să ne auzi, dar n-ai văzut când i-am făcut semn lui Meredith să tragă în aer. M-am ascuns printre copaci până te-am văzut ieşind pe furiş din casa mare şi luând-o spre cabană şi acum iată-te aici.

— E incredibil, spuse Meredith.

— Mersi, păpuşă, spuse Walker.

— Nu tu, rapandulă ce eşti, el. Dante, mereu ai fost un Sherlock Holmes negru?

— Te rog, fato. Bunica putea să-l întreacă oricând pe amatorul ăla de Doyle.

— Bunica ta?

— Da, Ephesia J. Dupree. Ea a scris seria de mistere urbane cu domnişoara Maples. Cea mai cunoscută e *Domnişoara Maples îşi vâră nasul în treaba ta.*

— N-am auzit niciodată de ele, îmi pare rău.

— Da, de obicei trebuia să le cumperi de la tarabele de pe trotuarele din Brooklyn, zise Dante. Dar au fost bestselleruri şi bunica m-a pus să le corectez pe toate.

Walker spuse:

— În numărul lui, Dante lăsa să se înțeleagă că a crescut în Gowanus Towers, dar de fapt a crescut în casele de oraş

din cărămidă, cu administratori de fonduri de investiții și avocați corporatiști.

Dante se încruntă.

— Și n-am zis niciodată altceva! Mă jucam cu toți copiii aceia duri; erau afurisiții mei de vecini! Tot o mai ții cu „crimele împotriva stand-up-ului”? Pentru că dacă aveai de gând într-adevăr să mă omori pentru că nu sunt destul de negru, sau pe T.J. pentru banda lui cu râsete, pe Omul-Bebe Portocaliu pentru că era un fals Mesia New Age, sau vreo altă porcărie de justițiar, un fel de Batman al comediei, o să-ți zbor capul doar din principiu.

— M-ați transformat într-o glumă, zise Walker, fără urmă de veselie pe față.

Dante clipi.

— Poftim?

— Voi toți, în numerele voastre, m-ați transformat într-o glumă imediat ce ați realizat că era un hohot de râs ușor de obținut. V-am inspirat. Ați spus-o chiar voi. Dar de îndată ce v-a convenit ați uitat de mine, am devenit una dintre glumele voastre. Ați mers pe ceea ce vă aducea aplauze cu ușurință. Scule, sex, relații, companii aeriene, flatulență, asiatici, condus. Și Dustin Walker. Ați făcut din mine cel mai mic numitor comun. O glumă automatizată. Pe mine. Nu meritam asta. *Asta* a fost crima împotriva comediei.

— Iisuse, Walker, nu știu ce naiba vorbești acolo. Dar chiar dacă aș ști... o să-mi spui că ești la fel ca toți oamenii? Râzi atunci când e altul luat peste picior, dar în clipa în care tu ești ținta glumelor, sau tribul tău, atunci brusc te simți jignit? Sunt doar glume, frate. Cum să nu știi asta?

— Cum să nu știi că nu există „doar glume”, Dante? Lui Walker îi țâșnea saliva printre buze. Toate glumele sunt mici adevăruri. Și adevărul tău e că ai impresia că sunt un nimic. Nici măcar nu merită să ne amintim când m-ai insultat pe mine sau, la fel ca Gordo și Ollie, ai furat de la

mine. Atât de mult mă desconsideri, ai spus-o tu însuți. Ei bine, acum ce părere ai?

— Acum cred că eşti un dement nenorocit, zise Dante. Asta aşteptai să auzi?

Meredith încercă să clipească şi să-şi alunge lacrimile.

— Eu niciodată... niciodată nu te-am insultat, Dustin. Niciodată. Cum poți să spui asta?

Walker plecă ochii în pământ.

— Ştiu, scumpo. Dar... ştii tu. Victime colaterale.

— Poftim?

— Nu sunt mândru de asta.

— Ar trebui să mă facă să mă simt mai bine?!

Walker spuse:

— Când te am întâlnit, la clinică, înainte să fii diagnosticată cu probleme neurologice, eram foarte flatat că erai atât de fascinată. O persoană atât de tânără şi de frumoasă şi... exotică, aşa ca tine. Mi-ai plăcut foarte mult, serios. Şi am încercat să te ajut. Dar pur şi simplu nu eşti amuzantă. Adică, e destul de rău că nu înțelege nimeni ce spui. Dar şi când te înțeleg... Unii oameni sunt amuzanți. Alții nu sunt. Tu, Meredith, nu eşti.

Meredith ridică brațele a disperare.

— Vrei să spui că mă culc de atâta timp cu tine degeaba?

Walker clipi.

— Ai spus... ai spus că mă iubeşti.

— Nu! urlă Meredith. Nu făceam decât să te folosesc pentru carieră! Adică, uită-te la tine! Eşti atât de, de, *de bătrân!*

Dante ridică puşca.

— Chestia asta a devenit foarte tristă foarte repede. Dusty, aveai o strategie de ieşire de pe insula asta afurisită şi o să-mi spui care este.

Walker se prefăcu că se gândeşte.

— Nu, zise el.

— Scuză-mă, spuse Dante, lasă-mă să reformulez. Ori îmi spui, ori o să te împuşc în faţa aia nenorocită.

— Nu, zise Walker.

— Nenorocitule, să nu crezi că mai am alte motive să te las să trăieşti!

— Suntem de aceeaşi părere, zise Walker şi se aruncă spre pistolul de pe scaunul de alături.

Dante trase cu puşca. Detunătura îi făcu urechile lui Meredith să ţiuie din nou.

Walker se răsuci şi căzu cu faţa la pământ.

Dante lăsă arma în jos, răsuflând greoi.

Se uită la Meredith. Ea se uită la el.

— Acum ce facem? întrebă ea.

— N-am nici cea mai vagă idee, răspunse el. Dacă aveam Google, puteam căuta instrucţiuni cum să construim o plută. Pe urmă, ne puteam îneca.

— *Nenorocitule!* strigă el la silueta nemişcată a lui Walker. Nenorocit dement şi insuportabil. Nu eşti în stare să suporţi o glumă. Cine-şi aruncă toţi banii ca să-şi înscenezе moartea şi să omoare pe oricine l-a luat în râs pe scenă? Ce risipă de avere făcută din filme cu pisici.

— Chiar ai râs de el în numărul tău?

— De unde naiba să ştiu? Sunt comic; eu râd de toată lumea. Asta mi-e meseria.

Se uită peste umărul lui Meredith.

Şi o împinse la o parte.

Desfăcu puşca goală şi bâjbâi în buzunarul de la blugi după cutia cu cartuşe.

Meredith se întoarse la timp ca să-l vadă pe Dustin Walker zâmbind şi îndreptând revolverul spre Dante.

— Ar trebui să vedeţi ce feţe aveţi, zise Walker.

Îl împuşcă pe Dante de două ori în piept.

V

Dante se zvârcolea convulsiv pe podeaua împroşcată cu sânge, trasând îngeri roşii groteşti pe gresie cu spasmele lui. Dustin Walker se apropie cu revolverul în mână, fără să mai zâmbească, şi luă cutia mică pe care Dante o scăpase la picioarele lui. O aruncă pe pieptul muribundului.

— *Oarbe,* scumpule! Da! strigă el de sus la victima lui. Cât de prost crezi că sunt? De ce v-aş da vreunuia dintre voi orice avantaj, din orice motiv? Acum, Meredith... îmi pare rău, iubito, s-a terminat totul, dar mai ai o îndatorire de îndeplinit ca asistentă a mea. Mă tem că o să mergem în mijlocul oceanului. Tu o să stai acolo, iar eu o să mă întorc pe continent, unde am deja o altă identitate pregătită. Ai văzut ce imitator bun sunt. În fine, acum o să devin o cu totul altă persoană, un comedian cu un număr complet nou, eliberat de duhoarea eşecului care-l înconjura pe Dustin Walker. Şi fără toți amatorii ăştia netalentați o să am mult mai puțină concurență. Aşa că hai, ce mai aşteptăm?

Meredith căuta peste tot ceva care să semene cu o armă. Prinse în mâini metalul rece al stativului de microfon.

Când Dustin se întoarse spre ea, îl lovi cu el în creştetul capului cât de tare putu. Probabil fusese deja slăbit de explozie, pentru că se rupse în două de craniul lui Walker.

Cu toate astea, el se clătină şi strigă o înjurătură neclară. Ridică pistolul spre stomacul ei.

Instinctiv, ea se aruncă în față cu cealaltă jumătate a stativului, sperând să-l împingă la o parte.

Dar se împiedică cu glezna de baza unei mese doborâte în drum şi căzu în față.

Capătul zimțat al stativului îl împinse pe Walker şi căzu pe spate, iar ea pică peste el.

Greutatea corpului ei împinse capătul ascuțit al barei de metal până străpunse pieptul lui Walker.

Acesta dădea din mâini, icnind ca un peşte pe uscat, şi în câteva secunde i se stinse lumina din ochi. Fața lui muri

înainte să-i moară restul corpului. Îngrozită, Meredith observă momentul în care viața îl părăsi şi, una câte una, celelalte părți ale corpului primiră mesajul: picioarele nu se mai mişcară, brațele îi coborâră în lături şi capul îi căzu pe podea, până şi gura i se închise.

Ea încercă să se ridice în picioare, dar genunchiul spuse nu, la naiba, nu după toate astea, aşa că se târî chinuită de durere până la Dante, al cărui piept încă se mişca. Îi cuprinse capul în brațe şi spuse:

— Cum te simți?

Dante spuse răguşit:

— De parcă m-a pocnit Superman foarte tare şi a uitat să-şi scoată pumnii afară.

— De ce ai nevoie? Ce – ce pot să fac?

— Mi-ar prinde tare bine, şopti Dante, uitându-se cu ochii mari la tavan, ceva de băut.

VI

Meredith rămase până dimineață cu Dante, care respira încet, dar regulat, fără să slăbească ritmul. Îi puse resturile aruncate din costumul lui Walker care-o imita pe Janet peste rănile care încetară într-un târziu să mai sângereze.

Curând după ivirea zorilor, felul în care mirosea şi pielea lipicioasă de la sângele uscat care o acoperea deveniră insuportabile, aşa că se întoarse în casa mare şi umplu cada cu apă fierbinte, apoi se întinse în apă la înmuiat.

Adormi.

O trezi un sunet ceva mai târziu, habar nu avea după cât timp. Se ridică atât de repede în capul oaselor încât vărsă pe jos jumătate de apă din cadă.

Înşfacă revolverul lui Walker de pe jos şi-l îndreptă spre uşă şi fereastră, deşi nu se mişca nimic, doar palmierii care se înclinau afară.

VII

Toate hainele ei erau în bagajul care fusese aruncat în mare. Sângele îi îmbibase hainele până la lenjeria intimă, stropită acum cu pete roşii-maronii. Era singura ei pereche, dar nu suporta să o îmbrace iar.

Îşi puse halatul şi intră în camera care fusese a lui Ruby Ng. Ruby avea câteva haine în geanta ei de mână, dar nimic care să-i vină lui Meredith.

Nu voia nimic din camera lui „Janet Kahn”.

Intră în camera lui Zoe Schwartz. Singurele haine pe care le găsi acolo erau un tricou gri şi o pereche de pantaloni scurți de trening lăsați pe jos. Pe fața tricoului apărea conturul unui bărbat ca pe uşa unei toalete, cu brațele ridicate triumfător.

AM FĂCUT CACA AZI!

Ea şi Zoe purtau aproape aceeaşi mărime. Îşi puse tricoul şi pantalonii.

VIII

Meredith merse să vadă ce făcea Dante, care încă respira foarte încet, poate dormind, poate inconştient. Încercă să-l facă să bea apă din pahar, dar după câteva guri vărsă restul pe barbă şi pe la colțurile gurii.

Ieşi afară, la soare, şi se uită la ceru albastru, a cărui strălucire părea să fie o mustrare. Lumea îndrăznea să fie frumoasă în timp ce nefericirea ei persista şi moartea ei era iminentă.

Se plimba pe afară, cu mintea plină de gânduri.

Aveau apă, dar nu mâncare. Cât timp puteau rezista? O săptămână sau două, în cel mai bun caz?

Ce-i spusese Dustin căpitanului Harry? Că totul era o festă elaborată şi că barca nu trebuia să se întoarcă până nu spunea el?

Oamenii aveau să pună întrebări despre T.J., Zoe şi Dante, Ollie şi Janet. Agenţii şi asistenţii aveau să înceapă să-i caute când nu se întorceau marţi. Aveau să se dea telefoane şi e-mailuri, dar singurele informaţii de contact pe care le aveau erau cele ale ei şi ea nu avea cum să răspundă.

Cât timp avea să treacă până când oamenii celebrităţilor începeau să se ocupe personal de asta? Douăzeci şi patru de ore? Două zile? O săptămână? Oricine ar fi investigat totul putea să afle la ce oră aterizaseră avioanele comicilor la Saint Martin; avea să găsească compania de limuzine pe care o angajase să-i ducă la ambarcaţiunea căpitanului Harry. Poate îl găseau şi pe căpitanul Harry însuşi.

În cel târziu o săptămână, cineva avea să vină aici.

Era destul de sigură că putea supravieţui fără mâncare atât de mult.

Dar era la fel de sigură că Dante nu putea.

Şi dacă o găseau acolo, singura supravieţuitoare, cu toate probele pe care Dustin le adunase cu grijă împotriva ei... şi faptul că ea *îl omorâse,* era destul de clar...

Îi ştia ea pe poliţişti. Îi ştia bine. Nu credeau decât cea mai evidentă versiune a poveştii.

Nu pe ea, nu pe stricata nebună, vânătoare de zestre, în niciun caz, nu exista nicio şansă de aşa ceva.

Trebuia să-l ducă pe Dante la un spital, nu doar pentru că era Dante Dupree şi voia ca el să trăiască, ci pentru că era singurul care putea să coroboreze povestea asta nebunească. Trebuia să-l scape cu viaţă din asta.

Aşa cum Dustin avea nevoie ca ea să moară.

Voia s-o arunce în ocean, nu-i aşa, şi să dispară.

Asta însemna că avea nevoie de o barcă. Avea o barcă. Fie venea una, fie avea deja una acolo.

Dar căutase pe insulă de mai multe ori, toţi comedienii căutaseră, şi nimeni nu găsise nici măcar vreo cameră de aer.

Totuşi, Dustin avea o strategie de ieşire.

Care era aceea?

IX

Meredith trecu neatentă dincolo de castelul gonflabil roz, cu Dustin Walker fluturând în vârf, şi se lovi la deget într-un cui de metal care-l fixa în pământ. Se tăie în vârful degetului mare, se împiedică şi căzu în genunchi, agravând rana pe care o căpătase în explozia lui Gordo. Durerea o străpunse şi abia reuşi să se rostogolească prin iarbă în poziţie fetală, ţinându-se de coapse, timp de aproape două minute.

Se smiorcăi şi strigă înjurături la casa aceea stupidă, construcţia complet inutilă şi bulboasă cu şase ţepuşe de metal care o...

Stai.

Dislocase cel mai apropiat cui de ancorare când se împiedicase de el. Îi fu destul de uşor să-l scoată din pământ şi să-i dea drumul.

Intră în club şi găsi puşca goală. O putea folosi ca pârghie să scoată din pământ al doilea cui de ancorare.

Şi pe al treilea.

Când scoase al patrulea cui, celelalte două nu mai fură de ajuns să ţină piept vântului. Briza şfichiuitoare de pe ocean

săltă casa şi o răsturnă pe o parte, apoi, cu încă o rafală, o rostogoli din nou şi o făcu să cadă de pe margine în mare.

Dezvăluind o trapă de metal dedesubt.

Deschise uşa neîncuiată şi sări în sus, strigând de bucurie ca o fiară triumfătoare la cerurile nepăsătoare.

Înăuntru era o şalupă, cu o lungime de peste patru metri, aşezată pe rotiţe care puteau fi ridicate de o coardă pe o rampă scurtă, pentru a fi scoasă din buncăr şi transportată pe insulă până la liftul uriaş de pe cealaltă parte.

În timp ce ea ţopăia de bucurie, oricât de mult ar fi durut-o, i se păru că observă ceva cu colţul ochiului. Dar abia când se opri şi se uită cu atenţie la orizont văzu barca mare apropiindu-se de insulă.

X

Barca nu era a căpitanului Harry, de atâta lucru era sigură. Era mult mai mică, mai degrabă de mărimea unui iaht de agrement, ceea ce probabil şi era, albă ca un pui de focă pe apele albastre ale Mării Caraibelor.

Teama îi cuprinse pieptul când o zări. Primul ei gând fu că era vorba de alţi complotişti care să-l ajute pe Dustin să aranjeze ultimele detalii ale locului crimei, să-l ajute să-i care cadavrul pe mare, unde să-l lege cu greutăţi şi să-l scufunde, transformând-o peste noapte dintr-un nimeni care voia să fie cineva în cea mai căutată femeie din lume. Şi apoi, din moment ce nu putea fi găsită, într-o legendă stranie, ca Amelia Earhart sau Jack Spintecătorul, subiectul principal al emisiunilor cu crime nerezolvate. Poate că cealaltă barcă – cea de sub casa gonflabilă, era atât de mică – era doar de rezervă.

Să se ascundă? Măcar până afla dacă erau personaje negative sau nu?

Dar sunetul răsuflării întretăiate a lui Dante, stinsă cum era în club, era asurzitor pentru ea. Şi oricât se temea de necunoscutul care se apropia acum de doc, se temea mai mult de siguranța morții lui pe stânca asta îmbrăcată în verde şi de faptul că ea avea să-l urmeze în scurt timp dacă greşea în privința sosirii salvatorilor.

Coborî scările, sprijinindu-se de balustradă ca să nu apese pe genunchiul rănit, şi observă brusc că nu avea pistolul. Gândurile îi alergau nebuneşte, până când ajunse la concluzia că probabil îl lăsase pe patul lui Zoe când se îmbrăcase cu hainele moartei, apoi ieşise din cameră fără să-l ia.

Ridică privirea. Stătea tremurând la jumătatea treptelor abrupte şi complet amețitoare. Liftul era înfiorător de lent şi voia să se asigure că nu scăpa barca şi echipajul din ochi nicio clipă.

Se uită înapoi la barcă. Tocmai acosta. Un marinar în salopetă portocaliu-aprins, ca un combinezon de protecție, apăru pe punte şi aşteptă până se apropie barca destul ca să sară pe doc cu o funie de remorcare într-o mână.

Ea se uită din nou la scări. Trebuia să se întoarcă toată distanța aceea, să urce şontâcăind scările în camera lui Zoe, apoi să se întoarcă aici.

Oboseala o învălui ca pe un giulgiu de plumb. Era obosită – obosită să lupte ca să rămână în viață – şi dacă avea să moară pentru că nu se deranjase să urce câteva trepte şi să ia pistolul cu care să se apere, atunci, la naiba, aşa avea să moară. Se săturase de tot. Nu mai suporta.

Voia să fie comediană, nu? Trebuia doar să ia pulsul publicului. Trebuia să-i farmece complet pe tipii ăştia.

Trebuia.

Viața ei depindea de asta.

Meredith Ladipo ajunse în capătul scărilor în clipa în care trei persoane coborâră din barcă şi rămaseră pe doc. Se

uitară unii la alții cu prudență. Cei trei bărbați din barcă purtau aceleaşi salopete portocalii, aşa cum văzuse Meredith la primul, numai că nu era aşa, pentru că nu purtau salopete deloc. Erau nişte negri care purtau scutece, vopsiți din capul chel până la degetele de la picioare cu pedichiura făcută perfect în vopsea portocaliu-deschis. Doar scutecele de pe mijloc erau neatinse de vopsea.

Primul Om-Bebe Portocaliu spuse cu un accent puternic din Indiile de Vest:

— Oliver Rees e aici, doamnă? Am primit mesajul lui în Saint Thomas şi am venit cât de repede am putut. E în regulă?

În clipa aceea, ea observă logoul de la Sandals Resorts pe prova bărcii.

Meredith Ladipo deschise gura să răspundă, dar orice răspuns pe care încerca să-l dea fu înlocuit de un râs pe înfundate.

Apoi un chicotit.

Şi în curând râdea, scuturându-se, aplecându-se de la mijloc, ținându-se cu mâinile de talie.

Râdea şi râdea.

Şi pur şi simplu nu se putea opri.

Viaţa după moarte (Insulă)

[*În timp ce publicul se adună, văd o masă şi un scaun pe o scenă goală în rest.*]

[*La câteva minute după ora la care show-ul trebuia să înceapă, luminile încep să scadă şi se aude o voce înregistrată:*]

Doamnelor şi domnilor, vă mulțumesc că ați venit.

Dacă vreți să vă închideți de tot telefoanele şi, dacă sunteți un vânzător ilegal de droguri, beeper-ul, ar fi foarte frumos din partea dumneavoastră pentru cea de pe scenă şi pentru cei din jur.

Cea de pe scenă sunt eu, Meredith Ladipo.

Din cauza bolii mele unice, despre care îmi imaginez că ați citit în altă parte, aş vrea să vă rog să vă îndreptați atenția către laturile scenei. Dacă regizorii secunzi descoperă că am înlocuit un cuvânt incorect cu unul corect din scenariu, pe ecran va apărea varianta corectă, aşa că fiți ochi şi urechi.

Nu este o situație ideală sau perfectă, dar un om înțelept mi-a spus cândva să nu las niciodată absența lor să mă împiedice să-mi urmez visul.

Aşadar, aş vrea să-i mulțumesc soțului meu, Dante Dupree, că a deschis spectacolul pentru mine. Vă rog să-l aplaudați încă o dată. Nu a fost grozav?

Acum, relaxați-vă şi bucurați-vă de selecțiile din rutinele răposaților, minunații:
Janet Kahn
Zoe Schwartz
Ruby Ng
Billy Antreprenorul
T.J. Martinez
Omul-Bebe Portocaliu
Şi Steve „Gordo" Gordon
[*Meredith Ladipo urcă pe scenă în carne şi oase în aplauze furtunoase. Are la ea un caiet cu spirală şi un pahar cu apă. Poartă ochelari şi părul împletit în codițe.*]
Relaxați-vă, bucurați-vă şi gândiți-vă la răspunsul corect la această întrebare:
[*Se așază la masă.*]
Sunteți gata să râdeți?
– Meredith Ladipo
Arena O2
Greenwich, Londra
Peste doi ani

CUPRINS

CAPITOLUL UNU
I
II
III
IV
V
VI
VII
VIII
IX
X
CAPITOLUL DOI
I
II
III
IV
V
VI

VII
VIII
IX
X
CAPITOLUL TREI
I
II
III
IV
V
VI
VII
VIII
IX
X
CAPITOLUL PATRU
I
II
III
IV
V
VI
VII
VIII
IX
X
CAPITOLUL CINCI
I
II
III
IV
V
VI
VII

VIII
IX
X
CAPITOLUL ŞASE
I
II
III
IV
V
VI
VII
VIII
IX
X
CAPITOLUL ŞAPTE
I
II
III
IV
V
VI
VII
VIII
IX
X
CAPITOLUL OPT
I
II
III
IV
V
VI
VII
VIII

IX
X
CAPITOLUL NOUĂ
I
II
III
IV
V
VI
VII
VIII
IX
X
CAPITOLUL ZECE
I
II
III
IV
V
VI
VII
VIII
IX
X